

Ikt. sz.: KOB-41/1-5/2021.

KOB-1/2021. sz. ülés
(KOB-40/2018-2022. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Kulturális bizottságának**
2021. március 2-án, kedden, 14 óra 03 perckor
az Országház Apponyi Albert gróf termében (főemelet 58.)
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Az ülés megnyitása, a határozatképesség megállapítása, a napirend elfogadása</i>	8
<i>Beszámoló a parasport helyzetéről</i>	8
<i>Szabó László tájékoztatója</i>	8
<i>Kérdések, hozzászólások</i>	12
<i>Szabó László válaszai, reflexiói</i>	15
<i>A sporttal kapcsolatos egyes központi költségvetési támogatások indokoltságának vizsgálatáról szóló H/13636. számú határozati javaslat</i>	
<i>(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)</i>	18
<i>Bencsik János szóbeli kiegészítése</i>	18
<i>Hozzászólás</i>	20
<i>Bencsik János reflexiói</i>	20
<i>Határozathozatal</i>	20
<i>Az érettségi vizsgák megkezdésének feltételeként előírt ötven óra közösségi szolgálat ideiglenes felfüggesztéséről szóló H/13709. számú határozati javaslat</i>	
<i>(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)</i>	20
<i>Bencsik János szóbeli kiegészítése</i>	21
<i>Hozzászólások</i>	21
<i>Bencsik János reflexiói</i>	24
<i>Határozathozatal</i>	25
<i>Az idegen nyelvű óvodai nevelés lehetőségének biztosításáról szóló H/13905. számú határozati javaslat</i>	
<i>(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)</i>	25
<i>Bencsik János szóbeli kiegészítése</i>	25
<i>Hozzászólások</i>	26
<i>Bencsik János reflexiói</i>	27
<i>Határozathozatal</i>	29
<i>A médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény módosításáról szóló T/13245. számú törvényjavaslat</i>	
<i>(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)</i>	29
<i>Határozathozatal</i>	29

A digitális munkarend bevezetéséről szóló szabályok módosításáról szóló H/13557. számú határozati javaslat (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)	29
Kálló Gergely szóbeli kiegészítése	29
Hozzászólások	30
Kálló Gergely reflexiói	31
Határozathozatal	31
Az egészségügyi intézmények labdarúgósport általi támogatásáról szóló H/9192. számú határozati javaslat (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)	32
Ander Balázs szóbeli kiegészítése	32
Hozzászólások	33
Ander Balázs reflexiói	33
Határozathozatal	33
A munkavállalói jogok kötelező oktatásával összefüggő intézkedésekről szóló H/9464. számú határozati javaslat (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)	34
Határozathozatal	34
A pedagógus-béremelés szükségességéről szóló H/9544. számú határozati javaslat (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)	34
Ander Balázs szóbeli kiegészítése	34
Hozzászólások	37
Ander Balázs reflexiói	39
Határozathozatal	40
Az Országgyűlés .../2020. (...) OGY határozata a köznevelési intézményben történő, szexualitást érintő felvilágosító tevékenység fokozottabb felügyeletéről szóló H/12067. számú határozati javaslat (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)	40
Határozathozatal	40
A Színház- és Filmművészeti Egyetem állami fenntartásba való visszavételéről szóló T/13400. számú törvényjavaslat (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)	41
Dr. Hiller István szóbeli kiegészítése	41
Hozzászólások	42
Dr. Hiller István reflexiói	46
Határozathozatal	47

<i>A felsőoktatási intézmények fenntartói jogának átadásáról szóló H/14823. számú határozati javaslat (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)</i>	47
<i>Dr. Mellár Tamás szóbeli kiegészítése</i>	47
<i>Hozzászólások</i>	50
<i>Dr. Keresztes László Lóránt szóbeli kiegészítése</i>	59
<i>Dr. Mellár Tamás reflexiói</i>	63
<i>Határozathozatal</i>	64
<i>Az egyetemek és az egyetemi autonómia megvédéséért címmel benyújtott H/14866. számú határozati javaslat (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)</i>	64
<i>Hozzászólások</i>	64
<i>Dr. Keresztes László Lóránt reflexiói</i>	66
<i>Határozathozatal</i>	66
<i>Az egyetemi hallgatók önköltséges képzési díjának a koronavírus-járvány következtében bevezetett online oktatásra tekintettel való csökkentéséről szóló H/14947. számú határozati javaslat (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)</i>	67
<i>Dr. Hiller István szóbeli kiegészítése</i>	67
<i>Hozzászólások</i>	68
<i>Dr. Hiller István reflexiói</i>	69
<i>Határozathozatal</i>	70
<i>Az ülés berekesztése</i>	70

Napirendi javaslat

1. Beszámoló a parasport helyzetéről
Előadó:
Szabó László, Paralimpiai Bizottság elnöke
2. A sporttal kapcsolatos egyes központi költségvetési támogatások indokoltságának vizsgálatáról szóló határozati javaslat (H/13636. szám)
(Bencsik János (független) képviselő önálló indítványa)
(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)
3. Az érettségi vizsgák megkezdésének feltételeként előírt ötven óra közösségi szolgálat ideiglenes felfüggesztéséről szóló határozati javaslat (H/13709. szám)
(Bencsik János (független) képviselő önálló indítványa)
(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)
4. A médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat (T/13245. szám)
(Dr. Tóth Bertalan, Kunhalmi Ágnes (MSZP) képviselők önálló indítványa)
(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)
5. A digitális munkarend bevezetéséről szóló szabályok módosításáról szóló határozati javaslat (H/13557. szám)
(Kálló Gergely (Jobbik) képviselő önálló indítványa)
(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)
6. Az egészségügyi intézmények labdarúgó sport általi támogatásáról szóló határozati javaslat (H/9192. szám)
(Rig Lajos, Ander Balázs (Jobbik) képviselők önálló indítványa)
(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)
7. A munkavállalói jogok kötelező oktatásával összefüggő intézkedésekről szóló határozati javaslat (H/9464. szám)
(Dr. Tóth Bertalan, Bangóné Borbély Ildikó, Dr. Gurmai Zita, Dr. Harangozó Tamás, Dr. Hiller István, Dr. Molnár Zsolt, Dr. Szakács László, Dr. Varga László, Hiszékeny Dezső, Korózs Lajos, Kunhalmi Ágnes, Mesterházy Attila, Molnár Gyula, Szabó Sándor, Tóth Csaba (MSZP) képviselők önálló indítványa)
(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)
8. A pedagógus-béremelés szükségességéről szóló határozati javaslat (H/9544. szám)
(Ander Balázs, Csányi Tamás, Dr. Brenner Koloman (Jobbik), Farkas Gergely (független) képviselők önálló indítványa)
(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)
9. Az Arcanum Digitális Tudástárhoz való hozzáférés biztosításáról szóló határozati javaslat (H/9917. szám)
(Dr. Brenner Koloman (Jobbik) képviselő önálló indítványa)
(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)
10. Az Országgyűlés .../2020. (.....) OGY. határozata a köznevelési intézményben történő, szexualitást érintő felvilágosító tevékenység fokozottabb felügyeletéről szóló határozati javaslat (H/12067. szám)
(Dúró Dóra (független) képviselő önálló indítványa)
(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)

11. A Színház- és Filmművészeti Egyetem állami fenntartásba való visszavételéről szóló törvényjavaslat (T/13400. szám)
(Dr. Tóth Bertalan, Dr. Gurmai Zita, Dr. Harangozó Tamás, Dr. Hiller István, Kunhalmi Ágnes, Tóth Csaba (MSZP) képviselők önálló indítványa)
(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)
12. Az idegen nyelvű óvodai nevelés lehetőségének biztosításáról szóló határozati javaslat (H/13905. szám)
(Bencsik János (független) képviselő önálló indítványa)
(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)
13. A felsőoktatási intézmények fenntartói jogának átadásáról szóló határozati javaslat (H/14823. szám)
(Dr. Mellár Tamás (Párbeszéd) képviselő önálló indítványa)
(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)
14. Az egyetemek és az egyetemi autonómia megvédéséért címmel benyújtott határozati javaslat (H/14866. szám)
(Dr. Keresztes László Lóránt, Hohn Krisztina (LMP) képviselők önálló indítványa)
(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)
15. Az egyetemi hallgatók önköltséges képzési díjának a koronavírus-járvány következtében bevezetett online oktatásra tekintettel való csökkentéséről szóló határozati javaslat (H/14947. szám)
(Dr. Tóth Bertalan, Dr. Harangozó Tamás, Dr. Hiller István, Kunhalmi Ágnes (MSZP) képviselők önálló indítványa)
(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: Dr. Pósan László (Fidesz), a bizottság elnöke

Dr. Hoppál Péter (Fidesz), a bizottság alelnöke
 Dr. Kállai Mária (Fidesz), a bizottság alelnöke
 Simon Róbert Balázs (Fidesz), a bizottság alelnöke
 Ander Balázs (Jobbik), a bizottság alelnöke
 Demeter Zoltán (Fidesz)
 Dunai Mónika (Fidesz)
 Dr. Vinnai Győző (Fidesz)
 Földi László (KDNP)
 Szilágyi György (Jobbik)
 Dr. Hiller István (MSZP)
 Szabó Szabolcs (független)

Helyettesítési megbízást adott

L. Simon László (Fidesz) dr. Pósan Lászlónak (Fidesz)
 Simon Róbert Balázs (Fidesz) távozása után dr. Vinnai Győzőnek (Fidesz)
 Kunhalmi Ágnes (MSZP) dr. Hiller Istvánnak (MSZP)

A bizottság titkársága részéről

Takács Gabriella bizottsági főmunkatárs

Meghívottak

Hozzászólók

Szabó László elnök (Magyar Paralimpiai Bizottság)
 Bencsik János (független) előterjesztő
 Kálló Gergely (Jobbik) előterjesztő
 Dr. Mellár Tamás (Párbeszéd) előterjesztő
 Dr. Keresztes László Lóránt (LMP) előterjesztő

Megjelentek

Urr Anita főtitkár (Magyar Paralimpiai Bizottság)
 Ligárt Balázs sportigazgató (Magyar Paralimpiai Bizottság)
 Müller Béla kommunikációs igazgató (Magyar Paralimpiai Bizottság)

(Az ülés kezdetének időpontja: 14 óra 03 perc)

Az ülés megnyitása, a határozatképeség megállapítása, a napirend elfogadása

DR. PÓSÁN LÁSZLÓ (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Jó napot kívánok! Tisztelettel köszöntöm a mai bizottsági ülés résztvevőit. Tájékoztatom önöket, hogy a járványügyi helyzetre tekintettel ebben az ülésszakban is csak korlátozott számú bizottsági teremben fogunk tudni üléseket tartani. Mivel az ülések nyilvánosak, ezt a nyilvánosságot zárláncú közvetítéseken keresztül tudjuk biztosítani, és ez az, ami bekorlátozza azt, hogy hány teremmel lehet kalkulálni, és ez értelemszerűen az ülések időpontjait is jelentős mértékben beszűkíti.

A jelenléti ív alapján megállapítom, hogy az ülés határozatképes. Elsőként a napirendről kell döntenünk, amit kiküldtünk. Bizonyára észrevették, hogy a napirendi javaslatról a H/11036. számú indítvány tárgyalása a benyújtó képviselő kérésére lekerült. De azóta is történt egy változás, a 9. pont alatt szereplő H/9917. számú javaslatot a benyújtó képviselő visszavonta.

A napirenddel kapcsolatban még egy jelzést szeretnék ismertetni, és azt gondolom, a bizottság talán ezt tudja támogatni. Bár Bencsik képviselő úr indítványai tartalmilag és logikailag nem függenek össze, de hogy ne kelljen széttördelnünk az ő idejét, az lenne a tiszteletteljes javaslatom, hogy Bencsik képviselő úrnak az előterjesztéseit egy csokorban tárgyaljuk meg, tehát egymás után. Ez értelemszerűen a sorrenden egy picit módosít, de tartalmi szempontból mást nem jelent. Kérdezem a bizottságot, hogy ki az, aki egyetért a napirend ilyen természetű előterjesztésével és ilyen tartalmával. Aki egyetért, kérem, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* Köszönöm szépen. Ez egyhangú.

Az elfogadott napirendnek megfelelően elsőként megadom a szót Szabó Lászlónak, a Paralimpiai Bizottság elnökének, hogy tartsa meg beszámolóját a parasport helyzetéről. Parancsoljon, elnök úr!

Beszámoló a parasport helyzetéről

Szabó László tájékoztatója

SZABÓ LÁSZLÓ elnök (Magyar Paralimpiai Bizottság): *(Előadását vetített képek szemléltetik.)* Jó napot kívánok! Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Kedves Meghívottak! Nagyon szépen köszönjük a lehetőséget, hogy az Országgyűlés Kulturális bizottsága előtt beszélhetünk a magyar parasport helyzetéről.

Egy prezentációval készültem. Ígérem, hogy nagyon összeszedett és lényegre törő leszek, azonban fontosnak tartottam, hogy összefoglaljam mindazokat a tevékenységeket, illetve helyzetelemzést vagy helyzetleírást, amely ma Magyarországon a fogyatékosportot illeti.

Engedjék meg, hogy bemutassam kollégáimat. Mellettem Urr Anita, a Paralimpiai Bizottság főtitkára, a hátam mögött Ligárt Balázs, a Paralimpiai Bizottság sportigazgatója és Müller Béla, a Paralimpiai Bizottság kommunikációs igazgatója. Azért kértem, hogy legyenek itt, ha esetleg olyan kérdés merül fel, amelyre ők tudnak válaszolni, akkor teljesen felkészültek vagyunk.

Tisztelt Bizottság! Fogyatékosnak lenni nem jelenti azt, vesztesnek lenni - szól az első dián a szlogenünk. Azt kívánjuk ezzel a szlogennel igazolni, mutatni - most már hosszú évek óta használjuk ezt -, hogy attól, mert valaki fogyatékosként éli az életét, kerülhet a győztesek oldalára, és kik mások, mint a fogyatékos sportolók tudnák ezt igazán igazolni.

Tisztelt Bizottság! Kezdjük a paralimpiai játékokkal, ha megengedik. Ugye, a tavalyi évről - akárcsak az olimpiát vagy éppen a sakkolimpiát - elhalasztották az idei évre, augusztus 24-ére tervezzük a paralimpiai játékok nyitóünnepségét, szeptember 5-éig fog tartani. Egy kicsit rövidebb a paralimpia hosszúsága, mint az olimpiáé, ez a számokban is látszik, a sportolók és sportágak számában. Néhány hete, talán két hete jelent meg az úgynevezett playbookja az olimpiai és paralimpiai játékoknak, ami a Covidal kapcsolatos szabályokat összegzi; nagyon óvatosan fogalmaznék, de szkeptikusan, én úgy látom, hogy a nézők jelenléte nagyon-nagyon kérdéses, ha egyáltalán persze lesznek játékok - mi nyilván így készülünk -, ha igen, akkor is, azt hiszem, hogy ezek döntően japán, helyi nézők lesznek. Nagyon strikt szabályokat fogalmaz meg a Covid tekintetében az úgynevezett playbook.

A következő diákon azt látják, hogyan változott az elmúlt években a paralimpiai játékok jelentősége: 22 sportág fog szerepelni 2021-ben a 2020-as tokiói játékokon. Ugye, kicsit furcsa, hogy nem változott sem a sorszámozás, sem a logó, sem semmi. Azt láthatják, hogy folyamatosan jelentősen bővül a sportágak és a versenyszámok száma. *(Dr. Hoppál Péter megérkezik az ülésre.)* A következő dián megint erre vonatkozóan látnak adatokat: 540 versenyszámot rendeznek a paralimpiai játékokon.

Térjünk át nagyon gyorsan a magyar paralimpiai csapat összetételére. Azt láthatják, hogy Peking óta emelkedőben van a paralimpiai érmek és a paralimpián indulók létszáma. A csúcstól Sydney-ben értük el 2000-ben, akkor volt a legtöbb kvótája a magyar paralimpiai csapatnak. Most azon dolgozunk, hogy ezt meg tudjuk közelíteni az idei játékokon.

Ami nem ennyire biztató, az a következő dia diagrammja. Itt a kollégáim azt állították össze, hogy milyen volt az átlagéletkora a magyar paralimpiai csapatnak az elmúlt játékokon, nyilván a '21-est még nem tudjuk, és a bizony a trend sajnos növekvő. Tehát itt egy előregedőben lévő csapattal dolgozunk. Talán a nők esetében ezt nem mondhatjuk, de a férfiak esetében mindenféleképpen. Nagyon fontos probléma - egyébként nemcsak a magyaroknak, hanem szerte a világon, és nemcsak a fogyatékosportban, hanem minden sportban -, hogy hogyan lehet rekrutálni a fiatalokat. Ha megengedi a tisztelt bizottság, erre vonatkozóan egy, akár a bizottság kompetenciáját érintő javaslatot is tennék majd a végén.

A paralimpiai játékokon a magyar csapat legfiatalabb és legidősebb résztvevőinek vagy kvótás versenyzőinek az életkorát láthatják itt. Nagyon büszkék vagyunk, hogy a 14 éves Konkoly Zsófi is részt tudott venni a riói játékokon, sőt érmet is nyert. De itt, ez egy speciális helyzet, ez is szerintem egy fontos adalék, hogy itt egészen időskorig, 50 éves kor fölé is ki tud terjeszkedni azoknak a sportolóknak az életkora, akik részt tudnak venni a paralimpiai játékokon. A fogyatékosport ilyen tekintetben kicsit másképp működik, mint az épek sportja, itt egészen magas életkorig is komoly teljesítményt lehet elérni; ennek nyilván sok összefüggése van, amit itt most nem fejtenék ki, ha megengedik, bár szívesen, órákig tudok erről beszélni.

A következő dián a büszkeségtáblánk látható, a legutóbbi, 2016-os paralimpiai játékok érmes sportolóinak büszkeségtáblája. Egy aranyérmet nyert a magyar paralimpiai csapat 2016-ban, Tóth Tamás ott középen, jobbra-balra pedig az ezüst- és bronzérmes.

Hogyan állunk a kvalifikációval Tokió tekintetében? Jelen pillanatban 19 sportolóról tudjuk, hogy jelen lesznek, ebből 15 visszaigazolt kvótánk van, és látják azt, hogy hány sportoló várható még, hogy kvótát fog szerezni, illetve a maximumot hova lőttük be. Nyilván azon dolgozunk - nyilván nemcsak a sportszakmai, hanem a sportdiplomáciai eszközökkel is -, hogy ezt a kvótaszámot maximalizálni tudjuk a tokiói játékokon. Itt már a nevek is láthatók: asztaliteniszben, atlétikában, kajak-kenuban, kerékpárban, sportlövészetben és úszásban vannak jelen pillanatban visszaigazolt

kvótáink. Biztos, hogy itt a sportágak is szélesedni fognak, és talán még az is megtörténhet, hogy egy olyan sportágban, az íjászatban fogunk tudni sportolót kvalifikálni Tokióra, amilyen sportágban még soha nem sikerült Magyarországnak.

Itt még egy zárójeles megjegyzést hadd tegyek, ennek is sportszakmai jelentősége van, de azt hiszem, ennél túlmutatóbb is: a nagy problémánk a csapatsportágak kérdése. Sydney óta nem tudunk csapatokban részt venni a paralimpián, a csapatsportágak egyszerűen nincsenek olyan szinten, hogy elérjék a világ élmezőnyét. Ez alól egy kicsi kivétel, hogy talán idén tudunk indítani úszóváltót, és asztalitenisz-csapatunk is volt, de hát ezek - minden bántás nélkül - nem az igazi csapatsportágak; és nyilván a kerekesszékes vívóinknál is vannak csapatok, de alapvetően az is egy egyéni sportág.

2019 nagyon sikeres év volt; 2020-ról azért nem beszélek, mert jól tudják önök is, hogy a '20. év a versenyek szempontjából nagyon hiányos év volt. 2019-ben viszont világbajnokaink, Európa-bajnokaink voltak, számtalan érmet szerzett a csapat, úgyhogy erre nagyon büszkék vagyunk, és szép reményekre jogosít ez bennünket a paralimpia tekintetében is.

Összefoglalva talán szövegekben is azt, hogy hogyan állunk a magyar paralimpiai csapat összetételében: említettem már a sportdiplomáciai eszközöket, szabadkártyák és egyebek; reméljük, hogy ennek tükrében is sikeresek tudunk majd lenni. Itt sem térnek ki ennek részleteire, de elég problémás a helyzet, részben az orosz versenyzők részvétele miatt. Önök jól ismerik, hogy akár az olimpián, akár a paralimpián a dopping tekintetében az orosz csapat részvétele, mondjuk úgy, hogy finoman szólva is kérdéses. De a világban uralkodó vírushelyzet miatt, meggyőződésem, hogy számtalan szegényebb ország egész egyszerűen vagy egészségügyi, vagy gazdasági okokból nem fog eljutni sem az olimpiára, sem a paralimpiára. Ez, bár mások kárára, ami nem szép dolog, de fogja növelni a magyar csapat esélyeit.

Néhány olyan programot soroltunk fel a következő dián, amelyik segíti a paralimpiai felkészülést. Egy nagyon összerendezett rendszerben dolgozunk most már évek óta; nem fejttem ki ezeket a programokat, hiszen részben akár a nevük alapján is ismerik vagy be tudják azonosítani őket. Amit kiemelnék, az a két utolsó ott a vonal alatt: egyrészt el tudtuk indítani végre a Testnevelési Egyetemen a parasportokkal, fogyatékosportokkal foglalkozó sportoktatóképzést - nagy hiátusa volt ez a magyar felsőoktatási rendszernek -; részben pedig az elmúlt hetek, sőt az elmúlt napok nagy, örömteli döntése, hogy a kormány soha nem látott mértékben, 43 százalékkal emelte a paralimpiai jutalom összegét. 25 millió forint most egy aranyérem, arányosan egészen a nyolcadik helyig csökkenve, de összességében az értéke pedig növekedett. Ez egy extra motivációt jelent a sportolóknak, és elismerése a magyar fogyatékosport történetének.

Február 22-e a magyar parasport napja. Éppen a Kulturális bizottság előtt tettem ezt a javaslatot - nem tudom, bizottságok között van-e olyan, hogy jogutódlás; én most úgy tekintek erre a helyzetre, mint hogy annak a bizottságnak a jogutódjai önök, amelyik ezt a javaslatot megtette a Paralimpiai Bizottság indítványára az Országgyűlés számára -, és 2017-ben egyhangúlag döntött az Országgyűlés arról, hogy február 22-e a magyar parasport napja. Látják azt, hogy kihasználtuk ezt a lehetőséget, köszönet érte az Országgyűlésnek itt is. 2018 óta folyamatosan nőtt azoknak az iskoláknak, óvodáknak a száma, akik becsatlakoztak a magyar parasport napjába. Ezen a napon kipróbálják a diákok a parasportokat, személyes, testi-szellemi élményt szereznek róla, hazamennek este, elmesélik a szüleiknek, a nagyszüleiknek, a barátaiknak, a testvéreiknek, edukálják mindazokat, akik a környezetükben vannak. Nagyon-nagyon hiszünk ebben a programban, és nagyon-nagyon büszkék vagyunk rá.

Eddig minden évben, kivéve az ideit, össze tudtuk kötni ezt sportdiplomáciai eseményekkel is. A magyar parasport napján itt járt nálunk a Nemzetközi Paralimpiai Bizottság elnöke és volt elnöke, magas állami kitüntetést kapott, az Ázsiai Paralimpiai Bizottság ügyvezető igazgatója, itt volt az Afrikai Paralimpiai Bizottság alelnöke, itt volt a Nemzetközi Paralimpiai Bizottság ügyvezető igazgatója; ezek mind-mind fölrakták Magyarországot a nemzetközi parasporttérképre.

Az idei magyar parasport napján 600 fölött volt a regisztrált intézmények száma; néhány fotót láthatnak itt róla. Idén sajnos döntően online módon zajlott a parasport napja az iskolákban, de parasportolóink így is órákat tartottak, bejelentkeztek, közönségtalálkozókat tartottak, filmeket ajánlottunk az iskoláknak, prezentációkat készítettünk. Az a tervünk, hogy ezt növeljük tovább, hogy a magyar parasport napján újabb és újabb programokkal tudjunk az iskolák és a fiatalok elé lépni.

Egy sikeres programunkat itt hadd emeljem ki, mert azt hiszem, ez egy különösen extra sikertörténet. „NO para - para ON” címmel online parasportórákat tartunk tavaly tavasz óta az iskolákban. Eddig 35 órát tartottunk különböző iskolákban, szerte az országban, kicsiknek, nagyoknak, vidéken, Budapesten, integrált iskoláknak, szegregált iskoláknak; több mint ezer diák személyesen találkozott parasportokkal, parasportolóval élő órán, és egy olyan prezentációval és játékkal, amely megismertette velük ezt a világot.

Egypár szó a költségvetési kérdésekről. Látják ezen a diagramon, hogy folyamatosan emelkedő trendet mutat a fogyatékosok sportjának költségvetési támogatása az elmúlt időszakban. A hullámot nyilván mindig a paralimpiai évek jelentik, akkor nyilván megemelkedik ez a támogatás, a köztes években pedig értelemszerűen csökken.

Nem kizárólagosan a Paralimpiai Bizottság az, amely a fogyatékosok sportjával foglalkozik Magyarországon, ez egy bonyolult rendszer - ha megengedik, ennek a részleteiben sem merülnék el -, nemcsak Magyarországon egyébként, hanem a világban is. Itt a siketek és hallássérültek sportját, a szervátültetettek sportját és a középsúlyos értelmi fogyatékosokkal foglalkozó speciális olimpiai mozgalmat is ki kell emelnem, nyilván a diáksporton, a FODISZ által működtetett fogyatékos-diáksporton túl. A következő dián megláthatják, hogyan növekedik a különböző, fogyatékosporttal foglalkozó szervezetek költségvetési támogatása az elmúlt években. Ezeket a szervezeteket a 2017-es törvénymódosítás értelmében a Paralimpiai Bizottság köztestület fogja össze; tehát, ha úgy tetszik, ennek a köztestületnek az elnökeként felelős vagyok minden fogyatékosági terület sportjának a vezetéséért.

Itt megint látható a parasport támogatása összesen; ez csak a parasport, tehát nincs benne a szervátültetettek, siketek és értelmi fogyatékosok sportja. A következő dián pedig látják a teljes MPB-támogatást, összeadva különböző területeket: a trendjében szintén növekedést mutat.

Tisztelt Bizottság! Az utolsó diákhoz érek, arra fókuszálva, hogy melyek a parasport fejlesztésének főbb területei; ha megengedik, ezt sem mondom végig, hiszen el tudják olvasni. Az teljesen világos, hogy csak egy integrált, intakt logikában tudunk gondolkodni, a sporttudománytól az edzőképzésig, a sportdiplomáciától a különböző ösztöndíjak kérdéseig, a társadalmi kommunikáció erősítésétől az utánpótlás-sportolók bevonásáig. Nagyon furcsa szó a fogyatékosportban az utánpótlás, hiszen akár olyan hangzása is lehetne, mint ha azt szeretnénk, hogy minél több fogyatékos ember legyen - nyilván nem erről van szó, hanem arról, hogy a fogyatékkal élők, fiatalokat, kezdőket hogyan tudjuk a sportba bevonni.

Az elmúlt években nagy hangsúlyt fektettünk arra, hogy együttműködjünk különböző szervezetekkel, amelyek a parasportban érintettek. Így van együttműködési

megállapodásunk a Semmelweis Egyetemmel, a Testnevelési Egyetemmel - már utaltam rá a képzés kapcsán -, a gyógytornászokkal; számtalan szponzor áll a Magyar Paralimpiai Bizottság mellé, nagy multinacionális cégek, és büszkék vagyunk arra, hogy nem hagynak el bennünket, sőt évről évre megújítják velünk az együttműködést. Az elmúlt napokban - talán a hírekben erről önök is olvashattak - Csepelen döntöttünk arról a Csepel SC vezetésével, hogy parasportközpontot szeretnénk létesíteni. De más tervek is fekszenek az asztalunkon, néhány város, település nevét itt felsoroltam, amelyik érdekelt abban és kifejezte érdeklődését parasportközpont tekintetében.

Az utolsó témára hadd térjek rá, és itt egyáltalán nem feladatot szeretnék osztani a Kulturális bizottságnak és az Országgyűlésnek, de egy picit mégis. Magyarországon közel 10 millió emberből mintegy másfél millióan fogyatékosnak érzik magukat, valamilyen módon korlátozottságok között élnek; mintegy 480 ezren, közel félmillióan, nem bántóan szeretném ezt a szót mondani, jogi és orvosi értelemben is fogyatékosnak számítanak, és közülük több mint 80 ezren diákkorban vannak, a köznevelés vagy a szakképzés rendszerében tanulnak. Mi a sportot kínáljuk számukra az integráció eszközeként, és a legnagyobb problémánk az, hogy hogyan jutunk el a sport gondolatával a fogyatékos emberekhez. Nyilván, ez egy nagyon szenzitív kérdés, mégis arra szeretném kérni önöket, gondolják végig annak a lehetőségét, hogy a magyar szociális és egészségügyi rendszer akkor, ha egy fogyatékos ember kerül bele, az kijelez, vagy így születik, vagy egy baleset vagy egy betegség okán fogyatékosná válik. Mi azt szeretnénk elérni, hogy a jogszabályokat úgy lehessen Magyarországon módosítani, hogy amikor a szociális és/vagy az egészségügyi rendszer kijelez, hogy itt van egy fogyatékos ember, mert fogyatékossgal született, vagy fogyatékos helyzetbe jutott, mondom még egyszer, például egy baleset okán, akkor lehetősége nyíljon a magyar parasportrendszernek arra, hogy hozzá eljusson, és felkínálja számára a sportot mint az integráció eszközét. Nyilván, ez egy szenzitív kérdés, rengeteg szenzitív, érzékeny ügyet vet föl, személyes adatok kérdése, ki hogy kezeli a fogyatékossgát, a szülő hogyan kezeli a gyermeke fogyatékossgát, ezek mind-mind érthető, elfogadható, akceptálható, mégis, ha azt akarjuk, hogy a sportba minél többeket vonjunk be, és a fogyatékos sportba is minél többeket vonjunk be, és az az életkori diagramm ne növekedjen, amit mutattam önöknek, hanem legalábbis stagnáljon, de inkább csökkenjen, minél fiatalabb korban jussanak el a fogyatékos emberek a sporthoz és annak is a csúcsára, akkor ebben muszáj lépünk. Ha ezt meg tudnánk tenni - még egyszer mondom, nyilván ez egy bonyolult és összetett kérdés, de a kezdő löketre szükségünk van, és azt hiszem, hogy talán önök is megadhatnák -, akkor el tudnánk érni egy nemzetközi értelemben is kimagasló különleges és példamutató rendszert.

Tisztelt Bizottság! Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! Köszönjük szépen a meghívásukat és a figyelmüket. Bízom benne, hogy az önök segítségére a továbbiakban is számíthatunk a magyar fogyatékos sport tekintetében. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Tisztelt Képviselőtársaim! Akinek van kérdése, megjegyzése, észrevétele a beszámolóval kapcsolatban, akkor természetesen megteheti. *(Jelzésre:)* Szabó Szabolcs képviselő úr. Parancsoljon!

Kérdések, hozzászólások

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm a szót, elnök úr. Köszönöm a beszámolót. Még mielőtt el nem felejttem hozzátenni, majd tolmácsolják jó kívánságaimat a sportolóknak. Bízunk benne, hogy lesz olimpia, és akkor... Nem is csak annak, aki érmet nyer, úgy gondolom, hogy aki olimpián részt vesz, az már egy nagyon nagy teljesítmény. Én magam szeretem nézni, a paralimpiát és a normál olimpiát... Ez

nem jó kifejezés, hogy normál olimpia - az olimpiát meg a paralimpiát, talán így helyes a kifejezés.

SZABÓ LÁSZLÓ elnök (Magyar Paralimpiai Bizottság): Úgy szoktunk fogalmazni, hogy az olimpia mindig jó főpróbája a paralimpiának (*Derültség.*), hiszen a paralimpia van később.

SZABÓ SZABOLCS (független): Két kérdésem lenne. Az egyik technikai jellegű, gyorsan megválaszolható, a másik meg majd kiderül, hogy mennyire egyszerű. A technikai jellegű. A kiadvány, amit megkaptunk, Magyar Paralimpiai Bizottság, MPB, egy logóval, a legtöbb slide-on, amit itt kivetítettek, egy MPBK szerepelt. Feltétezem, az, amit mondott, hogy most nem beszélne a sok szervezetről, de ha már a logó rákerült, akkor gondoltam, megkérdezem.

A másik. Szóban említette itt a beszámolóban, hogy Csepelen bejelentették, hogy épül egy paralimpiai központ. Én magam is mint csepeli képviselő a sajtóban olvastam, és annyi jutott el hozzám a sajtón keresztül, hogy egy multifunkcionális csarnok épül. És ha jól értettem, akkor még idén szeretnék az alapkövet letenni. Úgyhogy ezzel kapcsolatban egyrészt azt kérdezném, hogy lehet-e esetleg most már erről egy picit többet tudni, hogy milyen méretű lesz, mire akarják pontosan használni, lesz-e ott például szállás, nem tudom, hogy az ilyen típusú felkészülés igényli-e, hogy ott helyben, a csarnok területén szállás legyen. Lehet-e tudni valamit a költségekről? A kormánytól van-e már erre fedezetvállalás, vagy még ez folyamatban van?

A másik ezzel kapcsolatos kérdésem pedig az, hogy az önkormányzatot, tehát a csepeli önkormányzatot, a XXI. kerületi önkormányzatot sikerült-e ebbe a projektbe bármilyen módon bevonni, vagy ez még hátravan. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. További kérdés, észrevétel? (*Jelzésre:.*) Szilágyi képviselő úr. Parancsoljon!

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Ugye, elnök úr is tudja, hogy az elmúlt időszakban a sport támogatása és finanszírozása egy ilyen nehéz időszakban, sok vitát eredményezett az ellenzék és a kormánypártok között, de úgy gondolom, hogy a parasportolók támogatása több egyébként, mint sport, a fogyatékkal élők támogatása arra, hogy sportolhassanak, az sokkal többet jelent számukra, mint hogy szimplán csak sportról beszélhessünk.

Én úgy gondolom, hogy a Paralimpiai Bizottság egy nagyon fontos munkát végzett az elmúlt időszakban; és azt is kijelenthetjük, hogy talán ezt a munkát nagyjából mindenki megelégedésére végzi, hiszen elkerülték azok a botrányok és más egyéb hasonló dolgok, amelyek azért jellemzők voltak, ha az elmúlt éveket visszanezzük. Éppen ezért én tényleg gratulálni szeretnék ahhoz a munkához, amit elvégeznek.

Jönnének azok a kérdések, amelyek felmerülnek bennem. Említette elnök úr, hogy a csapatsportágakban nem szereplünk a legjobban, az lenne az első kérdésem, hogy van-e bármilyen terve a Paralimpiai Bizottságnak, hogy hogy tudnánk erősíteni a csapatsportágak területén, és ehhez mire lenne szükség, ön hogy látja, hogy milyen fejlesztéseket lehetne végezni.

A másik kérdésem az lenne, hogy az olimpiával kapcsolatosan van-e már bármilyen olyan előírás, bármi, amit önök megkaptak; egy ilyen pandémiás helyzetben, egy járvány kellős közepén ki tudja, hogy mi lesz addig és mi fog történni, de hogy milyen oltási előírások lesznek érvényben, miket kell teljesíteni a sportolóknak, és ezek az előírások milyen hatással lehetnek a sportolókra, van-e bármilyen különleges előírás

az ő teljesítményükre, van-e erre bármilyen elképzelésük, vagy kaptak-e bármilyen iránymutatást ezzel kapcsolatosan?

Elnök úr, az lett volna a kérdésem még, hogy milyen segítségre van szükségük, hiszen örömmel hallottam, hogy végre közelíteni fog a paralimpiai érmeknek a pénzbeni juttatása is az olimpiai érmek juttatásához. A Jobbik Magyarországért Mozgalom mindig is támogatta, gondolom, emlékszik ön is, hogy ez az olló minél kisebbre nyíljon; a paralimpiai sportolók is dicsőséget szereznek ezen az országnak, olimpián vesznek részt, és igenis méltóképpen honoráljuk azt az erőfeszítést, amellyel ők Magyarország jó hírnevét öregbítik.

De az elmúlt időszakban - hogy legyen kritika is - ez a jó kapcsolat, amely a Jobbik Magyarországért Mozgalom és a Paralimpiai Bizottság között megvolt, egy kicsit romlani látszik, hiszen az elmúlt időszakban kevés információt kapunk a Paralimpiai Bizottság munkájáról, kevés tájékoztatást kapunk. Én úgy gondolom, hogy amennyiben lehet ezt kérni, akkor mi a jövőben is igényt tartanánk arra, hogy minél szélesebb körben követhessük nyomon az önök munkáját. De ettől függetlenül főnáll az a kérdés, hogy mi az, amiben segíthetünk. S amit itt elnök úr elmondott azzal kapcsolatosan, hogy ha valaki bekerül a rendszerbe, és fogyatékkal élőként van nyilvántartva, akkor a Paralimpiai Bizottság valamilyen jelzést kapjon ezekről az emberekről, úgy gondolom, ez abszolút támogatható a Jobbik Magyarországért Mozgalom részéről. Hiszen visszakanyarodva arra, amit az elején mondtam, itt nemcsak sportról van szó, hanem arról sokkal többről: azoknak az embereknek, akik akár fogyatékkal születtek vagy később váltak fogyatékkal élőké, a sportolásnak maga ez a ténye lelki segítséget is jelent, közösségi élményt jelent, az életüket teljes mértékben támogatja. S úgy gondolom, hogy ha feléjük érkezik egy olyan jelzés, hogy lehetőségük van arra, hogy sportolhassanak, azt mindenképpen támogatni kell. Tehát így ezt a kezdeményezést látatlanban - ugye, nincsenek meg a részletek -, úgy gondolom, a Jobbik Magyarországért Mozgalom maximálisan tudja támogatni.

Az utolsó kérdésem pedig a következő. Szóba került itt a különböző, fogyatékkal élő sportolókat tömörítő sportszervezetekkel való együttműködés ebben a köztisztületi rendszerben. Régen ez nem volt felhőtlen a Paralimpiai Bizottság és a különböző sportszervezetek között. Most milyen kapcsolat van a Paralimpiai Bizottság és a különböző, fogyatékkal élő sportolókat tömörítő szervezetek között? Remélem, hogy ez a viszony már rendeződött, nincsenek különösebb ellentétek, hiszen ez szolgálná mindenki érdekét, ha közösen határoznánk meg azokat az irányvonalakat, amely irányvonalakban a parasportolók sportolási lehetőségeit biztosítani tudjuk.

Köszönöm szépen a beszámolót, és ezekre a kérdésekre várom a választ.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Dunai Mónika képviselő asszony jelezte, hogy észrevétele, kérdése van.

DUNAI MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Bizottság! Tisztelt Elnök Úr! Magam is köszönöm szépen azt a beszámolót, amelyet elnök úr elmondott itt nekünk. Azt gondolom, itt nem is a beszámolót kell igazából megköszönnünk, hanem azt a munkát a bizottság részéről, de mindenki részéről, aki a parasporttal foglalkozik, azokkal az emberekkel foglalkoznak, akik parasportolók, edzők és mindenki, aki segíti őket; ezt a munkát szeretném megköszönni a bizottságnak, önnek és minden munkatársának is.

Azt gondolom, azok a jó viták és jó megbeszélések, amikor nemcsak elmondunk valamit, beszámolunk, hanem kéréssel is tudunk egymás felé fordulni. Magam is teljes mértékben, száz százalékban támogatom azt a megkeresést, amelyet elnök úr

elmondott, azt a segítségkérést, amely a jogalkotást érinti a következő időszakban. Úgy gondolom, ebben mi magunk is, kormánypártok partnerek fogunk tudni lenni.

Nagyon nagy örömmel támogattuk, magam is és a frakciónk is azt a javaslatot, és magunk is ilyen kezdeményezésekkel már bombáztuk egymást is és az ellenzéki, baloldali pártokat is, hogy a paralimpiai jutalmat zárkóztassuk fel a normál sportolók jutalmához és elismerési rendszeréhez. Szeretném, ha még egy lépéssel vagy akár még több lépéssel is előbbre tudnánk menni.

Azt szeretném először is kérdezni elnök úrtól, hogy foglalkoztak-e azzal a kérdéssel, azokkal a parasportolókkal, akik nem kaphatnak szervátültetésben vesét, hanem dialízisre szorulnak, akár egész életükben. Ők ugyanúgy a szervátültetettekkel együtt indulnak a versenyeken, de eljön egy időpont, amikor akiknek szerencsájuk van, és akiknek az egészségi állapota és egyéb körülményei megengedik, szervátültetettek lehetnek, és utána már szervátültettként tudnak versenyezni is és világbajnokságokra is kijutni. Azok az emberek, akiknek viszont sajnos nem lehet ilyen szerencsájuk, hogy új vesét kaphatnak, ők egy speciális, és azt gondolom, nagyon szűk csoport, lehet, hogy csak néhány ember van Magyarországon; engem megkeresett egyikük, aki egyébként Európa-bajnok, I. és III. helyezett is atlétika területén. Szeretném kérdezni elnök úrtól, hogy ez ügyben van-e nyitottság az ő nagyobb fokú anyagi és erkölcsi elismerése irányában; illetve szeretnék az érintettekkel, ezzel a szűk körrel és a bizottsággal, elnök úrral egy tanácskozást, egeztetést kezdeményezni, hogy ebben is tehessünk még egy lépést előre. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Kállai képviselő asszony jelentkezett. Parancsoljon!

DR. KÁLLAI MÁRIA (Fidesz), a bizottság alelnöke: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Megköszönve a beszámolót, a gondolatokat folytatva, és egyetértve Dunai Mónika képviselőtársammal, én két dolgot szeretnék megköszönni. Jó érzés az, amikor egyéni képviselőként a parasport napja okán, mondjuk, a vakok és gyengénlátók szolnoki szervezetével együtt örülhetünk. Én nem tudom, van-e olyan szó, hogy paratömegsport; biztosan nincs ilyen szó, de van a civil közösségekben az a háló, ahol nem biztos, hogy mindenki olimpikon lesz, nem biztos, hogy mindenki olyan szinten sportol, de hogy egy város tud róla, hogy egy városban él, hogy egy városban egy fogyatékos civil közösség ennek az élére áll, és vonzza a többieket, én azt gondolom, az megbecsülendő. Mondom ezt olyan szempontból, hogy köztudott, hogy hál' istennek, nálunk a bentlakásos otthonból már olimpikon is volt, és nyilván egy szemlélet, kultúra, edukáció és az e mögött lévő munka pontosan világos a végeken is. Ehhez kell egy olyanfajta irányítás, amit ebben a beszámolóban hallottunk, ezt szeretném csak megköszönni, ugyanúgy, mint a helyi csapatainknak is. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Van-e további jelzés, észrevétel? *(Nincs ilyen jelzés.)* Ilyet nem látok.

Szeretném én is megköszönni elnök úrnak a beszámolót, azt, hogy ezt a pandémiás helyzetben is meg tudtuk szervezni. Arra kérem, hogy a felmerült kérdéseket, észrevételeket próbálja röviden, lényegretörően megválaszolni. Parancsoljon!

Szabó László válaszai, reflexiói

SZABÓ LÁSZLÓ, a Paralimpiai Bizottság elnöke: Köszönöm, elnök úr. Sorrendben haladva Szabó Szabolcs képviselő úr kérdéseivel vagy gondolataival kezdem. Köszönet a jókívánságokért, továbbítani fogjuk a sportolóknak, nyilván természetesen annak a hírét is, hogy itt lehettünk a bizottság előtt.

Az MPBK versus MPB kérdésben az a helyzet, amit képviselő úr mondott. Ugye, 2017. január 1-jével módosult a sporttörvény, amely négy sportköztestületet hozott létre: az Olimpiai Bizottságot, a Paralimpiai Bizottságot, a Nemzeti Versenysport Szövetséget, illetve a Nemzeti Diák, Hallgatói és Szabadidősport Szövetséget. Ebből az egyik a Magyar Paralimpiai Bizottság Köztestület, ezért MPBK, és miután ennek a köztestületnek nemcsak a Magyar Paralimpiai Bizottság - kicsit ilyen karinthys-macskás a helyzet, de ez van -, tehát nemcsak mi vagyunk a tagjai, hanem tagjai többek között a szervátültetettek sportszövetsége, akiket tehát ott mutattam a dián, ezért meg kell különböztetni magunkat a köztestülettől. A köztestületnek van ez a bizonyos kör alakú, sokszínű logója, a Paralimpiai Bizottságnak pedig az, ami a nemzetközi paralimpiai szabványoknak megfelel. Tehát ez a jelkód titka.

Csepel. Csepel-ügyben, hogy a végéről kezdjem, az önkormányzattal nem volt még egyeztetés. A Csepel Sport Club újjáépítése - hogy fogalmazzak? -, újrafogalmazása kapcsán merült föl az a lehetőség, hogy ott a megújuló Béke téri területen, a nagy sportkomplexum területén, amely meglehetősen lepusztult állapotban van - és akkor még finoman fogalmaztam -, annak létesítményei között jöjjön létre egy olyan csarnok, amelyik képes kiszolgálni a teljes parasportspektrumot, annak minden sportágát. Németh Szilárd képviselő úrral volt erről egyeztetésünk, mint aki a Csepel SC megújításáért felel, és a vele való megállapodás, illetve tárgyalás során merült föl ennek a lehetősége, és az után öltött ez testet egy ilyen kommunikációs eseményben egyelőre, hogy ezt bejelentettük. Hogy mikor lesz ebből valami, erre én nem nagyon tudok választ adni. Én abban bízom, hogy elég nagy elkötelezettséget látok ebben az ügyben az érintettekben; abban bízom, hogy valóban, idén elkészülhet valamiféle megvalósíthatósági tanulmány, talán egy újabb eseményként egy alapkövetétel, és aztán hamarosan majd - nyilván ez évek kérdése - egy parasportközpont.

Nem mennék bele ennek a sportszakmai részébe. Magyarországon nincs annyi parasportoló, aki fönn tud tartani egy ilyen létesítményt. Tehát csak egy olyan létesítményről lehet szó, amely döntően parasportolókra koncentrál, de egyébként kiszolgál más lehetőségeket is. Akadálymentesítés, sok minden, nemzetközi előírás, ezeket betartani nem egyszerű dolog, de így lehet belőle egy parasportközpont. Ez most az elképzelésünk, és azt hiszem, ha ilyenből akár több is létrejöhet az országban, az egy igazán komoly támasz lehet.

Szilágyi György képviselő úr gratulációját is köszönöm, nem a magam nevében, sokkal inkább a kollégáim nevében. Jól ismerjük egymást képviselő úrral, sok ügyben volt már találkozásunk, tudom, hogy ismeri a parasport helyzetét, így aztán a gratuláció különösen méltó.

Csapatportágak kérdése. Itt se merülnék bele a részletekbe, ugye, paralimpián ülőröplabda, csörgőröplabda, kerekesszékes kosárlabda és kerekesszékes rögbi szerepel mint csapatportág. Ezekben a sportágakban nagyon józanul és két lábbal a földön állva, látva a helyzetet, kis túlzással nincs esélyünk arra, hogy beérjük a nemzetközi élvonalat. Ennek sok oka van, háborús sérültekből alakult csapatok és a többi. Ha egy sztorit megengednek, talán ennyi belefér, elnök úr: a téli paralimpiai játékokon van egy csapatportág a curling mellett, az úgynevezett sitting ice hockey, az ülőjégkorong, a legutóbbi játékokon a döntő egy Egyesült Államok-Kanada mérkőzés volt, ahol a két csapatban szereplő játékosok effektíve ilyen bika, kigyúrt tengerészgyalogosok, akik különböző háborús cselekményekben veszítették el a lábukat, vagy mind a kettőt vagy az egyiket; olyan emberek, akik, ha meglenne a két lábuk, akkor terminátorok volnának. Ilyenek játszanak sitting ice hockey-t, mert elveszítik a lábukat, és utána elmennek ebbe a sportágba. És ugyanez van jelen egyébként - a délszlávok azért erősek a mai napig ülőröplabdában, mert a háborús sérült katonák játszanak a csapatokban. Az iráni ülőröplabda-válogatott, férfi, női,

azért nyeri évek óta a világbajnokságokat meg a paralimpiákat, mert a háborús sérültek játszanak az ülőröplabda-válogatottban. És már bocsánat a kifejezésért, megint nem bántón, sok van belőlük, Iránban ezer fölötti az ülőröplabda-csapatok száma. Ezt nem lehet utolérni, és bizonyos metszetben ne is érjük utol természetesen.

Csapatportágakban talán még a csörgőlabdában lesz esélyünk. Ott most van egy felfutás, a fiúknál van egy jó szövetségi kapitányunk, aki aktív és építi a csapatot, talán ott el tudjuk érni az élvonalat, a többiben, őszintén és józanul, nincs erre esély.

Pandémia kérdése. A folyosón többen is kérdezték tőlem, mit gondolok arról, hogy lesz-e egyáltalán olimpia és paralimpia, és lesz-e néző. Megjelent az úgynevezett playbook, talán említettem, ez egy nagyjából ilyen vastag (*Ujjaival mutatja a méretet.*) szabálykönyv arról, hogy hogyan lesznek a különböző higiénias meg védekezési mechanizmusok. Szerintem, ez a személyes véleményem, betarthatatlan, vagy ha megpróbálják betartani, az lehetetlenné teszi a játékok lebonyolítását, de nyilván megpróbál mindenki a legjobbat kihozni belőle.

Hogy ez se maradjon itt esetleg fedésben, vagy úgy tűnjön, hogy nem beszélek róla: a magyar paralimpiai csapat az operatív törzs döntése alapján megkaphatta az oltást, ugyanúgy, ahogy az olimpiai csapat egyébként, és az első oltást a csapat 90 százaléka megkapta, talán a jövő héten zárjuk ezt le. Tudom, hogy ebben nagy vita van, hogy a sportolók megelőzhetik-e azokat, akik koruknál fogva erre jogosultak volnának, én most sportvezetőként kell hogy megszólaljak, és azt kell mondanom, a világban mindenki tagadja, hogy ezt csinálná, közben meg ezt csinálja, merthogy egyébként sikerrel akar szerepelni az olimpián meg a paralimpián.

A pénzübeni juttatás kérdését szóba hozta képviselő úr és Dunai Mónika képviselő asszony is. Nyilván nem kérdés, hogy az a célom, az a célunk, hogy a paralimpiai sportolók és egyébként szervátültetettek és mindenki más a lehető legnagyobb állami jutalmat kapják, de ez egy bonyolult vita, ez egy nehéz vita, amelynek sok aspektusa van. Ezt a vitát, ha megengedi, elnök úr, nem bontanám itt ki, mert nincs rá időnk, bár erről is szívesen beszélnék természetesen. Ez egy nagyon-nagyon érzékeny és összetett vita. Hadd mondjak itt is önöknek egy példát, csak azért, hogy érzékeltessem: Adámi Zsanett nagyszerű, kiváló parasportolónk, reméljük, hogy érmes lesz a tokiói paralimpián, úszó, abban a sérültségi kategóriában, amelyben ő úszik, a világon, nem Magyarországon, nem Európában, a világon vannak nyolcan. A paralimpián ez a nyolc ember úszik. Összemérhető-e az ő paralimpiai aranyérme Hosszú Katinka úszó olimpiai aranyérmével? Ez egy nehéz kérdés, és nem tudom a választ, és nem is akarok választ adni erre a kérdésre, csak amikor felmerül annak a kérdése, hogy az 50, ez meg 25, akkor ez egy sok aspektusban feltehető kérdés, csak ezt akarom érzékeltetni vele, miközben azon dolgozom, hogy ez az összeg minél nagyobb legyen, mert hát nyilván képviselem a saját sportolóimat.

Tájékoztatás és együttműködés kérdése. Képviselő úr, nyitottak vagyunk rá, mint ahogy eddig is. Ha ebben mi hibáztunk, nem adtunk elég tájékoztatást az Országgyűlésnek, képviselőinek, elnézést érte, fogunk rá figyelni az elkövetkezendőkben, mert igaza van képviselő úrnak, ez nem csak a sportról szól, mármint a fogyatékosport, ennél sokkal többet jelent, integrációt, empátiát, szolidaritást és sok minden mást.

Milyen a szervezetek közti kapcsolat? Nyilván, erről a többi szervezetet kell megkérdezni, nem engem, de szerintem jó, normális, kiegyensúlyozott, békés, azt hiszem, hogy ez talán az én vezetői habitusomból is fakad, nincsen vita, ezt bátran állíthatom, hogy a szervezetek harmonikusan működnek együtt. Nyilván, mindig vannak elosztási viták, el kell osztani egy tortát, amely pénzről, pozícióról, befolyásról, ilyesmről szól, ne tagadjuk ezt, mégiscsak az Országgyűlésben vagyunk, ez itt egy értehető logika. Ebben nyilván mindig vannak különböző elképzelések meg

szempontok, de normalizált ez a helyzet, és nyugalom van. Remélem, ha itt ülne a többi szervezet vezetője, ők is ugyanezt mondanák. Köszönet még egyszer képviselő úrnak.

Köszönet Dunai Mónika képviselő asszonynak, igazán hozzáértő és felkészült hozzászólása volt. Nem mintha ez meglepne engem, csak ezzel mindig öröm találkozni. Köszönet a jogalkotáshoz kínált segítségért, élni fogunk vele, nekünk és az egész magyar fogyatékos sportnak és a példán keresztül a nemzetközi fogyatékos sportnak ez egy óriási dolog lenne. Ha ezt meg tudnánk csinálni, higgyék el, a világ csodájára járna a magyar parasportnak és a hozzá tartozó jogrendszernek.

A jutalmak felosztása kapcsán ezt a nehéz vitát már próbáltam érzékeltetni.

Dialízises sportolók tekintetében: kérem képviselő asszonyt, hogy segítsen nekünk összehozni ezt a személyes találkozót. Főtitkár asszony jelentkezni fog képviselő asszony titkárságán, és üssük nyélbe ezt a találkozót (*Dunai Mónika bólint.*), nyilván, ahogy erre mód van, akár online módon, akár személyesen. Érdekes kérdés, bevallom őszintén, még nem találkoztam ezzel a helyzettel, hogy nem veseátültetett, dialízisben részesülő sportoló részt vesz szervátültetett világjátékon, és ez hogyan befolyásolja az ő jutalmát vagy elismertségét. Valószínűleg, nem sokan lehetnek, de mindenki fontos, mindenkivel foglalkozunk, mert ráadásul példát ad. Képviselő asszony, köszönöm a felvetést, jelentkezni fogunk, és kérem, segítsen abban, hogy ezt a kérdést kezelni tudjuk, hátha lesz valamilyen jó ötletünk.

Végezetül Kállai Mária képviselő asszonynak is köszönöm a támogató szavakat. Szalay polgármester úr és Szolnok városa mindig nagy támogatója volt a sportnak és a parasportoknak, és képviselő asszony is. Van olyan, hogy paratömegsport, csak sokkal szűkebb a merítés, mert a fogyatékos emberek önmagában kevesebben vannak, és azon belül a sportolók még kevesebben, és azon belül azok, akik részt vesznek egy nagyszabású versenyen. A szolnoki vakok és gyengénlátók egyesülete pedig egy nagyon cuki társaság, mindig élmény velük találkozni. Úgyhogy segítsen nekünk, képviselő asszony, a továbbiakban is, köszönöm szépen a pozitív hozzáállást.

Köszönöm az egész bizottságnak a megtisztelő lehetőséget.

ELNÖK: Köszönjük szépen Szabó László elnök úrnak a beszámolót. Kívánunk a továbbiakban is jó munkát, a sportolóknak jó felkészülést és természetesen mindenekelőtt jó egészséget. Köszönjük szépen még egyszer (*Szabó László: Köszönjük, elnök úr.*), további szép napot kívánok! (*A meghívottak távoznak az ülésről.*)

A sporttal kapcsolatos egyes központi költségvetési támogatások indoklásának vizsgálatáról szóló H/13636. számú határozati javaslat

(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)

Tisztelt Bizottság! Elfogadott napirendünknek megfelelően másodikként következik Bencsik János képviselő úr önálló indítványa: a sporttal kapcsolatos egyes központi költségvetési támogatások indoklásának vizsgálatáról szóló határozati javaslat, amely H/13636. számon van nyilvántartva a Ház előtt. Megadom a szót az előterjesztőnek. Parancsoljon, képviselő úr!

Bencsik János szóbeli kiegészítése

BENCSIK JÁNOS (független) előterjesztő: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelettel köszöntöm a bizottság minden megjelent tagját és vendégeinket is. Maradok a sportnál, bár kicsit más aspektusban, remélhetőleg a bizottság hangulatát megőrizve, szakmai mederben tartva, de mégsem teljesen csupán pozitív témafelvetésekkel.

Abban szerintem nincs vita közöttünk, egyik képviselőcsoport között sem, hogy a koronavírus-járvány kirobbanása sok szempontból felülírta az élet tervezhetőségét, nemcsak az egyéni emberek és a társadalom szintjén, hanem a törvényhozás szintjén is, különösen a költségvetési vonzatok kapcsán. Számos olyan beruházás, sportberuházás van, amelyeket a magyar kormány különböző állami és uniós forrásokból, annak a tervezési időszakában a pandémia egészségügyi, járványügyi veszélyeivel akkor még nem számolva, és ezeknek a költségvetésre, gazdasági stabilitásra gyakorolt negatív hatásaival érthető módon nem számolva tett meg, csak sajnos az élet ezeket a terveket sok szempontból felülírta. Tavaly ősszel nyújtottam be ezt a határozati javaslatot, február 8-áig kellett volna a bizottságnak napirendre vennie; a február 8-áig tartó határidő is letelt, ez egy több hónappal ezelőtti beadvány, de az aktualitásából nem vesztett. Arról van ugyanis szó, hogy nagyon sok olyan egyedi sportlétesítmény-fejlesztés van, amelynek az indokolhatósága, a gazdasági megtérülése a mostani pandémia keretén belül nehezen értelmezhető. Ezért ezzel a határozati javaslattal nekem az volt a célom, hogy vizsgálja felül a kormány, hogy mindazok a sportlétesítmény-fejlesztések és mindazok a főleg a versenysportot érintő támogatások mennyire indokolhatók és tarthatók a mostani járványhelyzetben, főleg abból a szempontból, hogy a kormány folyamatosan arra kényszerül, hogy a költségvetést érintő módosításokat hajtson végre. Ráadásul itt azt láthattuk, hogy az elmúlt egy évben, amikor arról volt szó, hogy pénzt kellett előteremteni, és gazdasági megszorításokat és gazdasági újratervezést kellett végrehajtani, akkor a kormány, mondjuk, az önkormányzatok bevételeivel és kiadásaival nem volt szégyenlős ezekbe belenyúlni felülről. Gondolok itt a gépjárműadó-bevételek elvonására vagy a szolidaritási hozzájárulás megemelésére. Tehát az önkormányzatoktól nagyon sok pénzt elvontak, ezeknek a mértéke, az elvonás pontos helye nyilván sok vitát nyithat ki. De önmagában én azt tartanám fontosnak, ha ezt az elvet, a megspórolható állami központi költségvetési kiadások lefaragását vagy újragondolását magáévá tenné a kormány.

Szeretném hangsúlyozni, nem azt szeretném kérni, hogy most akkor állítson le a kormány minden sportcélú beruházást, erről szó sincs. Nyilván vannak nemzetközi kötelezettségek, vállalások, és nyilván vannak olyan beruházások is, amelyekről konkrét gazdasági hasznot is remél a kormány, esetleg munkahelyteremtő szándékkal indították el ezeket a beruházásokat, és hosszú távú megtérülést remélnek. De szépszerivel vannak itt olyan beruházások is, nem akarok most konkrét példákat mondani, de biztosan önök is tudják, a sajtó elég részletesen foglalkozott ezekkel, amelyek békeidőben is nehezen indokolhatók, egy járványhelyzet közben pedig semmiképpen nem. Tehát én azt szeretném kérni, hogy ha lesz ilyen felülvizsgálat, akkor itt a presztízsszempontok mellett a gazdasági megtérülést és a gazdasági hasznosságot is vegyük figyelembe. Már csak azért is, mert nagyon nehezen tartható, hogy miközben a magyar társadalomnak egy nagyon nagy része nagyon komoly megszorításokat, bevételkiesést, munkahelyi, egzisztenciális bizonytalanságokat vészel át - ugye, tudjuk, hogy most már a KSH-adatok szerint 90 ezer olyan vállalkozó van, aki szünetelteti a tevékenységét a járványhelyzet miatt -, ha azt látják az emberek, hogy miközben nincs elég forrás, legalábbis a kormány nem szándékozik kellő állami költségvetési forrást arra fordítani, hogy az ő élethelyzetüket megkönnyítse, hogy a munkahelyüket meg tudják tartani - és muszáj egy zárójeles kitérőt tennem: látjuk, hogy a vendéglátásban, turizmusban dolgozó alkalmazottak munkabérének az 50 százalékának az átvállalása európai kitekintésben is az egyik legszűkmarkúbb bérkompenzáció volt a járvány ideje alatt -, ha ezek az emberek azt fogják látni, hogy közben sok tíz milliárdos sportberuházások zajlanak zavartalanul, minthogyha nem lenne járvány, miközben a járványra hivatkozva megélhetésüket veszítik el vagy kerül

veszélybe, vállalkozók, cégek, önkormányzatok sínylik ezt meg, akkor annak, azt gondolom, nagyon-nagyon rossz üzenete van. Így nehezen várható el mind az emberektől, mind az önkormányzatoktól, mind a gazdasági társaságoktól az önkorlátozás, a szabályok betartása, a különböző tartalékok felélése, ha azt látják, hogy a magyar állam nemcsak hogy nem jár elől jó példával, és nem végzi el ezt a munkát a versenysport és az egyedi sportlétesítmények fejlesztése területén, úgyhogy kérem szépen önöket, hogy támogassák ezt a határozati javaslatot. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Kíván-e a bizottság tagjai közül hozzászólni valaki? *(Jelzésre:)* Simon képviselő úr, parancsoljon!

Hozzászólás

SIMON RÓBERT BALÁZS (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen, rövid leszek. A magam részéről nem támogatom ezt a határozati javaslatot, nem értek egyet annak céljával. Én úgy gondolom, hogy a képviselő úr által benyújtott határozati javaslat szakmailag teljes mértékben megalapozatlan. Egyrészt ellehetetlenítene a versenysportot Magyarországon, veszélyeztetve egyébként az olimpiai felkészülést is, másrészt pedig munkahelyek sokaságát, ezreit szüntetné meg a sportcélú beruházások leállításával.

Meggyőződésem szerint alapvetően politikai típusú a javaslat, demagógnak minősítem, és egyértelműen a népszerűsítés érdekében fogalmazta meg a képviselő úr. Összefoglalva: a magam részéről ezt a határozati javaslatot nem tudom támogatni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. További hozzászólás? *(Nincs ilyen jelzés.)* Ilyen nincs. Kíván-e Bencsik képviselő úr reagálni? *(Jelzésre:)* Parancsoljon!

Bencsik János reflexiói

BENCSIK JÁNOS (független) előterjesztő: Csak nagyon röviden. Képviselőtársam, direkt hangsúlyoztam, hogy nem arról van szó, hogy állítsuk le ezeket a beruházásokat! Szó sincs róla! Én azt javasoltam, hogy vizsgáljuk felül, hogy a mostani megváltozott helyzetben, a mostani megváltozott gazdasági környezetben e konkrét beruházások közül melyik tudja betölteni még az eredeti funkcióját, célját, és melyik nem. Lehet demagógiával vádaskodni, de erre meg az a válaszom, hogy azt tartom demagógiának, hogy miközben az egész társadalmat önkorlátozásra, lemondásra, türelemre, a tartalékok feléléseire kérjük, aközben önök láthatóan semmilyen módon nem kívánnak ebben példát mutatni, és hogy a saját - és akkor hadd legyek annyira demagóg, hogy az igazság talaján álljak, amikor azt mondom, hogy a saját - gazdasági érdekkörüket, amelyek ezekben a fejlesztésekben nyilván érintettek, esetleg hasonló korlátozásokra kérjék. Úgyhogy, ha valami demagógia, akkor szerintem ez az érvelés az. Úgyhogy sajnálom, hogy ezt nem fogják támogatni. Köszönöm szépen.

Határozathozatal

ELNÖK: Köszönöm. Mivel további hozzászólás nem volt, szavazás következik. Aki támogatja Bencsik képviselő úr határozati javaslatát, kérem, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* 5 igen. Aki nem támogatta! *(Szavazás.)* 9 nemmel a bizottság nem támogatta.

Az érettségi vizsgák megkezdésének feltételeként előírt ötven óra közösségi szolgálat ideiglenes felfüggesztéséről szóló H/13709.

számú határozati javaslat (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)

Következik ismét Bencsik János független képviselő úr önálló indítványa, az érettségi vizsgák megkezdésének feltételeként előírt ötven óra közösségi szolgálat ideiglenes felfüggesztéséről szóló határozati javaslat, amely H/13709. számon került nyilvántartásba. Megadom a szót az előterjesztőnek. Parancsoljon!

Bencsik János szóbeli kiegészítése

BENCSIK JÁNOS (független) előterjesztő: Köszönöm, elnök úr. Hosszasan nem érvelnék amellett, nyilván a bizottság minden tagja tisztában van az önkéntes közösségi szolgálatok hasznával, értelmével, funkciójával. Ugye, arról van szó, ahhoz, hogy valaki érettségi vizsgát szerezzen, teljesíteni kell ezt a 9. és a 12. évfolyam között. Én már a koronavírus első hullámában, tavaly tavasszal felhívtam arra a figyelmet, hogy ez rendkívül nehéz lesz a végzős hallgatók számára, akik az utolsó évben terveztek közösségi szolgálatot teljesíteni, hiszen teljesen józan paraszti ésszel be lehet látni, hogy miközben végletesen szűkültek azok a lehetőségek, hogy a diákok egyáltalán hol járhatnak közösségbe, és milyen közösségi szolgálatot végezhetnek, amikor az emberi közösségek a járványhelyzet miatt - legalábbis átmenetileg mindenképp - beszűkültek, elfogytak. Én akkor azt a választ kaptam önöktől, mármint a kormánypárt részéről, hogy nyilván a közösségi szolgálatot normális esetben nem hagyja az utolsó pillanatra az ember. Csak hát szeretném felhívni a figyelmüket, hogy azóta eltelt egy év... És nem tudjuk, mikor fogunk eljutni abba a stádiumba, hogy a tömeges oltás miatt teljesen újra lehessen nyitni az országot, és újra azok a különböző események, intézmények korlátozások nélkül működhessenek. Még lehet, hogy fél-egy év el fog telni, megjósolni sem tudjuk, legfeljebb reménykedni tudunk abban, hogy a helyzet javulni fog. Úgyhogy a helyzet már rosszabb, mint tavaly tavasszal meg tavaly nyáron volt, aki nem hagyta az utolsó pillanatra a közösségi szolgálatot, az is komoly kihívással néz szembe.

Én a napokban kaptam Rétvári államtitkár úrtól egy választ, ugyanis Kásler miniszter úrhoz fordultam ezzel a problémával, és Rétvári államtitkár úr a miniszter úr nevében azt válaszolta nekem, hogy most is lehetőség van közösségi szolgálatra, igaz, korlátozott formában. Ő elküldött nekem egy listát különböző linkekkel, hogy a járványhelyzet alatt is milyen lehetőségei vannak egy középiskolás diáknak ezeknek elvégzésére, ami biztos, hogy sok egyedi esetben jelenthet konkrét segítséget, de generálisan a problémát magát nem oldja meg. Úgyhogy én fenn szeretném tartani a határozati javaslatomat a célból, hogy a járványhelyzet miatt engedjük el a közösségi szolgálat elvégzése feltételét, és engedjük végre a magyar diákokat érettségit szerezni anélkül, hogy ezt a közösségi szolgálatot elvégeznék. Van elég bajuk és problémájuk a magyar középiskolás diákoknak és a szüleiknek is, egyáltalán a digitális átállás miatt az online oktatás bőven elég megoldandó problémát, kihívást, nehézséget, súlyt rak a vállukra, mind a pedagógusoknak, mind a diákoknak, legalább ettől a tehertől mentesítsük őket. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Kíván-e a bizottság tagjai közül bárki hozzászólni?
(Jelzésre:) Kállai Mária képviselő asszony. Parancsoljon!

Hozzászólások

DR. KÁLLAI MÁRIA (Fidesz) a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Továbbra is határozott nem a válaszom a gondolatra, hiszen azt gondolom, ha módszert vagy kifogást keresünk, akkor egymástól eltérően gondolkodunk. Föltehetem azt a kérdést, hogy kinek a felelőssége a közösségi szolgálat. Egy bejáratott, úgymond jó rendszerről van szó. Azt kell mondanom, hogy a terepről

jelentem, mert tegnap felhívtam az intézményfenntartót, felhívtam legalább öt iskolát, felhívtam a nagy szakképzési centrumot, és egy egész tevékenységi arzenállal gazdagodtam én magam is, ami pont a Covid is alatt hasznosítható. És jó érzéssel tudom nyugtázni azt a terepről, legalábbis, ami a városunkat illeti, hogy nincs ilyen probléma. Ha egy gyereknél van ilyen probléma, annak teljesen máshol keresendő az oka. Azt gondolom, hogy egy jól működő rendszerben ma már ennyi év után mindenféleképpen fontos az, hogy az adott osztályfőnök, az adott nevelői közösség, maga az igazgató felelős azért, hogy hogyan. És akkor ne csorbítsuk a gyermek felelősségét, hogy igazából a 9. osztálytól kezdve már egy kultúrába lép be, tehát egy közösségi szolgálatnak nem az első évében vagyunk.

Természetesen lehet az a filozófia, hogy na, mit nem kell megcsinálni, mit nem lehet. Ez is egy gondolkodásmód.

Úgyhogy én biztos vagyok abban, hogy több más intézményben, több más településen nagyon kreatív módon... Nem is gondoltam, hogy még a gyermekjóléti szolgálattal is van digitális kapcsolat. Mert nagyon kétoldalú ez a dolog, nagyon örülök annak, amikor az igénybe vevők is kreatív ötletekkel állnak elő. És nyilván, azt gondolom, hogy digitális mentorálástól kezdve, ami az iskola világát illeti, de amit elmondtam tegnap, a kertgondozástól az egyházig, a plébániáig, ki mindenki jelentkezett pont a digitális világban segítségre, és egy-egy gyerek így tudja megcsinálni.

Úgyhogy én tisztelettel azt gondolom erről, hogy ez az a kategória, ami a gyerekeknek, a fiataloknak nagyon sok tapasztalást ad. Úgyhogy én nem támogatom ezt a gondolatot. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Van-e további hozzászólási szándék? *(Jelzésre:)* Szilágyi képviselő úr. Parancsoljon!

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Tényleg nem kívánok vitát kavarni, de engem megdöbbennek alelnök asszony mondatai, hiszen ha lehet teljesíteni ezeket a feltételeket, akkor vajon miért kellett ezeknek a gyerekeknek otthon maradniuk és nem menni iskolába. Ha azért nem engedjük őket iskolába, és online oktatás van, mert ez szolgálja Magyarország érdekét, és ez szolgálja a megfelelő védelmet, akkor miért nem lehet ezeknek a gyermekeknek könnyítéseket adni?

Képviselő asszony, közel százezer gyerekről van szó! Lehet itt egyedi dolgokat előhozni, százezer gyerek az, aki olyan helyzetben van jelen pillanatban, és százezer magyar család egyébként, akiktől elvettek mindent ebben az évben, mindent elvettek tőlük, ami jó lett volna ebben az évben. Elvették tőlük a felnőtté válásuk utolsó évében a tanítást, nem volt tanítás, csak online oktatás volt nekik. *(Dr. Hoppál Péter: És ki vette el?)* Ráadásul - Hoppál képviselő úr, nyomjon gombot majd, és akkor, gondolom, majd ön is hozzászólhat *(Dr. Hoppál Péter: Ki vette el? - Az elnök megkocogtatja poharát.)* -, egyes kimutatások szerint, minden ötödik online oktatásban részt vevő diák, akinek részt kellene vennie, nem tud megfelelő minőségben részt venni az online oktatásban. Ezeknek a gyermekeknek és ezeknek a családoknak nem volt szalagavatójuk, nem élték meg az utolsó évükben azokat az élményeket, amelyeket meg kellett volna élniük. Mindent személyesen nekik kellett megoldaniuk, hiszen bármennyire is szerettek volna a tanárok, nem tudtak nekik személyes segítséget nyújtani. Nem voltak meg azok a közösségi élményeik és azok a közösségi tanulásra alkalmas lehetőségeik, amely mindenki másnak megvolt. Éppen ezért én úgy gondolom, hogy ezeket az érettségizőket jelen pillanatban segíteni kellene.

Felhívnám a kormánypárti képviselők figyelmét, hogy nemcsak ezzel az ügyel kellene foglalkozni, amit Bencsik képviselő úr idehozott elénk, hanem már rég

foglalkozni kellene azzal is, hogy vajon milyen könnyítéseket adunk az érettségi vizsgával kapcsolatosan. Felhívnám a figyelmüket arra, hogy tavaly, amikor másfél, cirka két hónapig volt csak online oktatás, akkor nagyon bölcsen önök úgy határoztak, hogy könnyített érettségi vizsgát tehetnek a diákok, és nem volt szóbeli vizsga. Én úgy gondolom, hogy abban az évben, amikor az egész évben online oktatás volt, ugyanígy megilletné ezeket a diákokat ez a lehetőség. Sőt, továbbmegyek, lehetne azon is gondolkozni, amit tavaly Ander képviselőtársam vetett fel és mondott, hogy esetleg megajánlott jegyek rendszerét alakítsuk ki, amely rendszerben, ha a diáknak megajánlanak egy jegyet, akkor azt vagy elfogadja, vagy azt mondja, hogy nem, nem fogadom el, megyek érettségizni.

Ezek mind olyan dolgok lennének, amelyeknek nem szabadna, hogy politikai felhangjai legyenek. Ezek a gyermekek nem politizálnak. *(Demeter Zoltán közbeszól.)* Igen, Demeter képviselő úr, ezek a gyermekek nem politizálnak, ők segítségre várnának. És önöktől várnának segítséget, hiszen én adnék nekik segítséget, csak bármilyen ellenzéki javaslatot leteszünk az asztalra, azt önök lesöprik az asztalról. Akkor vegyék figyelembe, hogy százezer magyar diák jelen pillanatban nagyon nehéz helyzetben van, érettségi előtt áll, és nem tudnak semmilyen konkrétumot erről az érettségiről. Ráadásul nem tudtak megfelelően felkészülni az érettségi vizsgákra, hiszen az online oktatás nem megfelelő az érettségi vizsgákkal kapcsolatosan. Még egyszer mondom, egyes kimutatások szerint ezek közül minden ötödik diák nem tudott megfelelő minőségben részt venni az online oktatásban. Inkább azon kezdjük el gondolkozni, hogy hogyan tudunk ezeknek a gyerekeknek segítséget adni, hogyan tudjuk nekik megteremteni azt a lehetőséget, hogy minél könnyítettebben teljesíthessék és kapják meg az érettségi vizsgájukat, és utána lépjenek ki a felnőtt világba, és menjenek a felsőoktatásba. Ezen szerintem lehetne gondolkodni. És az a kérdés, amelyet Bencsik képviselő úr idehozott elé, ugyanolyan fontos kérdés, hogy vajon fontos-e, hogy meglegyen ez az ötven óra, vagy pedig el lehetne tekinteni ettől egy ilyen válságos időszakban, amelyet a pandémia okozott, és mindannyiunkat kihívások elé állított, hogy vajon tudunk-e könnyítést adni ebben az esetben.

Én úgy gondolom, hogy a Jobbik Magyarországért Mozgalom minden olyan javaslatot támogatni fog, jöjjön az bárkitől, akár egyébként a kormánypárttól is, ami könnyítést jelent a most érettségiző diákoknak. Köszönöm, hogy meghallgattak.

ELNÖK: Köszönöm. Szeretném arra megkérni a tisztelt bizottságot, hogy maradjunk a tárgynál, amely a közösségi szolgálatra vonatkozik. Kéretik tehát, hogy az érettségi rendszer egészének a nagy átalakítását ne most vitassuk meg. Majd ha lesz ilyen előterjesztés, akkor igen. Ezt csak azért szeretném kérni, hogy ha bárkinek van reagálási szándéka, akkor jó előre szeretném kérni, hogy csak az előterjesztéshez, a tárgyhoz kapcsolódóan történjen meg; akármennyire érez is ingerenciát valaki, hogy válaszoljon, szeretném kérni, hogy ne tegye. *(Jelzésre:)* Szabó Szabolcs képviselő úr, majd pedig Kállai képviselő asszony. Parancsoljon, képviselő úr!

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm szépen a szót. Egy észrevételem lenne és egy tényközlésem. Az észrevételem az, hogy szerintem félrevisz minket, ha úgy gondoljuk, hogy mondjuk, egy gyerek hibás abban, ha az utolsó nyárra vagy az utolsó évre hagyja ezt a feladatot, hiszen ez az ő szabad döntése, hogy a rendelkezésére álló idő alatt mikor csinálja meg - első évben, utolsó évben, első nyári szünet, utolsó nyári szünet alatt, vagy elosztva a négy év alatt. Például az is bajba kerülhet, aki szépen elosztotta, mondjuk, egy-két munkanapot szánva minden évben erre.

A másik: engem csak ma hívott fel egy önkormányzati képviselő, hogy az ő választókerületéből éppen tegnap jelent meg nála tizenkét család, hogy akkor mit

csináljanak, mert érettségizne a gyerek, és nem tudják. Úgyhogy ha megengedi, képviselő asszony, én megadom akkor az ön e-mail-címét nekik, a hivatali e-mail-címét, és akkor a jó gyakorlatokat el tudja nekik esetleg mondani, hátha akkor ezzel előrébb lépnek. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Képviselő asszony, parancsoljon!

DR. KÁLLAI MÁRIA (Fidesz), a bizottság alelnöke: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Tulajdonképpen azt szerettem volna mondani, amit elnök úr mondott, hogy egy témából hogyan tudunk ekkorát csinálni. De egy mondatot nem tudok nem elmondani: elvették a szalagavatót. Azt gondolom, egy ilyen gondolatnak a felelőssége egy ilyen időszakban azért nagyon-nagyon elgondolkodtató. *(Dr. Hoppál Péter: Így van!)* Ez az egyik.

A másik pedig, és csak egy mondat, hogy megint azt mondom, hogy módszert és nem kifogást keresünk. Nyilvánvalóan sokkal kreatívabban, sokkal szívósabban, szisztematikusabban kellett dolgozni ezen a kölcsönösségi, nem jó szó ez, mert nem piac, hanem a kölcsönösségi felelősségen, mert igen, lehet, hogy egy gyerek, aki online ábrát készít, mondjuk, általános iskolának, lehet, hogy eddig nem csinálta. De számos olyan dolgot hallgattam meg tegnap, és megint azt mondom, vállalom, hogy ebben a városban ez rendben van. Nyilván azért van rendben, merthogy mindenki a maga helyén, a vezetői csapat előre készült rá, hogy ez most kicsit más helyzet lesz, vagy nem is kicsit, nagyon más helyzet. Ennyi, köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Ha megengedik, egyetlen mondatot szeretnék csak megjegyezni. A közösségi szolgálattal kapcsolatban azok a klasszikus, valóban közösségben végzett tevékenységek nemcsak most, hanem nyilván tavasszal sem voltak. Tavasszal még nem forrtak ki, mostanra hál' istennek kiforrtak azok az online konstrukciók, amelyek ebből a szempontból igénybe vehetők. Itt leginkább a korrepetálások jönnek előtérbe, illetve bizonyos mentorálási feladatok, sőt még olyan természetű közösségi munkáról is van tudomásom, amikor harmadikosok, illetve tizenegyedikesek - bocsánat, az én fejemben még mindig ez van -, tehát tizenegyedikesek, mondjuk, a végzősök számára, akiknek valóban, a ballagás is elmaradt a pandémia miatt, nemcsak szalagavató nem volt, ballagás sem volt, az ő számukra például készítettek olyan videókat, ami az iskolától a búcsút jelentette. Online mindenki megkapta; volt vele munka, szívüket-lelküket beletették. A rendelkezések szerint ezeket mind el lehet most ismerni közösségi tevékenységként.

Tehát itt ne csak abból induljunk ki, hogy az eredeti szabályozás mi volt, hanem azt is vegyük figyelembe, hogy a pandémia okán hogyan vált rugalmasabbá ennek az értelmezése, és mennyire lehet szélesebb a lehetőségek tárháza. Ebből következően mondták azt többen itt képviselőtársak, hogy nem biztos, hogy ezt most feltétlenül fel kellene rúgni. Már csak azért sem, mert ha az érettséginek bármilyen egyéb konstrukciójához hozzányúlunk, az mint a dominó, sok minden mást is borít. Nem biztos, hogy március elején ez lenne a legcélravezetőbb.

Megadom a szót Bencsik képviselő úrnak, hogy ha kíván az elhangzottakra reagálni, akkor parancsoljon!

Bencsik János reflexiói

BENCSIK JÁNOS (független) előterjesztő: Csak nagyon röviden, mert minden érv elhangzott itt a vitában. Köszönöm szépen a hozzászólásokat, külön ellenzéki képviselőtársaimnak, de mindenkinek.

Én azt gondolom - megelőlegezem, hogy hasonlóan az összes többi javaslatához, ezt is le fogják szavazni -, ez egy jó alkalom lett volna, gesztusértékű lett volna a középiskolás diákok és azon százezer család részére, akiknek most kisebb bajuk is nagyobb annál ebben a mostani vírushelyzetben, mint hogy ezzel a kihívással hogyan mérkőznek meg. Azt gondolom, a magyar kormány tehetett volna egy gesztust, és azt mondhatta volna, hogy elismeri azt és tudomása van arról, hogy egy rendkívüli helyzetben mennyire nehéz helytállni - sajnálom, hogy nem így tesznek. Köszönöm.

Határozathozatal

ELNÖK: Köszönöm szépen. A javaslatról kell dönteni. Tisztelt Bizottság! Ki az, aki támogatja a H/13709. számú önálló indítvány tárgysorozatba vételét? Kérem, kézfelemeléssel jelezze! (Öt.) 5 igen. Aki nem támogatja? (Kilenc.) 9 nem szavazattal a bizottság nem támogatta. Köszönöm szépen.

Az idegen nyelvű óvodai nevelés lehetőségének biztosításáról szóló H/13905. számú határozati javaslat (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)

Ahogy a napirendi szavazásnál döntöttünk, előrehozzuk ide a 11. sorszámú szereplő, szintén Bencsik képviselő úr nevével fémjelzett javaslatot. Megadom a szót képviselő úrnak. Parancsoljon!

Bencsik János szóbeli kiegészítése

BENCSIK JÁNOS (független) előterjesztő: Köszönöm a szót, elnök úr. Három a magyar igazság... Ez a határozati javaslat szintén nem új keletű, tavaly év végén, ha emlékeznek rá, erről a sajtó is elég részletesen beszámolt. Volt itt egy jogszabályi ellentmondás vagy anomália, és ennek a határozati javaslatnak a célja ennek az anomáliának a kiküszöbölése.

Arról van szó, ahogy az általános indoklásban is írtam, hogy a nemzeti köznevelésről szóló törvény szerint, illetve ahogy az illetékes kormányhivatal értelmezi ezt a törvényt, az idegen nyelvű képzést alkalmazó óvodák magyar köznevelési intézményként való működtetése nem jogszerű. Ugyanis az ő jogértelmezésük szerint a nem nemzetiségi óvodák esetében - tehát a nem állami rendszerben lévő nem nemzetiségi óvodák esetében - a nevelés-oktatás kizárólag magyar nyelven történhet. Bármilyen idegen nyelvi nevelésre utaló kifejezés szerepeltetése szerintük a nemzeti köznevelési törvénybe ütközik. Továbbá a kormányhivatal azt is kijelentette, hogy az óvodai nevelés országos alapprogramjáról szóló 363/2012-es kormányrendelet nem rendelkezik az idegen nyelv oktatásának lehetőségéről, így az óvodák nevelési programjában sem szerepelhet.

Ami igazán abszurdá teszi ezt a helyzetet, hogy ugye, Magyarországon működnek nem csak magyar nyelvű nevelést nyújtó óvodai intézmények. Az ellentmondás abban áll - most tehát nem nemzetiségi nyelvű óvodákra gondolok, tehát elsősorban angol, francia, merthogy a német az nemzetiségi nyelv Magyarországon, az angol meg a francia nem -, hogy nagyon sok olyan óvoda működik, és egyre több, tehát azt látjuk, hogy ezek a típusú óvodák, bölcsődék egyre népszerűbbek, egyre több szülő keresi és szívesen választja ezeket, és az itt folyó nevelés kapcsán a törvény megkülönbözteti a külföldi fenntartású és a Magyarországon bejegyzett, ezért a magyar állam fennhatósága alá tartozó, magyar jogszabályoknak megfelelő működésű intézményeket. Tehát nagyon röviden, leegyszerűsítve arról van szó, hogy míg a nem Magyarországon bejegyzett, nem Magyarországon működő, nagyon sok esetben nemzetközi multi céges háttérrel rendelkező cégek, vállalatok zavartalanul működtethetnek olyan óvodákat Magyarországon, ahol nem csak vagy teljesen nem

magyar nyelven folyik az óvodai nevelés, ugyanezt a tevékenységi kört Magyarországon egy magyar fenntartású intézmény már nem folytathatja, vagy legalábbis az előző év végén erre nem volt még jogszabályi lehetősége. Ezért azt javasoltam, hogy vizsgáljuk felül ezt a rendkívül ellentmondásos, diszkriminatív jogszabályi környezetet. Alapvetően kétféle lehetőség van: vagy a törvények rosszak, és akkor ki kell javítani, minden egyes jogszabályt ezzel kapcsolatban meg kell változtatni, a másik lehetőség, hogy a kormányhivatal nem jól értelmezi a hatályos jogszabályokat. Bármelyik esetről van is szó, mindenféleképpen, azt gondolom, a törvényhozónak van feladata és felelőssége.

Úgyhogy ahogy Szilágyi képviselőtársam mondta az előző napirendi pontban a közösségi szolgálat kapcsán, itt azért nehéz ebben politikát keresni vagy vinni, persze lehet, ha van olyan javaslat, amelynek nincs politikai konnotációja vagy felhangja, azt gondolom, hogy ez az. Nem hiszem, hogy vannak jobboldali meg baloldali magánóvodák és kormánypárti és ellenzéki szülők, mármint természetesen vannak, de hogy ez bármilyen szempontból szempont lehet egy ilyen jogszabályi anomália felszámolásával kapcsolatban, én nem gondolnám. Úgyhogy hadd legyek annyira naiv vagy jóhiszemű, hogy bízom abban, hogy ennek az ügynek a kezelése, megnyugtató megoldása nem fog áldozatul esni a pártpolitikai természetű csatározásoknak. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Kíván-e a bizottság tagjai közül bárki is hozzászólni? *(Jelzésre:)* Dunai Mónika képviselő asszony. Parancsoljon!

Hozzászólások

DUNAI MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Tisztelt Képviselőtársam! Azt gondolom, abban egyetérthetünk, hogy mi Magyarországon élünk, ez a hazánk. Ön a Jobbik színeiben jutott be a parlamentbe, és ugyan bár most független képviselőként tevékenykedik, nekem semmi kétségem nincs afelől, hogy ön komolyan gondolta azt, hogy mi Magyarországon élünk, Magyarországot szolgáljuk és édes magyar anyanyelvünk mindegyikünknek az elsődleges fontos érték, amit egészen a születéstől fogva és aztán nekünk a családon kívül az intézményi rendszerben ezt garantálnunk kell.

Jelen pillanatban lehetősége van minden szülőnek, minden családnak, minden gyermeknek már akár kisgyermekkorban, óvodáskorban is idegen nyelvet tanulnia. Ha nemzetiségről van szó, akkor valóban, ahogy ön is említette, nemzetiségi óvodákat, óvodai csoportokat a szülők kérésére kötelező létrehozni. Ezek működnek is, és ahol működnek, jól is működnek. Ez egy jó döntés volt, hogy ilyeneket létrehozott a magyar Országgyűlés. Ezenfelül az úgynevezett normál óvodákban is lehetőség van akár napi szinten egy bizonyos nyelvi ismerkedésre, játékos, a gyermekek életkora szerinti nyelvoktatásra. De hogy a magyar intézményi rendszerben, a magyar óvodákban a magyar adófizetők pénzén magyarul ne lehessen kommunikálni, ne lehessen fejleszteni a gyermekeket, azt gondolom, hogy mi magunk ezzel felelősen nem érthetünk egyet, és ilyen döntéseket nem hozhatunk.

Ahogy ön is említette, bizonyos esetekben léteznek Magyarországon nem Magyarországon bejegyzett intézmények, ahol erre lehetőség van. Aki ilyet szeretne, azok valóban mehetnek ilyen intézményekbe, és ott tanulhatnak azon a nyelven amelyiket éppen az a bizonyos óvoda kínál.

A Magyarországon jelen pillanatban érvényben lévő jogszabályok - szerintem helyesen - azt mondják ki, hogy a nevelés-oktatás nyelve a magyar, hiszen Magyarországon vagyunk, és vigyáznunk kell az anyanyelvünkre.

Nézzük meg azt, ha valaki nem magyarul tanul egy óvodában, hanem teljes egészében egy idegen nyelven, akkor vajon ő, amikor általános iskolába kerül, nem kerül-e hátrányba, ha ő normál általános iskolába fog menni. De igen! Tehát azt gondolom, ha tovább gondoljuk ezt az esetleges módosítást, akkor ilyenre is kell gondolni.

Azt gondolom, nagyon helyes az, hogy mi ragaszkodunk a magyar anyanyelvünkhöz. Gondoljunk csak Ukrajnára, ott harcolunk azért, hogy a mi magyarjaink tanulhassanak. Ez egy állandó harc, sajnos még nem is vagyunk a végén. Magunk pedig hajtsuk a fejünket alá egy olyan törvénymódosításnak, miszerint a magyar óvodákban nem kötelező magyar nyelven fejleszteni a gyermekeket, és az anyanyelvvél megismertetni, annak szépségével, a szókincsével? Én azt gondolom, hogy ez hibás döntés lenne.

Még egyszer összefoglalva: az, hogy valaki ma szeretné, hogy óvodáskorban a gyermeke idegen nyelven is tanulna, erre vannak lehetőségek, számtalan, nemcsak az állami intézményrendszerben, hanem azon kívül is. Én azt gondolom, nekünk az a feladatunk és egyben kötelességünk is, hogy mi a magyar nyelvet garantáljuk, hogy azon tud fejlődni, és azon tudják a képességeit fejleszteni, és azon tudják nevelni az állam által és az önkormányzatok által fenntartott intézményekben. Ezért én azt gondolom, ha ezt az előterjesztést támogatjuk, akkor csorbulni fog hosszú távon a kisgyermekek, így aztán a jövő nemzedéke esetében is a magyar anyanyelv elsajátítása, a magyar nyelven való gondolkodás, és így aztán hozzájárulnánk ahhoz, hogy hosszabb távon tovább csökkenjen a magyar anyanyelv szép és jó használata. Ezért nem támogatom, és a frakciónk részéről nem fogjuk támogatni a tárgysorozatba vételt. Köszönöm a figyelmet.

ELNÖK: Köszönöm. Van-e további hozzászólási szándék? *(Nem érkezik jelzés.)* Ilyen nincsen. Akkor megadom a szót Bencsik képviselő úrnak, ha kíván reagálni. *(Jelzésre:)* Parancsoljon!

Bencsik János reflexiói

BENCSIK JÁNOS (független) előterjesztő: Köszönöm szépen. Köszönöm Dunai Mónika képviselőtársamnak a hosszú indoklást, de kicsit zavarba ejtő volt hallgatni. Kezdjük az alapoknál. Szerintem nincs ebben a teremben, de talán az egész Országgyűlésben sem olyan képviselő, aki ne tartaná alapvető fontosságúnak a magyar anyanyelv elsajátítását, ápolását, oktatását, ne tartaná kulcsfontosságúnak a magyar nyelv minél korábban minél alaposabban történő átadását, átörökítését a felnövekvő generációknak.

Képviselőtársam nagyon helyesen mutatott rá arra, hogy az országhatárainkon túl, az elszakított területeinken élő magyar közösségben milyen nemzetstratégiai jelentősége van, hogy Felvidéken, Délvidéken, Kárpátalján, Erdélyben minél nagyobb számban, az egymásra épülő oktatási intézményeknek már a legalsó szintjén, a belépő szintjén, az óvodákban, bölcsődékben is jussanak hozzá, a magyar identitással bíró gyerekek már nagyon korán magukba szívják a magyar anyanyelvet, magyar kultúrát. De hát, képviselőtársam, ennek azért van nemzetstratégiai jelentősége külhonban, hiszen ott nemcsak az oktatási-nevelési környezet, hanem az egész életük egy idegen országban van. Tehát nyilvánvalóan alapvető, hogy a saját kultúrájukat, identitásukat elsajátítsák, és megkapják az ehhez szükséges nevelést, hiszen utána az egész életüket egy idegen nyelvű környezetben kell eltölteni, ahol az identitásnak egy fontos bástyája a magyarság.

Itt Magyarországon teljesen más a helyzet. Tehát nem kell attól félni, hogy ha valaki nem magyar óvodába jár, akkor nem fog rendszeresen megtanulni az életben, vagy

bármiféle hátrány érne őt, ha később magyar nyelvű iskolába jár. Hát, hányan ismerünk - főleg az idősebb képviselőtársaim - olyan sváb, szerb, horvát nemzetiségből származó embereket, akik, mondjuk, öt-hat éves korukig magyarul se beszéltek, mert sváb szón kívül mást nem hallottak a faluban, és mégis tökéletes magyarsággal megszólalnak?

Ráadásul - és itt nem akarom az időt sem húzni, meg elmélyülni a szakmában, mert történészként nem ez a szakterületem; a feleségem alkalmazott nyelvész, és az egyik szakdolgozatát a gyermekek anyanyelv-elsajátításából írta, tehát valami érintőleges ismeretem azért van - itt mégiscsak arról van szó, hogy azok a gyerekek, vagy azok a szülők, akik ilyen óvodába íratják a gyerekeiket, döntően vegyes házasságból vannak, tehát más nemzetiségű az édesapa meg az édesanya. Itt nem arról van szó, hogy ezek a gyerekek ne lennének magyarok vagy kisebb eséllyel lennének magyarok, hanem arról van szó, hogy ha valakinek van egy angol, egy francia vagy egy kanadai, amerikai, bármilyen élettársa, felesége, férje, hitvese, és fontosnak tartja, hogy mind a két országnak a nyelvét, a kultúráját elsajátítsa a gyermek, akkor nyilván a magyar kultúrát magába szívja mindenhol máshol, a másik nyelv ismeretét pedig óvodában ezek az intézmények teszik lehetővé. Azt gondolom, van ez a kicsit talán elcsépelet mondás, de szerintem igaz, hogy minél több nyelvet beszél, annál több egy ember; minél több nyelvet, kultúrát ismer meg valaki, azt gondolom, az nem szegényíti őt, nem elvesz a magyarságából, hanem pont hogy hozzáad. Mert igazából a magyar kultúrában, a magyar nyelvben rejlő szépséget és lehetőséget akkor fogja felfedezni, ha ezt össze tudja vetni más nyelvekkel, más kultúrákkal; pont ez adja meg a magyar nyelvnek a szépségét, az értékét.

Tehát ezt a fajta szemléletet, amit képviselőtársam mondott, ezt a fajta, szerintem bezárkózó, leszűkítő, elutasító, kizárólagosságra törekvő nézőpontot én alapvetően nemzeti-polgári-konzervatív képviselőként nem tudom a magaménak érezni. Szerintem egy gyerek nem lesz kevesebb attól, hogy más nyelvet is elsajátít, főleg, ha ezt, mondom még egyszer, mondjuk, a szülői környezet indokolja. Nem hiszem, hogy ettől szegényebb lesz a magyar kultúra, nem hiszem, hogy ettől kevesebb magyar gyermek gazdagítaná ezt a társadalmat, ezt az országot. Szerintem ez egy nagyon rossz szemlélet, és nagyon sajnálom, hogy 2021-ben nincs konszenzus ebben a kérdésben. És nagyon sajnálom, mert ezeknek a szülőknek - akik nincsenek nagyon sokan, ez néhány ezer ember az országban - nem tellene semmiből megkönnyíteni azt, hogy a gyermekük ehhez az oktatási-nevelési környezethez hozzáférjen. Sajnálom, hogy önök erre nem hajlandóak.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Bizottság! Azt szeretném megjegyezni, hogy a határon túli magyarok a szülőföldjükön élnek. Azért jó, ha ezzel tisztában vagyunk. Mert nem így hangzott el, nem ebben az összefüggésrendszerben.

Illetve még egy dolgot szeretnék csak megjegyezni mint történész. Hosszú évszázadokon keresztül az otthonról hozott nyelvismeret volt a legbiztosabban megtanult és ismert nyelv. Vegyes házasságok esetén ez szinte magától értetődik. Ha jól értettem, az ön előterjesztése arról szól, hogy a családoknak ezen típusú természetes adottságát plántáljuk át valami óvodai közegbe.

Nem véletlenül mondta a frakciónk részéről Dunai Mónika képviselő asszony, nem fogjuk támogatni. Nyilván lehetne hosszas vitákat folytatni, de az azt jelentené, hogy elbeszelnénk már egymás mellett. Mindenki elmondta a véleményét, szavazásra kerül a sor.

Határozathozatal

Kérem, aki támogatja Bencsik képviselő úr javaslatát, kézfelemeléssel jelezze! *(Egy.)* 1 igen. Tartózkodás? *(Négy.)* 4 tartózkodás. Aki nem támogatja? *(Kilenc.)* 9 nem szavazattal a bizottság nem támogatta. Köszönöm szépen. *(Simon Róbert Balázs kimegy a teremből.)*

A médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény módosításáról szóló T/13245. számú törvényjavaslat (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)

Következik Tóth Bertalan és Kunhalmi Ágnes képviselők önálló indítványa T/13245. számon a médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról. Az előterjesztők nincsenek jelen. Nem tudom, kíván-e valaki a nevükben szólani. *(Nincs ilyen jelzés.)* Ilyet nem látok. Kíván-e valaki hozzászólni a javaslatához? *(Nincs ilyen jelzés.)* Ilyet sem látok, akkor szavazás következik.

Határozathozatal

Ki az, aki támogatja Tóth Bertalan és Kunhalmi Ágnes T/13245. számú tárgysorozatba-vételi javaslatát? Aki igen, kézfelemeléssel jelezze! *(Öt.)* 5 igen. Aki nem támogatja? *(Nyolc.)* 8 nem. A bizottság nem támogatta. Köszönöm szépen.

A digitális munkarend bevezetéséről szóló szabályok módosításáról szóló H/13557. számú határozati javaslat (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)

Következik Kálló Gergely képviselő úr önálló indítványa a digitális munkarend bevezetéséről szóló szabályok módosításáról H/13557. számon. Megadom a szót az előterjesztőnek. Tessék parancsolni!

Kálló Gergely szóbeli kiegészítése

KÁLLÓ GERGELY (Jobbik) előterjesztő: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Bizottság! Tisztelt Képviselőtársaim! Mióta képviselő vagyok és határozati javaslatokat nyújtok be, igyekszem a lehető legtávolabb tartani a témákat a politikától, és olyan határozati javaslatokat nyújtok be, melyeket választóközözetem tapasztalataiból hozok, illetve ott az élet szüli őket. Nincs másról szó ebben az esetben sem. Választókerületemben, Ercsiben történt az, hogy egyik pillanatról a másikra rettenetesen sok koronavírussal fertőzött diák jelent meg. Szerencsére rájuk ez nem volt nagy veszéllyel, viszont az oktatókra igen, és ez után a hullám után sajnos elhunyt egy tanár is. Azt láttuk és tapasztaltuk, hogy ilyen helyzetben, ha nagy számban egy iskolában megjelennek a fertőzöttek, akkor egy kicsit lassítja az eljárás azt, hogy be lehessen vezetni a digitális oktatást, és egy igazgatónak nincs meg igazából az a joga, hogy azon nyomban tudjon cselekedni.

Ez a határozati javaslat ennyit tartalmaz. Azokban az intézményekben, ahol jelenleg is folyik az oktatás, ha magasabb számban megjelenik a koronavírus, ott gyorsan, azonnal cselekedhessen, saját hatáskörben az iskolaigazgató, ne kelljen hivatali utakat kijárnia, azon nyomban leállíthassa akár a tanítást, ezáltal átállítva a diákokat digitális oktatásra Nyilván tudjuk, hogy itt vannak körülmények, amelyeket figyelembe kell venni, szülői szabadság, de ezek szerintem áthidalhatóak. Ezért kérném azt, hogy pártállástól függetlenül próbáljuk meg a diákok védelmében ezt a javaslatot a parlament elé küldeni. Ebben is érvényes az örök mondás, hogy aki időt nyer, életet nyer. Nagyon szépen köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Kíván-e valaki hozzászólni? *(Jelzésre:)* Kállai képviselő asszony, parancsoljon!

Hozzászólások

DR. KÁLLAI MÁRIA (Fidesz), a bizottság alelnöke: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Tisztelt Képviselőtársam! Ahogyan ön is, én is a terepet hívtam tegnap. Mindannak ellenére, hogy ebben a témában azért az egyéni képviselők szerintem napirutin-szerűen otthon vannak, hiszen végig nyomon követhetik azokat az intézkedéseket, amelyek azt szolgálják, hogy azok a gyerekek, akik jelenleg még iskolába járnak, mármint az általános iskolások - illetve azt most nem akarom részletezni, hogy hatosztályos, meg egyebek -, tehát az az életkor ott tudjon maradni. Nem akarom most elsorolni az összes létező fertőtlenítést, óvintézkedést. *(Dr. Hiller István kimegy a teremből. - Simon Róbert Balázs visszatér a terembe.)*

Természetesen mondhatunk ilyet, hogy a felmerülő koronavírus-fertőzés a pedagógus életébe is kerülhet; minden egyes elvesztett élet önmagában egy tragédia. De azt látnunk kell az iskola világában, hogy maguk az iskolaigazgatók, ott, ahol a felelősi rendszerek jól működnek, jól érzik magukat - idézőjelben mondom - abban a szövetségben. Ez a jó érzés, azt mondom, hogy biztonságot nyújt, mert igazából játszunk el: ma kiderül, hogy nagyon sok a koronavírus-fertőzött, holnapról el kell rendelni a rendkívüli szünetet, digitális oktatást - nyilván nem gondoljuk komolyan, hogy ma a harmadikos gyereket 11 óra 45-kor hazaengedjük, hanem majd holnapról nem jön iskolába. Ilyen szempontból nem tudok egy olyanról sem, ahol ne történt volna azonnal intézkedés. Ma az online világban végig-végig az eljárásrend - és direkt nem OH-eljárásrendre hivatkozom, hanem tényleg a való életre, ahol ilyen megtörtént - gyakorlatilag így tudott megtörténni.

Úgyhogy tisztelettel azt kívánom, hogy az operatív törzstől az iskoláig jól működő rendszer továbbra is be tudja tölteni a küldetését, addig, amíg valóban meg nem szabadulunk ettől az egyébként tényleg nagyon-nagyon sok problémát, akár emberéletet is követelő koronavírustól. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm. Van-e további hozzászólás? *(Jelzésre:)* Szilágyi képviselő úr, parancsoljon!

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Csak nagyon röviden, elnök úr. Képviselő asszony, én úgy gondolom, hogy az iskolaigazgatókra nyugodtan rábízhatjuk, hogy felelős döntést fognak hozni. Természetesen az igaz, amit ön elmond, csak a gyakorlatban nem teljesen így működik. Egy iskolaigazgatónak több napot kell arra várni, ha ő szeretné azt, hogy otthon legyenek... *(Közbeszólás a kormánypárti képviselők oldaláról.)* Nézzon utána, arra kérem! Több napot kell esetleg arra várni, hogy az operatív törzs döntését megkapja.

Én minden iskolaigazgatóról úgy gondolom, hogy felelősségteljesen, a gyermekek érdekében és minden körülményt figyelembe véve hozza meg a döntéseit. Ha egy iskolaigazgatónak megadjuk azt a lehetőséget, hogy amennyiben ő úgy értékeli, akkor azonnal tudjon intézkedni; majd utána természetesen fel fogja venni az operatív törzssel is a kapcsolatot, azt felülvizsgálhatja, és minden egyéb más lehetőségei megvannak. Tehát én úgy gondolom, hogy itt semmi mást nem adnánk meg, csak azt a lehetőséget, és erről szól képviselőtársam indítványa, hogy lehetősége legyen az adott intézményben a felelős vezetőnek dönteni olyan esetekben, amely esetekben nem tűr halasztást a döntés. Erről szól az egész. Én úgy gondolom, hogy felelős vezetőkről beszélünk, ezeknek a felelős vezetőknek nyugodtan meg lehetne adni ezt a döntési lehetőséget. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm. További hozzászólás? *(Nem érkezik jelzés.)* Engedtessek meg akkor, hogy egy dolgot mondjak, és utána természetesen az előterjesztőnek megadjuk a viszonzás lehetőségét. Csak szeretném pontosítani, Szilágyi képviselő úr nem tudja jól, ilyen ügyekben nem az operatív törzs dönt, hanem ilyen ügyekben, ha egy iskolában megfertőződnek gyermekek, van egy bizonyos szám, az igazgató jelzi az EMMI-nek, és az EMMI-től pillanatok alatt, azonnal - megvan ennek a protokollja, hogy mi az eljárás, megvan az, hogy milyen esetszámtól kezdve - visszajön az engedélyezésre vonatkozó e-mail. Ezt azért tudom önnek ilyen határozottan megerősíteni, mert például Debrecenben az egyik iskolánál most pontosan ez történt. Nem az operatív törzs az illetékes, ezt csak azért mondom, hogy ne hogy rosszul rögzüljön bárkinek a fejében, az operatív törzs az egyes iskolák kérdésével, az az igazság, nem foglalkozik. És megvan ennek a megfelelő protokollja.

Én azt alá tudom húzni, amit képviselő asszony mondott, hogy ez a mai online világban pillanatok alatt működik. És az is igaz, hogy ha ma lejelentik, a holnapi naptól kezdve az adott iskolában, ha az esetszám olyan, és ezt a megfelelő protokoll alapján kimondják, hogy így van, akkor elrendelik valóban vagy 5 napra vagy attól függően, hogy milyen súlyosságú, az online oktatást. Tehát ez a helyzet.

Parancsoljon, képviselő úr, viszonzásra öné a szó.

Kálló Gergely reflexiói

KÁLLÓ GERGELY (Jobbik) előterjesztő: Olyan jó, hogy mindannyian jövünk valahonnan, és mindannyian hozzuk a tapasztalatokat, csak nem tudom, hogy hol nem találkoznak ezek. Anyósom tanítónő kisiskolában, nagyon sokan elkapták a koronavírust a tanárok között; én az anyósomtól kaptam el a koronavírust, aki az iskolában kapta el a koronavírust. Tesztelés után 3 napot plusz egy hétvégét kellett arra várni, hogy az iskolában beszüntessék az oktatást. Képviselő asszonynak mondom az én tapasztalatomat. Megtisztelek én mindenkit. Tehát ennyit erről. Tehát én is az életből hozom.

Én nagyon el tudom azt fogadni, mert Magyarországon biztos minden jól és ügyesen működik, de tudunk rajta változtatni. Elnök úr is, képviselő asszony is egy protokollt mondott, nem kérdőjelezte meg senki, hogy jó-e a protokoll, arról beszélünk, hogy lehetne hatékonyabb a protokoll, ha egy ember kezében van a döntés. És az iskolaigazgató tudni fogja, higgyen nekem. Nem azért iskolaigazgató, mert ne tudná ezeket a dolgokat, ő tudja.

Hozzáteszem, hogy most a koronavírusról beszélünk, az ilyen változtatások viszont nemcsak a koronavírusra érvényesek. Nem kívánom Magyarországnak, hogy több ilyen nagy vírussal nézzen szembe, de ezek gyorsaságot és hatékonyságot előidéző javaslatok.

A másik dolog. Önök beszélnek egy protokollról, amit hála az istennek, úgy kellett használni, hogy nem volt leterhelve a rendszer. Isten ne adja, de mi van, ha le lesz terhelve a rendszer? Mi lesz, ha tízesével, százasával kell kopogtatni az online világban az EMMI-nél az iskolaigazgatóknak? Miért nem bízunk meg a saját iskolaigazgatóinkban, hogy azon nyomban cselekedni tudjanak. Ennyi a kérdés. Köszönöm a szót.

Határozathozatal

ELNÖK: Köszönöm. Tisztelt Bizottság! Döntenünk kell a javaslatról. Ki az, aki támogatja Kálló Gergely képviselő úr önálló indítványát, amely H/13557. számon szerepel? Aki támogatja, kérem, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* 5 igen. Aki nem támogatja? *(Szavazás.)* 9 nemmel a bizottság nem támogatta. Köszönjük szépen.

Az egészségügyi intézmények labdarúgósport általi támogatásáról szóló H/9192. számú határozati javaslat (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)

Következik Rig Lajos, Ander Balázs képviselők önálló indítványa, az egészségügyi intézmények labdarúgósport általi támogatásáról szóló határozati javaslat H/9192. számon. Kíván az előterjesztő szólni? *(Ander Balázs jelzésére:)* Parancsoljon, képviselő úr!

Ander Balázs szóbeli kiegészítése

ANDER BALÁZS (Jobbik) előterjesztő: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Bizottsági Képviselőtársak! Sok száz milliárd forint lett Magyarországon elköltve olyan célokra, amelyeket nem biztos, hogy mi így ebben a formában támogattunk volna, nevezetesen az, hogy betonba öntötték, és ebből adott esetben olyan sportcsarnokok épültek, amelyeket még megvárathattunk volna, mert nem biztos, hogy ez az a prioritás, amelyre mi úgy tekintünk, hogy ennek a nemzetnek mindenképpen szüksége lett volna ezekre. Nyilvánvaló módon a politika beletenyert ebbe a világba is, nyilvánvaló módon a korrupciónak is adott esetben megágyaztak azzal, hogy olyan körök építhették adott esetben ezeket az építményeket, intézményeket, melyek aztán a lekötelezettjeivé váltak a regnáló hatalomnak.

De hogy miről is lenne egészen pontosan szó? Nem másról szól ez a határozati javaslat, mint hogy azok az első osztályban játszó futballcsapatok, amelyek taotámogatásban részesültek, de minőséget, mondjuk úgy, hogy nem produkálnak, mert a nézőlétszám nagyon pontos visszajelző, nagyon pontos indikátora annak, hogy milyen minőséget, milyen látványt, milyen játékot látnak ott a pályán a nézők, na szóval, ha adott csapat által értékesített jegyek nem fogynak nagy számban, sok az üres hely, akkor üres helyenként 500 forintot ebből a csapat által megkapott taóból egy általuk választott egészségügyi intézménynek kellene a javaslat értelmében átutalni. Ha, mondjuk, 10 ezer ülőhely marad szabadon adott stadionban, akkor egy gyors fejszámolást követően ez 5 millió forintot jelentene. És ha megnézzük azt, hogy egy-egy ilyen csapat mekkora pénzekből gazdálkodik, és a focisták abban a ligában, amelyről itt most szó van, átlagosan havi 3,5 millió forintot keresnek, de tudunk olyan albán idegenlégiósról a felcsúti csapatban, aki 9 milliót visz haza havonta, akkor talán ezt az összeget is ki tudják majd gazdálkodni. Hiszen volt egy alku, mondjuk úgy, az adófizetők, illetve az állam részéről: stadiont kaptok, új, csilivili stadiont, viszont produkáljatok minőséget. Maga a kiindulási pont is hibás volt szerintünk, hiszen az azt feltételezte, hogy azért nem mennek adott esetben a magyar emberek stadionokba megcsodálni ezt a fantasztikus játékot, merthogy rossz a minősége ezeknek a stadionoknak. Nosza, újítsuk föl - gondolták önök - a stadionokat, de, mondom, itt volt a hibás kiindulási pont, hiszen nem a rossz állapotú stadion miatt nem mentek a magyarok megnézni ezeket a futballmérkőzéseket, hanem sokszor valóban nívótlan mérkőzések tartották őket távol. Tehát megkapták a pénzt, megkapták az új stadiont, és ha nem hozzák azt a minőséget, amely odacsábítaná a nézőket, akkor véleményünk szerint igenis fizessenek valamit ebből az összegből, ebből a juttatásból vissza a magyar állam, a magyar adófizetők számára, hogy ezek az összegek jobban hasznosuljanak.

Önökre van bízva, a kormányra van bízva, hogy pontosan hogyan teremtené meg ennek a feltételrendszerét. Rajta, vegyék át, hasznosítsák, futtassák a saját nevük alatt ezt a javaslatot, de mindenképpen azt kell látni, hogy ebben a pandémiás helyzetben ezek az összegek sokkal jobban hasznosulnának adott esetben azoknál az egészségügyi intézményeknél, amelyeket ez a javaslat ebben a formában megcélzott. Nagyjából ennyi lenne. Várjuk a támogatásukat. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm. Kíván-e valaki hozzászólni? *(Jelzésre:)* Simon képviselő úr. Parancsoljon!

Hozzászólások

SIMON RÓBERT BALÁZS (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm. Ismét rövid leszek. Véleményem szerint ez szakmailag egy teljesen megalapozatlan javaslat, és egyúttal méltatlan az Országgyűlés tekintélyéhez is, pillanatnyi politikai haszonszerzés a célja nyilvánvalóan. Teljesen különféle, egymástól elkülönülő finanszírozási rendszerrel rendelkező ágazatokat próbál egymással szembeállítani. Eleve értelmetlen a cím is, hogy „egészségügyi intézmények labdarúgócsapat általi támogatása”, ráadásul, olvasom itt a végén, hogy „el nem adott belépők (üresen maradt székek) után 500 forint támogatást fizet az általa kiválasztott egészségügyi intézménynek”. Ad absurdum, ötletelés, mert éppen lehetne az eladott jegyek után is...

Tehát visszatérve, véleményem szerint ez semmire nem alkalmas, főleg nem az egészségügyi intézményhálózat finanszírozásának esetleges kiegészítésére. A magam részéről nem tudom támogatni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Van-e további hozzászólás? *(Nincs ilyen jelzés.)*

Engedtessék meg, hogy egyetlen dolgot említsek csak, nevezetesen, hogy a taopénz nem csak a focinak jár. Következésképpen, ha ez a javaslat csak a focira szól, akkor ilyen szempontból fel lehetne vetni a kérdést, hogy akkor egyéb csapatjátékoknál mi van az el nem adott jegyek kérdésével. Ha ott ez nem érvényesül, csak a focinál, akkor értelemszerűen ez kellően diszkriminatív is. Tehát tovább lehetne ezt görgetni. Én azt tudom mondani, amit röviden Simon képviselő úr megfogalmazott, hogy ha elkezdjük ezt boncolgatni, akkor azt látjuk, hogy elég sok sebből vérzik. Úgyhogy jómagam sem fogom tudni támogatni természetesen.

De képviselő úrnak nyilván itt a lehetősége a viszonzulásra. Parancsoljon!

Ander Balázs reflexiói

ANDER BALÁZS (Jobbik) előterjesztő: Képviselőtársak, nyilvánvaló módon nem lepődünk meg azon, hogy nem támogatják ezt a javaslatot. Valóban, ez egy nagy érvágás, és az önök részére, mondjuk, Orbán Viktor felé egy fekete pont lenne, ha be mernék vállalni ennek a javaslatnak a támogatását, ez is teljesen egyértelmű. Viszont higgyék el, hogy a magyar emberek többsége igenis, hogy támogatná ezt a javaslatot. Különösen akkor, ha megszorításokat kérnek tőlük, megszorításokat akasztanak ennek a társadalomnak, a magyar embereknek a nyakába, akkor azt hiszem, ez egy egyáltalán nem demagóg fölvetés.

Elnök úr is nagyon szépen eltanulta itt akkor azokat a politikailag korrekt szavakat, mondván, hogy ez egy diszkriminatív javaslat. De hát mégiscsak arról a sportágról van szó, amelyik a legkiemeltebb figyelmet élvezzi az önök kormányzata alatt! Kitől kellene akkor elvenni, ha nem attól, ahová eddig az aranyeső zúdult, és tejbenvajban fűrösztötte azt a sportot? Ezért van ez megnevezve. Köszönöm.

Határozathozatal

ELNÖK: Köszönöm szépen. A javaslatról kell döntenünk. Ki támogatja a H/9192. számú képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételét? Aki igen, kézfelemeléssel jelezze! *(Négy.)* 4 igen. Aki nem támogatja? *(Kilenc.)* 9 nem. Tartózkodás? *(Egy.)* 1 tartózkodás mellett a bizottság nem támogatta.

A munkavállalói jogok kötelező oktatásával összefüggő intézkedésekről szóló H/9464. számú határozati javaslat (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)

Következik a munkavállalói jogok kötelező oktatásával összefüggő intézkedésekről szóló határozati javaslat H/9464. számon. Kíván-e az előterjesztők nevében szólni bárki is? *(Nincs ilyen jelzés.)* Ilyet nem látok. Kíván-e valaki hozzászólni az előterjesztéshez? *(Nincs ilyen jelzés.)* Ilyet sem látok, akkor szavazás következik.

Határozathozatal

Ki az, aki támogatja a H/9464. számú képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételét? Aki igen, kézfelemeléssel jelezze! *(Öt.)* 5 igen. Aki nem támogatja? *(Kilenc.)* 9 nem szavazat mellett a bizottság nem támogatta.

A pedagógus-béremelés szükségességéről szóló H/9544. számú határozati javaslat (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)

Következik Ander Balázs, Csányi Tamás, Brenner Koloman és Farkas Gergely képviselők önálló indítványa H/9544. számon, a pedagógusbér-emelés szükségességéről szóló határozati javaslat. Kíván-e az előterjesztők nevében szólni? Parancsoljon, képviselő úr!

Ander Balázs szóbeli kiegészítése

ANDER BALÁZS (Jobbik) előterjesztő: Köszönöm szépen, elnök úr. Három hónappal ezelőtt beszéltünk tulajdonképpen ugyanerről a témáról ebben a bizottságban, de bocsássák meg nekünk, hogy ezt időről időre, újra és újra elővesszük. Önöknek is megvannak a maguk vesszőparipái, akkor hadd legyen nekünk is egy ilyen jogunk, és hadd tekintsünk úgy a hazai pedagógustársadalom béremelésére, mint egy kardinális fontosságú területre abban a tekintetben, hogy ebből az országból egy valóban versenyképes, valóban XXI. századi és valóban a tudást megbecsülő ország válhasson. Hiszünk abban, hogy ez csak felkészült és elhivatott pedagógusokkal fog működni. És itt mindig hozzáteszem: nagyon félek attól, és nagyon kérem önöket, nehogy kiforgassák úgy a mondandónkat, hogy az ellenzéki képviselők azt állították, hogy a magyar tanítók, tanárok, óvodapedagógusok nem felkészültek és nem elhivatottak. Minden gond és minden baj ellenére vért izzadva küzdenek azért, hogy a mostani rendszer keretein belül mégiscsak minőséget tudjanak produkálni, de koránt sincs minden rendben. Sokkal nagyobb megbecsülésre lenne szükség, és ez a megbecsülés adott esetben bizony anyagi megbecsülés is lehet, hiszen ennek nagyon erős motiváló ereje van - mondjuk ki! Tehát ne játsszuk itt az álszentet, beszéljünk a valóságról is, és egy nagyon fontos szelektációs eszköz lehet ilyenformán a pedagógusbérek megemlése. És ha megnézzük azt, hogy milyen folyamatok hatnak, akkor azt is láthatjuk, hogy mondjuk, szemben az agyoncitált finn modellel - tudomtudom, nem lehet mindent egy az egyben adaptálni -, de azt a lényegi elemét, hogy a legfelkészültebb és a legjobban teljesítő felső 10 százaléka a végzős diákoknak kerül végül majd Finnországban a pedagógusképzésbe, valahogy Magyarországon is mégiscsak el kellene lesnünk, mert azt hiszem, igazi minőséget akkor tud majd ez a szektor is produkálni. Ha nem fordítunk elég gondot arra, hogy a humántőke-képző rendszerekbe pluszforrásokat fektessenek, akkor az az állapot, amit egyéb vonatkozásokban egyébként megtapasztalunk ezzel szoros összefüggésben, nevezetesen azt, hogy Magyarországon milyenek az átlagbérek, Magyarországon hogyan alakul, mondjuk, a minimálbér európai uniós összevetésben, és a többi, és a többi, azt hiszem, ebben előrelépés nem tud bekövetkezni.

Itt majd önök közül valamelyik kormánypárti képviselő kolléga vagy kollegina nyilván elő fogja vezetni azt, hogy 2013 és '17 között milyen óriási béremelés történt ebben az ágazatban. Soha nem mondtuk azt egyébként, hogy ne történt volna béremelés. Mindig arra hívjuk fel azonban az önök figyelmét, hogy jó lenne melléteni azt is, hogy ennek a béremelésnek mekkora része inflálódott el azóta. És úgy lenne ez egyébként teljesen fair az önök és akkor nyilvánvalóan a mi részünkről is, hogyha valaki az inflációval korrigált béremelést látná, mert hogyha itt pusztá számokat teszünk egymás mellé, hogy 2010-ben mennyit keresett, mondjuk, Magyarországon átlagosan egy pedagógus, és mennyit most, ez nagyon félreviszi ezt az egész vitát vagy ezt az egész beszélgetést.

Én három hónappal ezelőtt a Horthy-korszakbéli állapotokat citáltam ide, hogy mondjuk, Klebelsberg, illetve Hóman - Klebelsbergre különösen szeretnek önök hivatkozni - milyen rendszert teremtett, és mennyit vitt akkor haza egy kezdő középiskolai tanár: ez volt az a kétszázhuszon-egynéhány pengő, ami abban az időszakban, mondjuk úgy, hogy a középosztálybeli léthez tartozó életnívót biztosította a tanároknak. Most egy kicsit visszább ugornék, és talán akkor érdekesség gyanánt hathat: egy 1886-os munkára hivatkoznék Ember Jánostól, A magyar néptanító anyagi helyzete című munkájára, melyben azon siránkozik, hogy a néptanító csupán három-négyszeresét keresi, mondjuk, a mezőgazdaságban foglalkoztatott dolgozónak. Fordítsuk le akkor ezt mostani számokra: ez azt jelenti, hogy mondjuk, egy kezdő általános iskolai tanár most ma Magyarországon a minimálbér három-négyszeresét vinné haza, és ezért itt siránkozna valaki. Azt hiszem, ha ilyen állapotok lennének, mint amire panaszkodott Ember János 1886-ban, akkor nagyon-nagyon sokan összetennék a pedagógustársadalomból is a két kezüket.

Tisztelt Képviselőtársaim, ott a kormánypárti oldalon! Sokszor beszéltünk már arról, hogy a pedagóguskorfa mennyire előregedett Magyarországon. Nyilvánvaló módon itt lehet olyan programokat előcitolni majd, amelyek ezt megpróbálják kezelni vagy megpróbálták kezelni, de ez csak úgy lenne egyébként teljesen korrekt az önök részéről, ha mellétenénk az eredményeket is. Mi azt tudjuk mondani és azt látjuk most, hogy a harminc év alatti pedagógusok aránya néhány év alatt 6 százalékra csökkent, az ötven év körüli tanárok, tanítók aránya pedig 50 százalék maholnap. Ketyeg a nyugdíjbomba, képviselőtársaim! S ha önök elmondják azt, hogy a kormány milyen új meg új programokat indított annak érdekében, hogy mindezt megváltoztassa, akkor kéretik, mondjuk, egy ilyen évtizedes statisztikát is mellérakni, és hogy ez hogyan befolyásolta érdemben azokat a számokat, amelyekről mi itt beszélni szoktunk. Mert ha jól látható módon, pregnánsan kiérződne az, hogy azok az egyébként támogatott vagy még ellenzékből is elfogadható lépések ennyire tudják befolyásolni ennek a korfának a kiszélesülését, akkor azt mondjuk, hogy rendben van a dolog, de nem ezt látjuk, képviselőtársaim. Ha a Nemzeti Pedagógus Kar - pedig azért ellenzéki elfogultsággal őket sem lehet vádolni - számításait, illetve jelentéseit is idehozzuk, akkor azt is látni kell, hogy a lemorzsolódás, különösen, ami a pályakezdő pedagógusokat illeti, az valami iszonyatos mértéket öltött Magyarországon. Egy dolog az, amivel Rétvári Bence elő szokott rukkolni a parlamentben, és valamiféle választ próbál adni ezekre a kérdésekre, nevezetesen, hogy mennyivel nőtt a pedagógusképzésbe jelentkezők száma, de ilyenkor azt is mindig mellé kell tenni, hogy mennyien fejezik ezt be, mennyien kezdenek el egyáltalán tanítani, és aki elkezdett tanítani, abból néhány éven belül mennyien maradnak ezen a pályán. És nem én mondom akkor ellenzékből, hanem a Nemzeti Pedagógus Kar, hogy hatalmas a lemorzsolódás, itt 32 százalékról beszélhetünk annak a tanulmánynak a kapcsán, ami '13 és '18 között mérte föl. Tehát ez csak az önök felelőssége, az önök időszakát nézték. Képviselőtársam, lehet elmúltnyolc éve, csak ebben a tekintetben tényleg nem

érdemes. Szóval, ketyeg a nyugdíjbomba, megtámogatva azzal is, hogy különösen a fiatalok közül nagyon sokan hagyják ott ezt a pályát.

És ha mellétesszük azt, amivel az elején kezdtem, hogy valóban legyen felkészült és legyen elhivatott az a kolléga, aki erre a pályára lép, akkor újra és újra hivatkozni kell Révész Juditnak arra a tanulmányára, arra a könyvére, amely úgy szól, hogy „A tanítás mint értelmiségi hivatás”. Ő ott a mentortanárokra hivatkozik, 245 mentortanár, akik a korábbi hipotézisekkel ellentétben nem 1-2 százalékosra becsülték azoknak az arányát, akik, mondjuk úgy, pályát tévesztve kerültek erre a pályára, hanem 25 százalékosnak értékelték ezt az arányt, akkor megint csak egy elborzasztó számmal találkozunk. És akkor visszakanyarodunk ide, az eredeti fölvetéshez, nevezetesen, hogy igen, legyen 7 százalékos GDP-arányos összeg fordítva az oktatásra Magyarországon - attól azért még messze vagyunk, nem értük el sajnos -, és dolgozzon ki a kormány egy olyan komplex programot, részben látjuk egyébként, de komplexitásában nem látni ezt a programot, amely odacsábítaná, és - itt a kulcsdolog, képviselőtársaim - ott is tartaná a tanári pályán a pályakezdő pedagógusokat. Tehát ez az, amit többek között hiányolunk.

Illetve van még itt egy eleme ennek az egésznek. Látják, ha máskor nem is, de utólag legalább Hoffmann Rózsának az egyes intézkedései is dicsérve lesznek. Ilyen volt az, amikor a minimálbérhez kötötték a pedagógusbérek vetítési alapját. A 2014-es 101 500 forintos akkori bruttó minimálbér maradt továbbra is a pedagógusbérek vetítési alapjának számítási kulcsa, nem nőtt a mostani 167 400 forintra, pedig pedagógusok, pedagógus-szakszervezetek és mindenki önkön kívül, azt szeretné, hogy ez legalább akkor kövesse a mindenkori minimálbér összegét. Nem véletlenül működtetik a pedagógus-szakszervezetek a bérnyomásmérőt, azt, amely világosan kimutatja, hogy nem is olyan régen a pályán lévő, 10-12-14 éve tanító pedagógustól havi szinten bruttó 100 ezer forintot vesznek el. Ez azokban a körökben, lehetne itt is populárisabb összevetéseket hozni, de mégiscsak óriási összeg, önök, akik tanítottak valamikor, hozzám hasonlóan pontosan tudják, hogy ez ott mekkora összegnek minősül.

Szóval, csak így érhetjük el azt, hogy azt a hatvanegynéhány százalékos mutatót, amely azt mutatja, azt jelzi, hogy a pedagógusok bérezése hogyan viszonyul Magyarországon a diplomás foglalkoztatottak havi átlagkeresetéhez, tehát ez a hatvanegynéhány százalék el tudjon mozdulni, ha nem is a lettországi 140 százalékra, hanem mondjuk, akkor a lengyel, litván, észt 90, majdnem 100 százalék körüli összegre. Azt hiszem, hogy akkor érhetnénk el Magyarországon azt az anyagi megbecsültséget, amelyre a pedagógustársadalom jelentős része is azt mondaná, hogy igen, ők már valamennyire akkor megelégedettek azzal, amit a magyar állam számukra juttatni tud.

Szóval, ez a három kulcseleme lenne, amit itt az előbbieken felsoroltam, tehát GDP-arányosan 7 százalékos ráfordítás, aztán a minimálbérhez kötése a vetítési alapnak, amely egy komoly ugrást jelentene, illetve az a komplex, hosszabb távú terv, amely a pályakezdőket a lemorzsolódástól megóvná. Én ehhez kérem most is - nyilvánvalóan nincsenek illúzióim, nem vagyok naiv, el fogják mondani önök is, amit majd el kell mondani, de azért bízom benne, hogy legalább a lelkük mélyén pontosan érzik, Dunai Mónika is, hogy igazam van, amikor ezekről a dolgokról beszélek, mert képzeljék magukat akkor egy korábbi önmaguk helyébe, mondjuk, kezdő pedagógusként, és mondják ki azt, hogy mennyit vinnének haza havonta. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Kíván-e a bizottság tagjai közül valaki hozzászólni? *(Jelzésre:)* Kállai Mária képviselő asszony. Parancsoljon!

Hozzászólások

DR. KÁLLAI MÁRIA (Fidesz), a bizottság alelnöke: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Tisztelt Képviselőtársaim! Nyilván, ha a közös pontokkal kezdjük, akkor nagyon komoly közös pont nemcsak itt, hanem az egész országban, hogy a pedagógusszakma - és nem rangsort állítva - a fontosságát tekintve a jövőnket meghatározó. Azt gondolom, hogy ebben nagyon egyetérthetünk.

Abban is egyetérthetünk, hogy akár a pedagóguspálya, akár a szociális pálya, akár az egészségügyi pálya és sorolhatnám, nyilván meghatározott gazdaságilag is. Éppen ezért tartom kiemelendőnek, hogy akkor, amikor a polgári kormányzás 2010-ben átvette az ország vezetését, egy olyan, csőd szélén tátongó országban sem gondolta ezt másképp, ahol az akkori anyagi erőforrásoknak nyilván sok más helyen lett volna helye, de pont abból a logikából indulva - és amikor fejlesztésekről beszélünk, azt gondolom, hogy a pedagógiában tíz esztendőre meg egy ország fejlesztésében, azt gondolom, hogy tíz esztendőre még illik visszagondolni, hiszen egy nagyon-nagyon nehéz helyzetben mondta azt a magyar kormány, hogy első a pedagógusok életpályájának a formálása, javítása, alakítása. És ez az első hivatás, amelynél az előmeneteli rendszer bevezetése elkészült. Természetesen fontos volt az, hogy a pedagógusok munkáját elismerő, nyilván a lehetőségekhez mérten értékálló és egyre több pedagógusra kiterjedő legyen.

Számokon vitatkozhatunk, gyakorlatilag, ön is említette, az a négy lépcsőben létrehozott 50 százalékos béremelés, amely mára már 60 százalék, illetve az az elrugaskodás az értelmiségi életpálya bérátlagától 2016-ra 74 százalék, egy 55 százalékról indulva, ezek mind-mind azok a mutatók, amelyek azt bizonyítják, hogy Magyarország Kormánya fókuszában, a polgári kormányzás fókuszában igenis ott vannak a pedagógusok.

Nyilván, azt is tudom, és abban egyet is értünk, hogy ez állandó folyamat, hiszen állandóan újra kell gondolni lehetőségeket. Maga az életpályamodell, most nyilván nem hosszú válaszban, egy óra hosszán keresztül szeretném elemezni, de azért azt látni kell, hogy nagyon komolyan tartalmaz lehetőségeket. Nem tudom pontosan megmondani, de biztosan tudom, hogy minden egyes előrelépési fokozat nincsen kimerítve. Ha megnézzük, hogy hogyan lehet mestertanárnak jelentkezni, hogyan lehet egyik fokozatból a másikba jutni, mit jelent ez ösztönzés szintjén, nyilván várja és kívánja az erőfeszítéseket, és ezért ez egy nagyon-nagyon fontos dolog, mint ahogyan maga a minősítés. Tehát nem egy kvázi rendszerszemlélet nélküli pénz, hanem egy nagyon komolyan tudatos építkezés, amelynek fontos eleme természetesen az anyagi javak, de emellett nagyon sok más olyan fontos eleme van, amely meghatározza a pedagógus-életpályát mint lehetőséget, mint jövőképet és természetesen mint kötelezettséget.

Nyilvánvaló, egy ilyen szituációban, amelyben most van az ország, van egy bája annak, hogy hogyan tudunk a pedagógustársadalom felé esetleg üzeni, mintha ez a kormány mindezzel nem törődne; pont egy olyan időszakban, amikor azt azért látni kell, hogy soha nem látott orvosibér-emelést hajtottunk végre, látni kell, hogy a szakdolgozók bére az egészségügyben 72 százalékkal nőtt, és biztos vagyok benne, hogy pont az életpálya és az előmeneteli rendszer a biztosítéka, lehetősége annak, hogy egy felelős kormányzással ennek minden elemével együtt további lépések is meg fognak történni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Kíván-e valaki hozzászólni? *(Jelzésre:)* Vinnai képviselő úr. Parancsoljon!

DR. VINNAI GYŐZŐ (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Nagyon rövid leszek; két metszetben szeretném vizsgálni azt, amit Ander Balázs mondott és benyújtott.

Az egyik a szükségesség, tehát a pedagógusbér-emelés szükségessége. Ez nem lehet vita közöttünk, hogy folyamatosan kell emelni. Ahogy Kállai Mária is elmondta, 2012 után, ahogy az ország gazdasági helyzete megengedte, az elsők között indult el az életpályamodell. Ez 2017-ig tartott. De az is igaz, hogy tavaly volt egy 10 százalékos emelés. Most nem akarok számháborúba belemenni, de ha megnézem - magam is középiskolai tanár vagyok -, hogy amikor kezdtem még a nyolcvanas években, mennyi volt a fizetésem - most nem akarok személyes adatokat megosztani -, utána '93-ban az F-kategória - ugye, emlékszünk még az F-kategóriára? -, egy nagyobb emelés szintén a konzervatív MDF-koalíciós kormány ideje alatt történt meg, és utána volt 2002-ben egy 50 százalékos emelés, amelyet az önkormányzatokra áthárított a Medgyessy-kormány, és ebből kafetéria ide, emelés, nincs pénz, eladósodtak az önkormányzatok, tehát nem volt meg a fedezete.

Mi azt valljuk, hogy igen, szükséges, ha a gazdaság lehetővé teszi, tovább kell emelni, mert volt infláció az elmúlt években; ezt csak az nem ismeri el, aki vak. De ha azt nézzük, hogy 60 százalékos emelés volt, és GDP-arányosan az Európai Unió középmezőnyében vagyunk - zárójelben jegyzem meg: lehetne egy olyan ideális állapot, mint Klebelsberg Kunó idején, a húszas években, amikor a miniszterelnök, Bethlen István mindig biztosította a költségvetési vita tárgyalásán, hogy 10 százalékot kapott a kulturális ágazat, nevezzük így, ugye, vallás- és közoktatásügyi miniszter volt. Természetesen mint kormánypárti képviselő azt tudom mondani, akár az előregedés, a nyugdíj, a szakmaiság tekintetében, hogy ez fontos és szükséges, de akkor, ha a gazdasági teljesítőképesség ezt lehetővé teszi.

S egy utolsó mondat: azt viszont mindig elfelejtjük, hogy a családok, a gyerekek számára milyen kedvezményeket hozott a polgári kormány, akár az ingyenes tankönyv, akár az iskolagyümölcs tekintetében, vagy sok esetben - polgármesterek mondják ezt nekem - az ingyenes étkeztetés ehhez mennyiben járul hozzá, hogy mindenki ingyen kapja például egy adott településen, nemcsak az a 80-85 százalék, hanem mindenki ingyen kapja a tízórait, az ebédet és az uzsonnát. Tehát ez is nagyon fontos, hogy a lehetőséget hogyan adjuk meg.

De önnek, képviselőtársam, igaza van abban, hogy ezt napirenden kell tartani, de nem olyan formában, ahogy ön ezt most előterjesztette. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Van-e további hozzászólási szándék? *(Jelzésre:)* Szabó Szabolcs képviselő úr, parancsoljon!

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm szépen a szót, elnök úr; ígérem, nagyon rövid leszek, csak két apró megjegyzés. Azért, mert más jól keres, a rosszul kereső pedagógus nyilván nem érzi magát jól. Ezt mondhatjuk ugyan nekik, de hát, sajnálatos módon ezt ők kevésbé fogják értékelni. A másikat inkább nem is mondom, inkább haladjunk tovább! Köszönöm szépen, ez lett volna akkor a lényege a hozzászólásomnak.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Bizottság! Engedtessek meg, hogy egy-két dolgot én is megemlítsek; az egyik, amit talán Kállai Mária képviselő asszony így szórmentén szóba hozott. Nevezetesen, minden költségvetésnél el van különítve egy bizonyos létszámhoz tartozó költségkeret, nevezetesen az az évi átsorolások a pedagógus-életpálya apropóján, hogy ahhoz körülbelül mennyi pénzt fognak majd igényelni. Ő erről beszélt, hogy az elmúlt évek tapasztalatai alapján hol kisebb, hol nagyobb mértékben, de ezek a keretek nem lettek felhasználva, tehát mindig maradtak

benne források, ami azt jelenti, hogy a pedagógustársadalomban, jóllehet, a lehetőség ott van, hogy magasabb fizetési kategóriába kerüljön, nem mindenki kívánt ezzel élni. Hogy ennek mi az oka, én ezt most nem kívánom megfejteni; én csak azt jelzem, hogy elvileg a rendszerben van forrás most is, hogy ha valaki akar, az előre tudjon menni, és egy magasabb fizetési besorolásba kerüljön.

Ez nem teszi egyébként feleslegessé azt, amiről Ander képviselő úr beszélt, hogy a pályakezdőknél érdemes végiggondolni, mit lehet és mit kell tenni. Megjegyzem, ebből a szempontból viszont az ön előterjesztése erre nem lesz alkalmas, de maga a felvetés kétségtelenül így van.

És az már csak egy kis diszkrét bája a dolognak, hogy én értem, hogy lehet példálózni a Horthy-korszakkal; sok szempontból ezt mások meg negatívumnak szokták tekinteni, többek között olyanok is, akikkel most éppen egy szövetségben vannak - de most ettől vonatkoztassunk el! De azért az igazság az, hogy a Horthy-korszakban nem volt annyi gimnázium, mint most, nem volt olyan természetű a közszolgáltatások széles köre, mint most - itt az oktatástól kezdve nagyon sok mindent lehetne említeni -, és való igaz, hogy ilyen közegben a gimnázium egy nagyon elit valaminek számított. Ma, őszintén szólva, azért a gimnáziumot senki nem tekinti az elit iskolák rendszerének, hanem a közoktatásnak a középső grádicsa. De senki nem úgy tekint erre, mint valamikor, hogy aki leérettségizett, az már, nem is tudom, minek minősült szinte, az majdhogynem már Nobel-díj-gyanús embernek számított - némi túlzással, bocsánat a kis malórért. De tényleg ez a helyzet, hogy mára megváltoztak a viszonyok, az értékrendek, a szituációk, nagyon-nagyon sok minden. Arról nem is beszélve, hogy ma a pedagógus-munkakörben foglalkoztatottak köre is sokkal szélesebb spektrumú, mint ugye, egykoron volt; ebbe belekerült gyógypedagógustól kezdve óvodapedagóguson át nagyon sok mindenki. És akkor nem beszéltem még a szakképzésről, amelyik ráadásul mára már a munkatörvénykönyv alá tartozó pedagógustársadalmi szegmens, nem pedig a közalkalmazotti jogállás alá tartozó. Tehát elég komplex a kérdés ahhoz, hogy nem egy egyszerű, szimpla határozati javaslattal kellene a dologhoz hozzáállni. Én ebből a megfontolásból nem fogom tudni támogatni, de a felvetéssel, különösen a pályakezdőkre vonatkozóan, egyet tudok érteni.

Megadom a viszonzásra a szót. Parancsoljon, képviselő úr!

Ander Balázs reflexiói

ANDER BALÁZS (Jobbik) előterjesztő: Köszönöm, elnök úr; akkor legalább a pályakezdő pedagógusok elkezdhetnek reménykedni, mert akár azt is ki lehet olvasni az ön szavaiból, hogy valamiféle előrelépés akkor legalább az ő helyzetük rendezése tekintetében majd történni fog.

Kállai Mária képviselő asszonynak igaza volt, amikor azt mondta, hogy 2010-ben nem volt könnyű a helyzet. Most sem az egyébként. De az a helyzet, hogy akkor szeretném megkérdezni: mikor volt nehezebb a helyzet, 2010-ben, most, vagy éppen az első világháború után, egy vesztés háborút követően, forradalmakat követően, egy román megszállást követően, egy Trianont követően? Amikor aztán mégiscsak tudott jönni Klebelsberg, és egy olyan népiskolai reformot tudott bevezetni Magyarországon; nemcsak a középiskolai tanárok bérezését lehetne idecitolni, hanem mondjuk, az állami óvónőképzést, és mondjuk úgy, hogy az egyszerű falusi tanítóképzést is. Szóval, mikor volt nehezebb a helyzet? Kétségteljesen, elhiszem, mondom, 2010-ben is nehéz volt, de hogy 1918-20-at követően még nehezebb, abban azért egészen bizonyos vagyok, és mégiscsak tudták prioritizálni, hogy ennek az országnak mégiscsak az szolgálná a felemelkedését, fölismervén azt, hogy nincs semmiféle olyan nyersanyagunk, amire építeni lehetne, itt csak és egyedül a kiművelt emberfők

sokasága lehet az, amivel ennek az országnak, mondjuk úgy divatosan, versenyképességet lehet biztosítani. És bizony, Vinnai képviselőtársam is most talán erre utalt, amikor a Horthy-korszakról beszélt; sok szempontból lehet azt a korszakot bírálni, de nem hiszem, hogy baloldalról Klebelsberg Kunóban olyan nagy botránykövet látnának, legalábbis bízom benne.

Amit Kállai képviselő asszony említett a diplomásbérátlag kapcsán, az a 74 százalék, arra egyébként őszintén kíváncsi vagyok, hogy honnét jött ki, mert az én fejemben azért ennél még alacsonyabb százalékok vannak, sajnos.

A másik, amit elnök úr említett, hogy van pénz a rendszerben, csak hát ezek a fránya pedagógusok valamiért nem akarnak ehhez a több pénzhez hozzájutni, és nem akarnak, mondjuk, a megalázó minősítési rendszernek annyira megfelelni. Mi van, ha valaki nem akar mesterpedagógus lenni, hanem egészen egyszerűen csak - idézőjelben: „csak” - tanítani szeretne? Tehát én nem hiszem el azt, hogy önök ezt ne látnák, és ne tudnák azt, hogy nagyon sok pedagóguskollégának bizony tele van a hócipője ezzel az életpályamoddal, és csak, kizárólag tanítani szeretne. Ez nem jelenti azt, hogy ő ne művelné magát, ne lépne előre a tudásában, dehogyisnem, csak nem ebben a formában. És ebből, köszönik szépen, de nem kérnek. Illő lenne egyébként erről őket is megkérdezni.

És ha már a pedagógusok megbecsültsége, csak egy nagyon-nagyon friss és mostani fájó példa: képviselőtársak, mi van, mondjuk, a 100 százalékos táppénzzel? Tehát, ha valamin jól le lehetne mérni azt, hogy mennyire becsülik meg a pedagógusokat - sok esetben, nyugodtan mondhatjuk azt, hogy ők is ott vannak frontvonalban -, nem kellene őket megkímélni attól a megalázó procedúrától, amelynek ki vannak téve most, és betartani azt az ígéretet, amit Kásler miniszter úr adott? Dehogyisnem! Köszönöm szépen.

Határozathozatal

ELNÖK: Köszönöm. Tisztelt Bizottság! A döntéshozatal következik. Aki támogatja a H/9544. számú képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételét, kérem, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* 5 igen. Aki nem támogatja? *(Szavazás.)* 9 nemmel a bizottság... *(Jelzésre:)* Bocsánat! 7 nemmel, 2 tartózkodással a bizottság nem támogatta.

Az Országgyűlés .../2020. (...) OGY határozata a köznevelési intézményben történő, szexualitást érintő felvilágosító tevékenység fokozottabb felügyeletéről szóló H/12067. számú határozati javaslat (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)

Következik Dúró Dóra képviselő asszony indítványa, amelyik a H/12067. számon szerepel. Az előterjesztő nevében vagy helyett kíván-e valaki szólani? *(Nem érkezik jelzés.)* Ilyet nem látok. Kíván-e valaki a bizottság tagjai közül hozzászólni? *(Nem érkezik jelzés.)* Ilyet se látok.

Határozathozatal

Akkor döntenünk kell a javaslatról. Ki támogatja a H/12067. számú képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételét? Aki igen, kézfelemeléssel jelezze! *(Senki sem jelentkezik.)* Aki nem támogatja? *(Szavazás.)* 9 nem. Tartózkodás? *(Szavazás.)* A bizottság 4 tartózkodással, 9 nemmel nem vette tárgysorozatba.

**A Színház- és Filmművészeti Egyetem állami fenntartásba való visszavételéről szóló T/13400. számú törvényjavaslat
(Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)**

Következik Tóth Bertalan, Gurmai Zita, Harangozó Tamás, Hiller István, Kunhalmi Ágnes, Tóth Csaba képviselők önálló indítványa, a Színház- és Filmművészeti Egyetem állami fenntartásba való visszavételéről szóló törvényjavaslat T/13400. számon.

Az előterjesztők nevében kíván-e képviselő úr szólani? *(Jelzésre:)* Parancsoljon, megadom a szót.

Dr. Hiller István szóbeli kiegészítése

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP) előterjesztő: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! A napirendi pont címe önmagáért beszél. Arról a folyamatról, amely az államilag fenntartott magyar felsőoktatási intézmények jó részének közalapítványba, illetve alapítványba történő szervezését illeti, egy következő napirendi pontban, amelynek az előterjesztője Mellár professzor úr, lesz szó, azt gondolom, hogy ott majd elmondom a véleményemet, részletesebben, most egyszerűen annyiban szeretném ezt összefoglalni, hogy nem részleteiben, hanem egészében és jellegében nem értek és nem értünk egyet.

Azon folyamat, amelyet önök végrehajtottak, a mi meggyőződésünk szerint nemhogy a magyar felsőoktatás színvonalának emelését nem szolgálja, hanem annak megtartására sem elegendő, sőt. Ezen belül a folyamaton belül is kirívó, és ami hibát el lehet követni jogilag, szakmailag és politikailag, azt a Színház- és Filmművészeti Egyetem kiszervezése és alapítványba történő átszervezése során sikerült elkövetni, és ezt messze nemcsak a felsőoktatás, messze nemcsak a hallgatók és az oktatók, hanem a legszélesebb közvélemény jó része is így gondolta. Ez a javaslat arra vonatkozik, hogy azt, amit megtettek, fordítsák vissza. Ezt a javaslatot azért tesszük, hogy megtegyük.

Egyébként, azt kell mondjam, nem kétséges, hogy önöknek mi a feladatuk ebben az esetben, akárhogy gondolkodnak is. Valóban sajnálatos a magyar politikai közéletben, hogy számos úgynevezett folyosói vagy magánbeszélgetésben elmondják, hogy ez mennyire nem tetszik önöknek. De belátom, hogy a szavazatukkal ezt nem fogják megerősíteni.

Most azért szólok, mert az valószínűsíthető, hogy ezt a napirendi pontot önök nem engedik tárgyalni, és ahogy a korábbiakban is, most is szeretném elmondani és megerősíteni - az általános kérdésekről Mellár professzor úr által javasolt napirendi pontban el fogom mondani a véleményemet -, amennyiben önök a jelenlegi, önök által előidézett feltételek mellett hagyják a Színház- és Filmművészeti Egyetemet, megfosztva a magyar államot tulajdonától és attól az elmúlt másfél évszázados tradíciójától, hogy mindig, minden rendszerben, minden kormány alatt az elmúlt másfélszáz évben a magyar színháznak, később a magyar színház- és filmművészetnek volt államilag fenntartott felsőoktatási intézménye - akkor is volt államilag fenntartott intézménye, amikor más, nem államilag fenntartott intézménye is volt, most nincs -, ezért azt szeretném önökkel tudatni, hogy amennyiben módunk és lehetőségünk lesz törvény erejével és többségi szavazattal ezeket a kérdéseket javítani, akkor létre fogjuk hozni és újra létre fogjuk hozni azt a felsőoktatási intézményt, amely állami fenntartással szolgálja a magyar színház- és filmművészet ügyét.

Azt is szeretném elmondani, hogy ezt úgy fogjuk megcsinálni, a jogszabályt úgy sikerült előkészíteni, és úgy fogjuk beterjeszteni, hogy kihasználva a felsőoktatási törvény adta lehetőséget, az úgynevezett pótfelvételis időszakban mód lesz arra, hogy hallgatók jelentkezzenek ebbe a felsőoktatási intézménybe úgy, hogy 2022 szeptemberétől az ismét államilag fenntartott színház- és filmművészettel foglalkozó

felsőoktatási intézmény hallgatói legyenek. Erre a jelenlegi felsőoktatási törvény és egyéb jogszabályok teljes mértékben megadják a lehetőséget.

Nem kétséges, hogy ettől még az önök által az állami tulajdonból és fenntartásból kiszervezett intézmény működik és működhet. Rendben van, legyen verseny, amikor is egy autonómiájában garantált, a központi költségvetés révén finanszírozásában megalapozott és szakmai programjában teljesen önálló, államilag fenntartott színház- és filmművészeti felsőoktatási intézmény és egy önök által kiszervezett és nagyrészt vagy jórészt új tanári karral rendelkező intézmény is a színpadon van. Az új, államilag finanszírozott és fenntartott intézmény szakmai vezetésébe nem kívánunk beleszólni, ugyanakkor mindenkinek megadjuk a lehetőséget, akik úgy gondolták, hogy az önök által kiszervezett intézmény keretei között nem óhajtják oktatói, művészeti tevékenységüket ellátni, hogy ezt folytassák. Következésképpen a jelen napirendi pont egy lehetőség arra, hogy egyébként szakmai értelemben békét teremtsünk. Amennyiben önök erre nem hajlandók, mert nem fogadják el a javaslatunkat, ennek következményével számolniuk kell, ez a következmény szakmai értelemben az, amit elmondtam.

Ne legyen kétségük, hogy meg fogjuk csinálni, sem jogi, sem szakmai, sem politikai értelemben. Nem látok olyan konstrukciót az ellenzéki együttműködés körében, amely akár egyetlen párt, akár bármely miniszterelnök-jelölt esetében ennek megvalósítását akár kétségbe vonná, sokkal inkább erősíti. Mindezt teljesen nyugodt hangon és a jelenlegi, önök által biztosított parlamenti többséget elismerve mondom, egyszerűen azért, hogy tudjuk, mire számíthatunk egymástól. Szerintem ez így korrekt és fair.

Akkor mondom még ezt, amikor nincsen választási kampány (*Dr. Vinnai Győző: Ebben téved, képviselő úr!*), akkor, amikor itt vagyunk a teremben harmincan. Ilyen értelemben természetesen 2010 óta választási kampány van, de most javaslok, hogy ne menjünk bele. Egyszerűen azért mondtam ezt el, hogy pontosan tudják, mire számíthatnak tőlem, tőlünk az elkövetkező hónapokban, az elkövetkező durván háromnegyed évben. Köszönöm szépen.

Hozzászólások

ELNÖK: Köszönöm szépen. A bizottság tagjai közül kíván-e még valaki hozzászólni? (*Jelzésre:*) Hoppál képviselő úr, parancsoljon!

DR. HOPPÁL PÉTER (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Bizottság! Amikor megláttam az előterjesztési sorban ezt az előterjesztést, akkor gondoltam, hogy egy újabb jó vitának nézünk elébe. Megjegyezném itt, hogy Hiller István parlamenti alelnök úrral, korábbi oktatási és kulturális miniszterrel egyébként mindig vagy az esetek jelentős számában jó viták szoktak kialakulni.

Most a felvetett témában azonban engedtessek meg, hogy megjegyezzem - a jegyzőkönyvben visszaolvassuk majd az elhangzottakat -, már örülhetünk annak, hogy Hiller István tartózkodott a tárgy kapcsán a jövőbeni illúziók és lehetőségek felvetése körében azzal kecsegtetni, amit szövetséges társa, Gyurcsány Ferenc exminiszterelnök kiírt a Facebook-oldalára, jelesül, hogy a kuratórium elnökét és minden azon elvet valló szereplőt földönfutóvá kívánnak önök tenni. Örülök, hogy ezt ön nem ismételte meg. Méltó az ön politikai pályájához, hogy ezt a virtigli és agresszív szélsőséget ön nem vallja.

Ugyanakkor megkérdezem mindannyiunktól itt most az ülés keretében, hogy ha a szívünkre tesszük a kezünket, akkor azt a célrendszert, amelyet a korábbi, állami fenntartó, az ITM megfogalmazott, ezt vajon tudjuk-e mindnyájan egyébként célkitűzésként komolyan venni és esetleg támogatni is. Ugye, a cél ez a bővített mondat:

„A modellváltás célja a képzés színvonalának emelése annak érdekében, hogy az egyetemen tanuló és végző fiatalok színházművészeti, televíziós és filmipari esélyei, lehetőségei jelentősen javuljanak.” A modellváltás egyébként több más egyetemet is érint, hiszen az SZFE óta, láthattuk az elmúlt hónapokban, hogy öt nagy magyarországi egyetemen immár, az önkéntesség kérdését is felvetve (*Derültség az ellenzéki képviselők részéről.*), komoly diszkusszió alakult ki. Szűkebb pátriában, nálunk, az ország egyik legnagyobb egyetemén bizony-bizony tanszéki értekezlet, kari oktatói értekezlet keretében vitattuk meg a pró és kontra érveket. Nagyon jó vita volt, és ezt követően két szenátusi ülést is összehívott a rektor. Az első nem hoztak döntést, elhalasztották, merthogy még több információnak szeretnének birtokába kerülni a szenátorok, és a második szenátusi ülésen született meg az egyébként a kérdésben nagyon egyértelmű döntés: nagyjából háromnegyedes többséget kapott a modellváltás mint felvetés.

Tehát az SZFE-történetnél keressük meg egy pillanatra, amit Hiller miniszter úr mondott, hogy jogi, szakmai és politikai hiba következett be - mondja az ellenzék -, hol érhető tetten az önök véleménye szerint, és mikor következett ez be. Maga a döntés, a Színház- és Filmművészeti Egyetem modellváltásáról szóló minisztériumi döntés dátumát tekintve 2020. május 19-e volt. 2020. május 19-én nem láttunk barikádokat emelni, és nem hallottunk semmiféle felzúdulást, hogy itt bármiféle jogi vagy szakmai vagy politikai problémája lenne az intézménynek vagy akár a később a barikádokra kivonult hallgatóknak vagy a színház- és filmművészeti világ egyes prominens képviselőinek. Tehát május 19-e és szeptember 1-je között, amikor az egész társadalom számára nyilvánvalóvá vált, hogy itt valami komoly ügy van, az eltelt három és fél hónapban valami történt. Már azt is tudjuk, hogy augusztus elején - egyébként a magyar állam támogatásából - egy olyan táborot hozott létre a rektor hívására az egyetem, amelyen börtönpszichológiai szakértők és egyéb komoly, hogy mondjam, aktivisták, politikai aktivisták tartottak előadást a hallgatóságnak, hogy hogyan kell berendezkedni egy több hónapos ellenállásra, egy barikádsztorira. Magyarán, május 19-e és szeptember 1-je között valaki ebben egy politikai lehetőséget látott, és valaki elkezdett ebből politikai terméket fejleszteni, tisztelt képviselőtársunk. Ezt önök kihagyták a dolog értékeléséből és elemzéséből, pedig ez tetten érhető. Ha május 19-én és a következő hetekben nem volt semmiféle ellenvetés és tiltakozás, akkor miért lett ebből egy országos buli, országos balhé szeptember elejére? Azért, mert valakik kívülről úgy ítélték meg, hogy ebből lehet politikai terméket csinálni, föl lehet tüzelni felsőoktatásban részt vevő hallgatókat.

S onnantól, valljuk be, a történet már szép és nem szép fordulatokat vett, mindkét oldalról pofozkodás következett be szeptemberben, aminek következtében napvilágra kerültek olyan kérdések, amit, még egyszer: politikaitermék-fejlesztők indítottak el, mert politikai sarlatánságot kiabáltak, és erre építettek egy tiltakozási akciót, és elkezdtek mondani, hogy itt most valamiféle politikai leszámolást akar Vidnyánszky Attila, akit majd földönfutóvá kell tenni, és minden fideszest földönfutóvá kell tenni Magyarországon. Jegyezzük meg többször is ezt, hogy azért ez az ellenzéki összefogás vezérének a jelmondata és tételmondata ebben a kérdéskörben.

Tehát megkérdem mindannyiunktól, megint csak szívünkre téve a kezünket, hogy ki lát abban problémát, hogy egy negyven-ötven éves képzési struktúra megfrissül; ki lát abban problémát, hogy hetven-nyolcvan éves oktatók helyébe jönnek olyan világszínvonalú oktatók, akik egy friss, dinamikus színház- és filmművészetet tudnak adni a hallgatók számára? Ki lát problémát személyesen abban, hogy Bodolay Géza, aki korábban is SZFE-oktató volt, intézetigazgató lett? Egyébként egyáltalán nem vádolható fideszes temperamentummal, és az ő szakmai pályáját mindketten jól ismerjük, és méltányoljuk a szakmai munkásságát. S ő olyan nemzeti kiválóságainkat

tudott meggyőzni, hogy osztályokat vezessenek, mint Kiss-B. Attilát, mint Szarvas Józsefet, mint Lénárt András bábművészt, mint Vidnyánszky Attilát, mint Koltai Lajost vagy Gábor Sylvie-t.

Tehát én azt kérdezem, hogy ha az közöttünk a probléma, hogy politikai síkra terelődött ez a történet, és valaki politikai terméket csinált belőle, akkor vissza is kérdezek, tisztelettel: csukjuk be a szemünket, és gondolkodjunk el azon, elképzelhető lett volna-e Magyarországon, hogy az 1944 szeptemberében Magyarországon a Nyilaskeresztes Párt kongresszusán jelen lévő Hitlert magasztaló egyetemi oktató harminc-negyven évvel később tematizálhatta volna a magyar színház- és filmművészetet? Mert ha a politikai termékbe sok minden bekerült, akkor az is bekerült, hogy az MSZMP kongresszusán Leonyid Brezsnyevet nyíltan dicsőítő tanár a mai napig, a rendszerváltás után harminc évvel még tematizáló szereplője volt a mai színház- és filmművészeti képzésnek. Ha becsukjuk a szemünket, és elfogadjuk a párhuzamot, azt, hogy nincs különbség a két embertelen diktatúra és ideológia pusztításai között, és komolyan vesszük, hogy a holokauszt áldozatait ugyanúgy gyászoljuk a mai napig, mint a kommunizmus áldozatait, akkor azt gondolom, ezt a kérdést nem is tettük volna fel, hogy szükséges-e a frissülés, szükséges-e a szemléletváltozás és szükséges-e a szakmai dinamizmus ezekkel a világsztárokkal és ezekkel a nemzeti kiválóságokkal. Aki nem ért egyet a teremben azzal, hogy Koltai Lajos vagy Vidnyánszky Attila világsztár, gondolom, mód van rá, hogy esetleg elmondja. Én úgy gondolom, hogy így van, és büszke vagyok az ő szakmai munkásságukra, és azt hiszem, hogy a teremben, legalábbis a megszólalók mindannyian így vagyunk.

Úgyhogy köszönöm, hogy újra vitát folytathatunk, nyilván nem érthetünk egyet, de ennek az ügynek a szálai szerintem még sokáig köztünk lesznek, és tanulságul szolgálhatnak. Kérem, hogy az általam felsorakoztatott érvek figyelembevételével és azzal az önmérséklettel, amit Hiller István szokott tanúsítani, intsék a barikádosokat és a földönfutóvá tevést javasoló politikusokat az ügy higgadtabb kezelésére.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kíván-e valaki hozzászólni? *(Jelzésre:)* Szabó Szabolcs képviselő úr. Parancsoljon!

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Egyrészt azért a történeti hűség kedvéért tegyük hozzá, hogy a törvényjavaslat benyújtása után mindannyiunkat keresték, önöket is, tudom jól, a Színház- és Filmművészeti Egyetemről, minden képviselő levelet kapott, nem is egyet, amelyben az ottani egyetemi közösség elmondta, hogy nem ért ezzel egyet. Nagyon határozottan, világosan az ő véleményüket elmondták. Tehát itt nem arról van szó, hogy hosszú hónapok után volt valami tiltakozás, hanem ahogy be lett nyújtva a törvényjavaslat, ők ezt egyből elmondták, és kérték, hogy ne szavazzák meg. Tehát én értem, az összeesküvés-elmélet tők jól hangzik, csak nem ez történt a valóságban. Megmondták, nem kérik, elfogadta a parlamenti többség fideszes többséggel, és utána ők elkezdtek a maguk módján tiltakozni. *(Dr. Hoppál Péter: Négy hónap múlva.)* Nem négy hónap múlva, folyamatosan épült föl ez a tiltakozó folyamat. Tehát ha valaki azt állítja, hogy ez nem igaz, az nem mond igazat, erre nem lehet mást mondani. Vagy rosszul emlékszik, de akkor annak más következményei vannak.

A másik, amit el akartam mondani: nagyon érdekes Hoppál úr érvelése, hogy itt új oktatók kellenek, új szemlélet, ezt biztosította a fideszes parlamenti többség. Az régen rossz, ha a politika akarja ezt megcsinálni, és ezt megcsinálja. És én tudok több olyan példát mondani, hogy ha kell, de az időt nem húzom vele, amikor politika nyúlt bele az egyetemi közösségbe, és a politika nevezett ki tanszékvezetőket meg dékánokat meg rektorokat, és annak soha nem lett jó vége. Ugyanis ez az egyetemi közösség

leépülésével járt mindig, mert ha egy közösség élére kívülről politikai célzattal teszünk oda embert, mert azt mondjuk, hogy az előző nem csinálta jól, én politikus megmondom, te majd jobban csinálod, az az egyetemi közösség leépülésével jár együtt, annak a szakmai közösségnek a munkája deformálódni fog. Ezt nem lehet máshogy megcsinálni, ez ezzel fog járni. A saját tanszékemről el tudom azt mondani, hogy amikor a negyvenes évek legvégén-ötvenes évek elején az addigi tanszékvezetőnket még az Akadémiáról is kizáratták az akadémiai átszervezésre hivatkozva, és odaültettek egy olyan tanszékvezetőt politikai háttérrel, mondván, hogy majd az új tudományos irányzatokat művelje, az is pont ezzel járt, hogy a tanszék leépült hosszú időre, és évtizedek kellettek, amíg összeszedte magát annyira, hogy legyenek újra nemzetközileg elismert kutatók a tanszéken. És ez minden egyetemen így van. *(Dr. Hoppál Péter: Itt is.)* Ön mondta el, hogy ezért csinálták az egészet, mert önök akarták, hogy legyen más irány. Ezt mondta! Ezt nehéz máshogy lefordítani.

Azt meg csak zárójelenesen jegyzem meg, hogy az egészet aztán végképp arra kifuttatni, hogy ilyen nyilas hasonlatokkal támadjuk meg az egyetemi közösséget, az meg ízléstelen, már elnézést. Azért ennyire vegyük már komolyan egymást! De tényleg! *(Dr. Hoppál Péter: Igaz vagy nem igaz?)* Rettentően ízléstelen, de tényleg! Ízléstelen, hát gondoljon már bele!

ELNÖK: Köszönöm szépen...

SZABÓ SZABOLCS (független): Még nem fejeztem be, elnézést, elnök úr!

ELNÖK: Akkor elnézést!

SZABÓ SZABOLCS (független): Már elnézést, olvassa már vissza azt a jegyzőkönyvet! Tehát ha valaki így nyilatkozik egy egyetemi közösséget érintő átszervezési ügyben, és ezzel érvel, az tényleg mindennek az alja. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Van-e további hozzászólási szándék? *(Nem érkezik jelzés.)* Engedtessek meg, hogy két mondatot mondjak. Az egyik, hogy a felsőoktatási törvény továbbra is érvényben van, akár modellt váltott intézményről van szó, akár a jövőben modellt váltani kívánó intézményről van szó, akár azokról, akik maradnak továbbra is a jelenlegi konstrukcióban. Ez pedig azt jelenti, hogy az egyetem belső tisztségviselőit, a rektorral kezdődően, belül választják, az egyetemi szenátus választja a rektort. A kinevezés természetesen, mint eddig is volt, az a jövőben is így van, a köztársasági elnök jogköre. Tehát azt állítani, hogy tanszékvezetőktől kezdve nem tudom, ki mindent odaültet a politika, ez nem igaz, képviselő úr. Ezt csak azért mondom, hogy ne vigyük félre a beszélgetést, és maradjunk a tények talaján. Tehát a törvény e tekintetben él, és előírja, hogy mi a mozgástér, akármilyen fenntartóról is van szó. Ez igaz egyébként az egyházi fenntartásban lévő intézményeknél is, igaz az államinál, meg igaz lesz az alapítványi intézményeknél is.

A másik fontos dolog, ezt pedig Hiller képviselő úrnak mondom: az is a gondolkodásmódot elvivő gondolat vagy rossz pálya, hogy azt állítja, nem az állam tartja fenn azt az intézményt, akár az SZFE-t, akár bármelyik eddig már modellváltáson átesett, ezek a modellek ugyanis teljesen mások, mint a legelső volt, az a bizonyos Corvinus. Az valóban arra kapott vagyontárgyakat, részvénytől kezdve nagyon sok mindent, hogy abból működjön. Ezeknél az intézményeknél viszont az a helyzet van, hogy hosszú távú keretszerződéseket köt az állammal, ötéves finanszírozási etapokban; ez egy állami kötelezettségvállalás, amikor az állam megmondja, hogy az adott intézménynél ennyi és ennyi képzést fog megrendelni az elkövetkezendő évekre

vonatkozóan. Most is ez zajlik, ha őszintén végiggondoljuk, azzal a különbséggel, hogy nem öt évre tudunk számolni, csak egy évre előre, mert a mindenkori felvételi keretszámokat évről évre változóan határozzuk meg. (*Ander Balázs távozik az ülésről.*) Nyilvánvalóan, a felvételi keretszámokban ilyen szempontból ez a bizonyos finanszírozási szerződés elég komoly, mondjuk azt, kalkulálható, tervezhető szempontot fog jelenteni. És ez azt jelenti, hogy ezek az egyetemek, ahol a fenntartó egy alapítvány és nem a minisztérium, ugyanúgy az állami finanszírozás logikája szerint működnek. Ha az ön felvetése arra vonatkozik, hogy ezt akarják figyelmen kívül hagyni, na, az viszont az egész magyar felsőoktatást valóban romba tudja dönteni, nemcsak a magyar felsőoktatást, az egész gazdaságot, mert innentől kezdve akkor az állam jogfolytonos kötelezettségvállalását kívánják kétségbe vonni. Ez a kötvényektől kezdve mindent érint, mindent az égvilágon! (*Dr. Hiller István: Így van!*) Ha a kötvényeket is érinti, tisztelt képviselő úr, meg érinti a külföldi befektetési alapokat, az azt jelenti, hogy valóban összedől az ország.

Szeretném azt jelezni, hogy ön felvetette, hogy azért szól most, hogy mire számíthatunk. Fejezzük be a mondatot: arra is kell számítani, ami már megtörtént, hogy mondjuk, a 100 Tagú Cigányzenekart kirakják, és 600 zenetanuló gyereket pedig nem engednek be abba az iskolába, amelyet arra a célra találtak ki, hogy majd ott fognak tanulni. És egyébként az önkormányzatot is ez a típusú jogfolytonossági kötelezettség igenis terhelné. Azt láthatjuk, hogy mire számíthatunk, úgyhogy nyilván ezen logika mentén nincsen jó véleményünk, tehát mi nem fogjuk támogatni.

De természetesen a viszonzválasz megilleti a képviselő urat. Parancsoljon!

Dr. Hiller István reflexiói

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP) előterjesztő: Köszönöm szépen a véleményeket. A bizottsági ülés mégiscsak az Országgyűlés egy szakmai bizottsága és annak ülése, azok a vélemények, amelyek elhangzottak, azok megerősítik, hogy mi ebben nem értünk egyet, és nem is fogunk egyetérteni, viszont ebben nem látok politikai fenyegetőzést, egyszerűen azt látom, hogy más a véleményünk. Ilyen szerintem van, és ez rendben is van.

Az is helyes és tiszta, hogy önök elmondják, mi várható abban az esetben, hogyha önök maradnak, én meg elmondom, hogy mi várható, ha a választók úgy döntenek, hogy minket hoznak többségbe. Szerintem ez is egy viszonylag kiszámítható pálya. Az egyik feltételezés, a másik tény. Akkor én szeretném folytatni a tényeket.

Az egykori Oktatási és Kulturális Minisztérium egykor volt hat államtitkárából, aki mellettem dolgozott, önök három embert kényszerítettek külföldre. Egyiknek sem tették lehetővé, hogy Magyarországon szakmai egzisztenciát folytasson; egyébként egyik sem volt tagja egyetlen pártnak sem, az enyémmek sem. Az egyik New Yorkban, a másik Berlinben, a harmadik Bécsben él mind a mai napig, mind a három külön-külön szakmai alapon egzisztenciát teremtett, és anyagi értelemben jobban él, mint bármikor Magyarországon. De a magyar kultúra és közigazgatás három remek, hozzáértő embert veszített el. Az én csapatomban nyolc éven keresztül olyan emberek is dolgoztak, akik nemhogy az én pártomnak nem voltak a tagjai, hanem, képzeljék el, az egykor volt, más orientációjú, de az önök pártjának voltak tagjai, sőt képviselői. Értelemszerűen akkor nem voltak párttagok, amikor mellettem dolgoztak. Ma is a magyar kultúra egy-egy meghatározó intézményének vezetői. (*Szilágyi György távozik az ülésről.*)

Volt olyan államtitkárunk, akinek az volt a feladata, hogy átnézze azokat az önökhöz tartozó, az én csapatomban egykor dolgozott embereket, akiket felelősségre vontak. Van olyan konzervatív, kimondottan konzervatív hölgy, aki mellettem dolgozott, akinek egyébként a legszűkebb rokonsága hosszú évtizedeken keresztül az önök pártjának, pártjainak képviselője volt ebben a Házban, akit - megerősítem - azzal

raktak ki, hogy bár közénk való voltál, egyetlen bűnöd az, hogy a Hiller mellett dolgoztál; egy órád van, hogy kiürítsd az irodádat. Ezek tények. Ezek tények! Csak még mielőtt abba a feltételezésbe bonyolódunk, hogy mi fog történni. Én azt mondtam el, hogy mi történt. Ez, nyilván név említése nélkül, higgyék el, nem fikció. Ezt önök megtették. A magyar kultúra embervesztése abszolút jelentős abban a pusztításban, amit önök végeztek.

De itt most egy konkrét javaslatról van szó, erről beszéltünk. Amit ön, államtitkár úr, elnök úr elmondott, ez egy világos álláspont. Az én álláspontom is világos. Sem az önök véleményalkotásában nem láttam fenyegetést, se az enyémben ne fedezzenek fel fenyegetést! Ütköztettük a véleményünket, és nem értettünk egyet. Viszont lehet tudni, hogy ki mit várhat innentől kezdődően; értelemszerűen a döntés valamikor a jövő év tavaszán nem a mi kezünkben van, de kiszámítható pálya, hogy ki mit mond bő háromnegyed évvel a választások előtt. Köszönöm szépen.

Határozathozatal

ELNÖK: Köszönöm. A javaslatról kell dönten. Ki támogatja a T/13400. számú képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételét? Aki igen, kérem, kézfelemeléssel jelezze! (*Három.*) 3 igen. Aki nem támogatja? (*Kilenc.*) 9 nem szavazat mellett a bizottság nem támogatta.

A felsőoktatási intézmények fenntartói jogának átadásáról szóló H/14823. számú határozati javaslat (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)

Következik Mellár Tamás képviselő úr önálló indítványa: a felsőoktatási intézmények fenntartói jogának átadásáról szóló határozati javaslat H/14823. számon. Megadom a szót az előterjesztőnek. Tessék, parancsoljon, képviselő úr!

Dr. Mellár Tamás szóbeli kiegészítése

DR. MELLÁR TAMÁS (Párbeszéd) előterjesztő: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Bizottság! Az egyetemi modellváltással kapcsolatban fogalmaztam meg egy határozati javaslatot, amellyel az volt a célom, hogy próbálom valamilyen módon orvosolni ezeket a nagyon súlyos gondokat és problémákat, amit ez a modellváltás fölvet.

Nézzük meg, mik is ezek egyébként! Azt gondolom, a legelső probléma az egész modellváltással és az alapítványi átalakulással, illetve a kuratóriummal kapcsolatosan az, hogy az egyetemeknek, amelyek vállalják ezt az átalakulást, azoknak az autonómiája jelentős mértékben csökkenni fog, hiszen ellentétben azzal, amit önök itt az előbbiekben mondtak, a kuratóriumnak nyilván van döntési jogköre és van hatásköre, tehát az nem igaz, hogy nincs semmilyen ilyen hatásköre. Ha nem lenne ilyen hatásköre, akkor nem is kellett volna ezt létrehozni. Ha pedig van ilyen, akkor az a kérdés, hogy vajon a szenátus viszonyában milyen kapcsolat van közöttük; vajon akkor, ha mégis van a vagyonnal kapcsolatosan ennek a kuratóriumnak döntési jogköre, akkor vajon miért a kormány, illetve miért a miniszter jelöli ki az összes kuratóriumi tagot, miért örökre; miért nincs lehetősége a szenátusnak, az egyetemnek szenátusának arra, hogy delegáljon oda tagokat, példának okáért legalább a felét? Tehát ha önök valóban a demokráciát tartják szem előtt, azt gondolják, hogy továbbra is maradjon fenn az egyetem autonómiája és demokráciája, akkor az lenne a minimum, ha legalább a kuratóriumi tagok 50 százalékát a szenátus delegálná, mert ebben az esetben biztosulhatna az, hogy valóban, az oktatási kérdésekben megmaradhat az egyetem autonómiája. Ugyanis azért ne felejtjük el - és én negyvenkettő esztendő óta töltöttem el egyetemen, úgyhogy gondolom, van némi tapasztalatom és rálátásom a dolgokra -, a

pénz egy nagyon fontos dolog. (*Földi László távozik az ülésről.*) Mert ugyan dönthetünk mi, oktatók arról, hogy mit szeretnénk oktatni és hogyan szeretnénk oktatni vagy milyen oktatókollégákkal szeretnénk együtt dolgozni, ha azonban ehhez az anyagi források nem állnak rendelkezésre, mert azt valaki mások döntenek el, akkor azt gondolom, ez az autonómia mindenképpen csorbulni fog.

S egyébként nagyon sok olyan hírt lehet már most hallani, hogy azok a vagyontárgyak, amelyek átadásra kerültek, elképzelhető módon majd tovább fognak kerülni, mert a kuratórium azokat majd szépen el fogja adni. Hát, itt példának okáért már közszájon forog a Grassalkovich-kastélynak az esete, már vevő is van rá! Itt tehát tulajdonképpen nem történik más, mint egy vagyonátjászás, hogy az állami tulajdon átkerül ebbe az alapítványi formába, és az alapítványnak a kuratóriuma dönt erről a vagyronról; de mindez a privatizáció úgy történik meg, hogy nincs ellenérték, tehát nem fizeti meg a kuratórium ezt az ellenértéket, és nem is látszik, hogy lenne ennek a kuratóriumnak bármilyen kötelezettsége arra nézve, hogy a vagyon elidegenítéséből befolyó összeget teljes egészében vissza fogja majd forgatni oda, ahova kell, vagy hogy egyáltalán ennek milyen felhasználása lesz.

A másik nagyon fontos kérdés, mert ugye, Hoppál képviselőtársam azt kérdezte, hogy milyen kifogásaink vannak, milyen kifogásaink lehetnek nekünk ezekkel az átalakításokkal: az elsőt mondtam most már, hogy az egyetemi autonómia csorbát fog szenvedni. A második az, hogy az egyetemi oktatók elveszítik a közalkalmazotti státuszukat, amire szintén a megelőző negyvenkét év tapasztalatai alapján azt tudom mondani, hogy egy nagyon jelentős védelmet jelentett az egyetemi oktatók számára, hiszen nem voltunk kiszolgáltatva egy vagy két vezetőnek. Én élénken emlékszem arra a szocialista rendszerre, amelyben én úgy tudtam egyetemi oktató lenni, hogy nem kellett belépnem a pártba - bár egyébként elég hosszú időn keresztül próbáltak szép szóval vagy fenyegetésekkel is erre rávenni -, merthogy még abban a rossz, abban a nagyon rossz rendszerben is a közalkalmazotti státusz adott némi védelmet és némi mentességet; ez most teljes egészében meg fog szűnni.

A harmadik dolog, ami azt gondolom, hogy nagyon fontos: azzal együtt, amikor az egyetemi autonómia csorbul, akkor, amikor kívülről oktrojálnak rá kuratóriumi tagokat az egyetem vezetésére, és az egyetem működésébe ezek bele tudnak szólni, akkor az alkotmányos alapelv is sérül, hiszen az Alaptörvényben is benne van, benne maradt az, hogy tudományos kérdésekben a tudományos közösségnek kell döntéseket hozni, ő hozhat döntéseket. Most én azt kérdezem, hogy vajon egy nagybank elnöke vagy egy olajtársaság vezetője most valóban egy tudományos méltóság, tehát ők beleszólhatnak, és ők dönthetnek ezekről a kérdésekről? Tehát nem a tudomány embereinek kellene ezekről dönteni?

A következő dolog pedig, ami azt gondolom, hogy legalább ennyire fontos, az pedig az, hogy a vidéki egyetemeknek ez a nagyon gyors átalakítása olyan változást indított be, amelyik nagyon-nagyon nem kívánatos, ugyanis az eddigiekben létezett és megvolt egy vidéki állami egyetemi hálózat, amely biztosított két-három dolgot. Az egyik az esélyegyenlőség, tehát az, hogy a vidéken élő szegény családokból jövő tehetséges gyerekek viszonylag könnyen tudtak ezekre a vidéki egyetemekre beiratkozni, merthogy a legnagyobb költség a lakhatás és ehhez hasonló más egyéb költségek. A másik pedig az, hogy bizonyos karok és szakok fennmaradása és fenntartása általános kulturális kisugárzást is előidézett. Mert én tudom azt egyébként, hogy a buta közgazdászok - mert én is az vagyok - úgy gondolják, hogy anyagi szempontból kell mindent nézni, de én azt hiszem, és mélyen meg vagyok arról győződve, annak ellenére, hogy közgazdász vagyok, hogy nagyon fontos az, hogy olyan szakok és olyan képzések is maradjanak fenn, amelyek most nem piacképesek, mert az általános műveltségünkhöz és az ország jövőjéhez hozzátartozik. Tehát történéseket,

régészeket, pszichológusokat akkor is kell képezni, ha azok nem annyira népszerűek most, és gazdaságilag nem annyira látszik megtérülőnek, mert ez is egy alapigazság, hogy az innovációknak a felét nem a természettudományon végzett emberek, hanem a társadalomtudomány emberei jegyzik be. Tehát az innovációt és egyáltalán a kreativitást nem lehet egyes karokhoz vagy egyes részekhez kötni. Tehát amikor ezt a vidéki hálózatot szétverik, akkor gyakorlatilag igen jelentős mértékben gyengítik és kisebbítik a humántőke-képzést.

És megint visszautalok az előző napirendi pontra, ahol Hoppál képviselő úr úgy fogalmazott, hogy az érintett egyetemek önként kérték ezt a modellváltást. Nos, ezen önkéntes modellváltással kapcsolatosan azért nem ártana azt hangsúlyozni, hogy mi is történt valójában. Valójában az történt, hogy január elején Palkovics miniszter úr behívatta magához a vidéki egyetemek vezetőit, és közölte velük, ha ők most önként nem fogják kérni ezt a modellváltást, akkor még kevesebb pénzt kapnak. De már egyébként az előző egy-két esztendőben ez a kiéheztetés megtörtént, és már olyan helyzetbe, olyan állapotba kerültek ezek az egyetemek, hogy azt mondták, ennél rosszabb már nem lehet, tehát most már valamit tenni kell. És akkor az egyetemi vezetők mit tehettek? Ha felelős vezetők, akkor azt kellett mondaniuk, hogy de hát én felelős vagyok az oktató kollégákért, tehát ha én most erre nemet mondok, akkor további megszorítások lesznek, akkor további embereket kell elbocsátani, és akkor ez az egész dolog nem tartható fenn. Ezért tehát ez egy olyan vissza nem utasítható ajánlat volt, amit a maffiáknál lehet látni. Tehát szegény egyetemi vezetők, én nagyon sajnálom őket, hogy belekényszerültek ebbe a helyzetbe, de ez abszolút nem volt önkéntes.

És egyébként Hoppál képviselő úr is megtehetette volna azt, hogy volt egy-két alkalommal hallgatói online fórum, ahol több száz diák vett részt, és ahol elsősorban többséggel szavaztak ellene a modellváltásnak. És ugyanezt láthatta volna a szakszervezetek oldaláról is, tehát az egyetemi dolgozók is teljes egészében elutasították ezt az egész átalakulást. Vagyis, hogy szó sincs itt egy valódi és tényleges önkéntességről. Persze az a kirakat hallgatói szervezet, amelyik leginkább a KISZ-re hasonlít, természetesen megszavazta mindenhol, és mindig megszavazta. Egyébként az ilyen típusú hallgatói szervezetek 2010 előtt is megszavazták mindenfajta ilyen dolgot.

A beadott határozati javaslatomból csak néhány dolgot mondanék el. Az egyik pont az, hogy azt javaslom, függesszék fel 2022 decemberéig ezt az egész modellváltást, aztán induljon el egy társadalmi egyeztetés az átalakulásról, hiszen ez annyira fontos az egyetemek jövője szempontjából, hogy ezt nem szabadna egy-két hónap alatt összecsapni, hanem itt egy komoly társadalmi konszenzus kell. Tehát itt háromszintű konszenzusra lenne szükség: szükség lenne egy társadalmi konszenzusra, egy szakmai konszenzusra és egy politikai konszenzusra. Jelentem, ebben az ügyben egyik szinten sem történt konszenzusteremtés.

Aztán egyeztetés kellene az önkormányzatokkal, hiszen gondoljunk bele, például - megint Pécsre utalok - Pécssett a legnagyobb munkáltató maga az egyetem, tehát hogy vajon az önkormányzat mit szól ehhez, tehát ők akkor hogyan fogják tudni majd megoldani ezeket a kérdéseket. Azt gondolom, hogy egy ilyen egyeztetésre is mindenképpen szükség lett volna, vagy szükség lenne.

És természetesen, amit már említettem, hogy nagyon fontosnak gondolom, hogy ha már mindenképpen ragaszkodnak az alapítványi formához és ahhoz, hogy kuratórium jöjjön létre, akkor tegyék bele azt, legyenek szívesek, hogy a kuratóriumi tagoknak legalább felét a szenátus jelölje, mert akkor ez adna egyfajta biztonságot.

De egyébként szeretnék Hiller Istvánhoz csatlakozni: hogyha 2022-ben kormányváltás lesz, én is azt ígérem, minden erőmmel azon leszek, hogy ezt a modellváltást szüntessük meg, és egy normális átalakulási folyamat menjen végbe, amely természetesen éveket fog igénybe venni, de azt gondolom, az ügy annyira fontos,

hogy ezt az időt nem lehet megspórolni. Tehát én szeretném az egyetemioktató-kollégáimat és a hallgatókat megnyugtatni, hogy 2022-ben van nekünk arra elképzelésünk, hogy ez a szörnyűség ne valósulhasson meg. Köszönöm szépen a figyelmet.

ELNÖK: Köszönöm. Tisztelt Bizottság! Kíván-e a bizottság tagjai közül bárki hozzászólni az elhangzottakhoz? *(Jelzésre:)* Megadom a szót Vinnai képviselő úrnak. Parancsoljon!

Hozzászólások

DR. VINNAI GYŐZŐ (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Bizottsági Tagok! Tisztelt Képviselőtársam előterjesztői minőségben! Kétségtelen tény, hogy egy picit beszélni kell a modellváltásról. Bár Mellár Tamás 42 éve van az egyetemen, én csak 38 éve, tehát érezhető előnyben van, négy év előnye mindenképpen van, de szeretném elkerülni azt a személyeskedést, hogy mi lesz 2022 áprilisa után, akkor lesznek a választások, mert én nem jövőkutató vagyok, hanem egy egyszerű vidéki egyetem történésze, aki úgy látja a modellváltást - egy picit beleástam magam, találkozáva a kormánybiztossal is, aki a modellváltásért felelős koordináló kormánybiztos, Stumpf István, és Palkovics Lászlóval is egyeztetve -, hogy ez egy lehetőség.

Hiába mondja azt Mellár Tamás, hogy rákényszerítették a szenátust - nem! Kérem szépen, ez az ő döntése, hogy akar-e választani, hogy akar-e dönteni abban, hogy ebben a modellváltásban részt vesz. A modellváltás lényege, hogy egy megcsontosodott struktúrát, akár fenntartói, akár irányítói struktúrát az Alaptörvény és a felsőoktatási törvény keretei között, a 2011. évi CCIV. törvény keretei között megvalósítsa. Persze lehet ezt bírálni, lehet azt mondani, hogy ha mi jövünk, akkor... - ez egy testtartás -, akkor majd másképp fogjuk csinálni. Csak azt ne mondjuk, hogy moratóriumot kell létrehozni, mert senki nem tudott nekifutni ennek a korábbi kormányok közül, hogy legyen egy olyan változás, amely megváltoztatja az értelmiségiképzést, a gazdasági fejlesztést, mert igen, az a cél, hogy az egyetemek gazdaságilag is rendben legyenek, a feladatuknak feleljenek meg, és kiválóság legyen, nemzetközi szinten kiváló magyar egyetemek legyenek. Nem is tudom, valaki úgy fogalmazott, hogy minél több egyetem kerüljön az első 500-ba; most talán, úgy tudom, ha jól emlékszem, a Semmelweis van ott egyedül a világ első 500 egyeteme között.

Még valamit szeretnék elmondani a moratóriumról és az önkéntességről. Mert kibújt a szög a zsákból: ha 2022. december 31-éig moratóriumot adunk, és Mellár Tamás előterjesztését elolvassa még egy mondat szerepel benne, hogy ebből még valami jó is kiszülhet, tehát nem kell ezt visszacsinálni - itt van az országgyűlési határozati javaslatban, hogy ez esetleg lehet még kedvező is számunkra -, de legyen moratórium, ahol átvizsgáljuk, megbeszéljük, és szakmai-társadalmi egyeztetést folytatunk le; nem tudom, kikkel, mert a szenátusnak megvan az a joga, hogy az egyetem közösségét képviseli, és ha ő kéri ezt... Például legutóbb a Nyíregyházi Egyetem 16:1 ellenében döntött - ott szenátusi tagok vannak! Nem mindenki egyetemi vezető, nem kényszerítettek mindenkit pisztollyal, hogy a modellváltás mellé álljon!

De hadd mondjak még egy dolgot: ugye, a vagyronról is szólt Mellár Tamás. A törvény így szól pontosan: az átadott vagyont kizárólag felsőoktatási célra lehet használni. Ebben egyezés van, tehát nem indokolt pluszszankció, hogy most mi történik majd ezzel a vagyonnal. Az alapító az ITM-miniszter, az alapítói jogokat átadhatja a kuratóriumnak, és egyébként is a minisztérium korábban mint fenntartó törvényi szinten megakadályozhatott bármilyen intézkedést, ami a törvényben az ő hatásköre. Ezt azért mondom, mert én ezt egy politikai célnak tartom, hogy húzzuk az

időt, vagy tegyük ezt 2022. december 31-éig. Az egyetemi autonómia csorbul: nem csorbul, mert az Alaptörvényben és a felsőoktatási törvényben is benne van. Mi törvénytelenéget nem akarunk elkövetni, én legalábbis képviselői eskümben azt mondtam, hogy törvényesen kell a törvényeket megalkotni és a törvényeket betartani; mi nemcsak jogalkalmazók vagyunk, illetve lehetünk, hanem jogszabályalkotók vagyunk, de természetesen mint állampolgár a jogalkalmazás is nagyon fontos, a végrehajtása is nagyon fontos egy törvénynek.

S talán szeretnék még valamit mondani; szerintem erről érdemes lenne hosszan beszélni, hogy milyen előnyökkel, milyen hátrányokkal jár, és jó-e az, ha egy struktúrába belenyúlunk: például a munka törvénykönyve. Azt mondta itt az előterjesztő, hogy a Kjt., a közalkalmazotti jogállásról szóló törvény sok mindenben védi a munkavállalókat. Lehetséges, hogy védi a munkavállalókat, lehetséges ilyen aspektusa, ilyen nézőpontja. De ha a munka törvénykönyve alapján - lásd a szakképzést - társul hozzá egy teljesítményalap, társul hozzá egy béremelés... Mert abban talán egyetérthetünk - itt elnök úrra nézek -, hogy az egyetemi szférára ráférne a béremelés, mert tudjuk, hogy mennyi egy egyetemi docensi, egy egyetemi tanári bér; tudjuk, hogy ez alacsony, szinte már, ki merném mondani, hogy elfogadhatatlan. De a kormány éppen ezért vág bele, hogy legyen egy kiszámítható finanszírozás! Nem ismétlem meg, amit elnök úr mondott, hogy egy középtávú finanszírozás öt évre lenne kiszámított, teljesítményadatok, -mutatók alapján; van egy hosszú távú finanszírozás, van egy ötéves, középtávú finanszírozás. Ha ezt így fogjuk föl, akkor igen, én nem 5-10 százalékban gondolkodom, hanem akár 30-40 százalékos egyetemi oktatói béremelésben lehet gondolkodni. Lehet gondolkodni - de nem kényszer a modellváltás!

Persze, aki kimarad, akkor az a fejlesztésekből is kimarad. Mert önök bizonyára tudják, a sajtóban megjelent, miniszterelnök úr elmondta, hogy 1500 milliárd forint körül lesz fejlesztés. Ennek egy része, közel ezermilliárd forint a struktúraváltásra menne, 995 milliárd; aztán az úgynevezett tudományos parkok, a science parkok, a jövőképek, úgy, hogy egy-egy egyetem, igen, ott az önkormányzatnál, de nemcsak az önkormányzatnál Pécsen, nemcsak Pécsen meghatározó az egyetem vagy Debrecenben meghatározó, hanem az egész térségben, regionalitása van egy egyetemnek! Nemcsak nagy munkaadó az egyetem, hanem a hozzáadott értéket is jelenti az egyetem! Minden város, minden megye, minden régió örül, ha egy kiválósági mutatókkal rendelkező egyeteme van, tehát ez egy nagyon lényeges dolog, és akár kormánypárti, akár ellenzéki politikust megkérdezek, mindenki azt mondja, hogy az egyetemre szükségünk van; pláne, ha onnan jön, van helyi identitása, azt mondja, hogy erre szükségünk van, jobb lenne, ha jobban működne, ha megfizetnék az oktatókat, ha több kutatási programba be tudnának kapcsolódni. Tehát lesz egy struktúraváltás, lesznek science parkok, és természetesen lesz egy olyan átalakításrésze, ahol a gazdasági mutatókat is megnézik.

Hosszan tudnék beszélni, de azt hiszem, előrehaladott az idő. Én egy jó lehetőségnek látom a modellváltást; az egyetemi autonómia tulajdonképpen nem csorbul; a struktúrát át lehet alakítani; az oktatók jól járnak, a tudományos kutatás fellendülhet. Azt gondolom, ez egy jó lehetőség. Én úgy tudom, most is több mint tíz egyetem gondolkodik abban, hogy ezt a modellváltást megtegye. Természetesen öröködjünk közösen, hogy az autonómia megvalósuljon; bízunk a kuratóriumban, és bízunk abban, hogy ez a magyar egyetemi szféra soha nem látott fejlesztése lesz az előttünk álló hétéves ciklusban. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Szabó Szabolcs képviselő úr jelentkezett, őt követően pedig Hoppál Péter, majd Hiller képviselő úr. Parancsoljon, Szabó Szabolcs képviselő úr!

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm szépen a szót. Ezen a tízes számon én csodálkoznék, mert lassan nincsenek annyian, és azt tudom, hogy néhányan biztos, hogy nem gondolkoznak ezen. *(Dr. Vinnai Győző: Azok is benne vannak, akik most döntöttek.)* Úgy igen, úgy kijöhet.

Egyrészt azt akartam jelezni, hogy valóban, itt a képviselő úr emlegette az egyetemi rangsorokat: ugye, van olyan rangsor, amiben az egyik egyetem van, van, amiben a másik, van, amiben a harmadik. Legalább három-négy, nemzetközileg ismert és elismert egyetemi rangsor van, attól függően, hogy mennyire koncentrálnak ezek a tudományometriai adatokra - publikációs szám, Nobel-díjak, s a többi -, mennyire koncentrálnak erősen a külföldi hallgatók arányára, a hallgatói véleményekre, tehát hogy a hallgató hogyan vélekedik az ott folyó tevékenységről, s a többi. Szóval, ezektől függ az, hogy éppen melyik egyetem melyik rangsorban áll előrébb. Van, amelyikben a szegedi egyetem van a legjobb helyen Magyarországról, az 500. környékén, néha benne van ebben a SOTE, és van, amelyikben az ELTE. De egyébként Fábri volt rektorhelyettes urat lehet, hogy egyszer érdemes lenne ide meghívni - az ELTE-n volt rektorhelyettes -, ő a legnagyobb magyar tudora ennek az egyetemi rangsornak, úgyhogy ő biztosan el tudja majd nekünk magyarázni egyszer még pontosabban.

A másik ilyen, ami eszembe jutott, említette Mellár képviselő úr, hogy a hallgatói önkormányzatok ezt mindenhol megszavazták. Érdekes módon Szegeden nem. Szegeden az EHÖK egy szavazást hirdetett meg, online lehetett szavazni; és összképviselői szavazás volt, tehát az SZTE HÖK képviselői szavazhattak. Fel is írtam a számokat: 21 igen és 239 nem. És az EHÖK az SZTE-n ezt képviselte. Ők nem szavazták ezt meg. Mint ahogy egyébként - de ezt a vitát majd lefolytatjuk, amikor bejönnek a törvényjavaslatok az egyes egyetemekről - a Szegedi Tudományegyetemen valójában a közösség nem állt e mögött. Ahol összképviselői értekezletet vagy kari értekezletet összehívtak, ott mindenhol azt mondták többségben, hogy nem. És ennek ellenére elment a delegáltjuk a szenátusi ülésre, és ellentétesen szavazott. Ebből kitört a botrány, és többen emiatt már le is mondtak, mert a saját közösségének a többségi véleménye ellenére szavazott.

Pécsről majd Mellár úr biztos részletesebben tud, meg Hoppál úr, nyilatkozni. A Debreceni Egyetemről meg majd Pósnál úrral elvitatkozunk, amikor bejönnek ezek a törvényjavaslatok.

De a lényeg, ezt akartam kiemelni, hogy a szegedi EHÖK-öt meg tudom védeni ebből a szempontból. Vagy el tudom mondani, hogy ők hogy döntöttek.

Elhangzott Vinnai képviselő úr hozzászólásában, hogy a bérek alacsonyok. Mi erről beszéltünk már négyszemközt is rövidebben, hogy valóban alacsonyok a bérek, főleg a tanársegédi, adjunktusi meg az I. docensi kategória az, amely a nemzetgazdasági átlaghoz viszonyítva nagyon alacsony béreket eredményez. Gyakorlatilag még a docens is éppen csak hogy megcsípi a nemzetgazdasági átlagfizetést. És akkor már a tanársegédekről nem is beszéltünk.

Valójában ezt úgy is lehetne rendezni, hogy nincs mögötte főntartói átrendezés, mert ez igazából pénzkérdés. Tehát teljesen mindegy, hogy a fenntartó alapítványnak adom oda vagy az egyetemnek adom oda, merthogy odaadhatnám közvetlenül az egyetemnek is mint állam, teljesen mindegy, hogy az a bértömeg hova kerül.

No pláne, gyakran előfordul az az érv, hogy differenciálásra majd most lesz lehetőség. Ezt az MTA kapcsán is hányszor hallottuk, hogy ez a cél, miközben a törvény egyébként lehetőséget ad a differenciálásra. Tehát mint ahogy az MTA esetében sem mondja azt a törvény, hogy ennyi a bér, és pont, úgy a felsőoktatás esetében sem mondja azt a törvény, hogy ennyi a fizetés, és pont. Van lehetőség differenciálásra, és ezt lehetne alkalmazni, és ezt azért nem alkalmazták, merthogy nem volt pénz, ugye, ez

volt az oka. De akkor nem az a megoldás, hogy alapítványba szervezem ki, és az alapítványnak odaadom a pénzt, és majd az tud béremelést adni meg differenciálást, sokkal egyszerűbb lett volna odaadni az egyetemnek, és akkor megoldotta volna a béremelést és a differenciálást is természetesen.

Hosszasan mondta képviselő úr, hogy önként mentek ebbe bele. Majd elkezdte azt mondani, hogy igen, de az 1500 milliárdot azok kapják majd meg, akik struktúrárt váltanak. Ez körülbelül olyan, mintha én odamennék egy gyerekhez és mondanám neki, hogy dönthetsz, ha kitakarítod a szobádat, akkor kapsz fagyit, ha nem takarítod ki a szobádat, nem kapsz fagyit. Viszonylag egyértelmű, hogy mi fog történni. És próbáltam nagyon finom példát hozni, hogy ne legyen az, hogy én itt személyeskedésbe elviszem. Szóval, ezt nem önkéntes döntéshozatalnak hívják, amikor azt mondom, hogy dönthetsz úgy, hogy nem azt szeretnéd, amit én szeretnék, hogy szeretnél, de akkor számolj velem, hogy nem lesz béremelésre pénzed. Mert elhangzott, hogy ahol átlépnek a fenntartóváltásba, új modellt választanak, majd ott lesz béremelés, az nem hangzott el, hogy aki marad esetleg, ott lesz-e béremelés, mert nyilván az volt az üzenet, hogy nem.

Másrészt azzal az üzenettel küldeni a felkérést, hogy döntsenek, hogy akarnak-e jönni vagy sem az alapítványi modellváltó struktúrába, hogy ha jöttök, akkor majd kaptok jó sok pénzt, ez nem az önkéntesség csimborasszója, hanem ez egy nagyon erős, tudatos presszióval kikényszerített döntéshozatal. És, mondom, vannak olyan egyetemek, ahol ennek ellenére a közösség többsége azt mondta, hogy ő nem szeretné, ennek ellenére a szenátus úgy szavazott, hogy igen, miközben az nem képviselte az egyetemi közösség álláspontját. És ez a probléma.

De ezekre majd mind vissza fogunk térni, azt hiszem, az egyes törvényjavaslatok kapcsán, amikor bejönnek. Azt ugyan nem tudjuk, mikor, mert abban az anyagban, amelyet Hiller úr is emlegetett, hogy január elején megmutatták a rektoroknak, az volt, hogy már rég tárgyalnunk kellene róla, sőt szerintem szavazási szakban kellene lennie. Sőt, ha jól értem, március 16-áig parlamenti ülés sem lesz, tehát akkor nagyon sokat csúszunk. Úgyhogy esetleg, ha akár elnök úrnak van valami információja erről így a vita kapcsán, hogy mikor várható, hogy ezek a javaslatok bejönnek, azt megköszöném. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. *(Jelzésre:)* Hoppál képviselő úr, parancsoljon!

DR. HOPPÁL PÉTER (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Bizottság! Tisztelt Képviselő Úr! Az előterjesztés nyilván egy politikai indítvány *(Dr. Mellár Tamás: Hát, hogyne!)*, ugyanakkor leplezzük le és érjük tetten, hogy a teljes ellenzék ebben a tárgykörben kontraindikált, hiszen a modellváltással kapcsolatos tárgyalások alatt, leplezzük le, hogy egyetlen szereplő volt a magyar politikai életben, aki megsértette súlyosan és durván és akcionista módon az egyetemi autonómia ügyét és étoszát, azok az ellenzéki megszólalók voltak, akik pressziót gyakoroltak az egyetemi szenátusokra kívülről. *(Elnök: Így van!)* Tisztelt Mellár Képviselő Úr! Kedves Kollégám! Kedves Pécsi Képviselőtársam! Ön miért nem emelte fel a szavát, amikor az ön mellett ülő Keresztes képviselő úr gyakorlatilag folyamatosan felszólította az egyetemi szereplőket, hogy ne szavazzák meg a modellváltást? Ön miért nem állt ki akkor az egyetemi autonómia és a döntéshozók autonómiája mellett? Ön miért nem szólította föl az ön politikai mozgalma által polgármesteri székbe ültetett Péterffy Attilát, hogy merészelt a szenátus péntek délutáni ülése előtt reggel polgármesterként közleményt kiadni, hogy felszólít minden egyetemi döntéshozó polgárt, a szenátus tagjait, hogy ne szavazzák meg a modellváltást? Micsoda agresszív megsértése ez az egyetemi autonómiának, hogy politikusok dumálnak bele - nem

akarok durvább kifejezést használni -, hogy mit tegyen és mit ne tegyen a szavazási joggal rendelkező szenátor a szenátusi ülésen! Önök bort isznak és vizet prédikálnak, képviselő úr! Önök pont az ellenkezőjét csinálták végig, mint amit most itt önök elvárásaként megfogalmaznak! Még jó, hogy jól meg van építve a mennyezet, és nem szakadt ránk.

Autonómiakérdésben Vinnai képviselő úr is és az elnök úr is elmondta, hogy a nemzeti felsőoktatásról szóló törvény és az alkotmány is olyan mértékben szavatolja az autonóm döntéshozatalt az egyetemeken, ami a modellváltással semmiféle módon nem változott meg, ugyanúgy érvényben van.

Vagyonkérdést fejtegetett még képviselőtársunk. Mi történik vagyonkérdésben? Ha csak szűkebb pátriánkat, megint a Pécsi Tudományegyetemet nézem: feltőkésíti és vagyonosítja az állam a fenntartói kuratóriumot és magát az egyetemet, végre. Szerintem nincs rendben az, hogy vannak olyan egyetemek, amelyeknek egyes kampuszai vagy egyes épületei egyébként nem is állami tulajdonok, például a Pécsi Tudományegyetemnek vannak önkormányzati tulajdonú épületei, ami után a Pécsi Tudományegyetem súlyos bérleti díjakat fizet. Nagyon örülnék, ha a modellváltással rendezhetőek lennének a tulajdonviszonyok, és végre nem kellene bérleti díjakat fizetgetni az egyetemnek súlyosan, elvéve azokat a százmilliókat évente - országos szinten talán milliárdokat is - az oktatás, képzés büdzséjéből. Mi ez, ha nem a vagyonnal való felelős gazdálkodás?

Az pedig, amit itt per tangensem megemlített, hogy nem tudom, milyen kastélyoknak milyen kiszervezése: hát, az éhes disznó makkal álmodik, gondolom.

Kompetencia és kurátorok. Nem tudom, hogy amikor ilyen sommás kijelentéseket tesz egy közgazdászprofesszor, egyetemi tanár, azt mondja, hogy a kurátorok kompetenciája az köszönő viszonyban sincs az egyetemi étellel, meg tetszett vizsgálni, hogy az angolszász világ évszázadok óta alapítványi formában működő egyetemeinek a kurátorai az ön elvárásainak megfelelnek-e? Mégis bent vannak, nem az első 500-ban, a világ első 50 legjobb egyetemében? Önkritikát tessék gyakorolni! Ne lózungokat puffogatni!

Esélyegyenlőség. Szóval, ilyen demagógiát fölállalni, hogy bemondjuk, hogy most aztán megszűnik az esélyegyenlőség; megszűnik az autonómia, megszűnik a vagyon és megszűnik az esélyegyenlőség! Hát, hogyan tetszik így az emberek szemébe nézni majd, hogy ilyeneket bemond egy bizottsági jegyzőkönyvbe? Hogy szűnne meg az egyetemi esélyegyenlőség? Hogyan gondolja bárki azt ebben a teremben, hogy a kuratórium majd kontraszelektál, és azt mondja, hogy a rászoruló diákok nem jöhetnek erre az egyetemre, miután modellváltott egyetemmé válik? Teljes képtelenség! Teljes képtelenség!

És akkor hogy még egy kegyelemdőfést adjak Mellár Tamás érvelésének a végére (*Derültség.*) - elnézést kérek -, az a kifejezés, hogy „kiéheztetés”, hogy eddig sarlatán módon az aljas Fidesz-kormányzás tíz év alatt annyira kiéheztette az egyetemeket, hogy most aztán a lehetőséggel nem tudott nem élni, hogy ne váltson modellt - hát, aljas hazugság, képviselő úr! Legalább a Pécsi Tudományegyetemet nézzük már meg, hogy 2010-ben mekkora adóssággal rendelkezett, most pedig tartaléka van! Legalább a Pécsi Tudományegyetemen vizsgáljuk meg, hogy 2010-ben mekkora vagyona volt, és most mekkora van! Legalább a Pécsi Tudományegyetemnél ismerje el Mellár Tamás azt, hogy az Orbán-kormány felépített egy véradóközpontot, egy Szentágothai János Kutatóközpontot, teljesen felújította, tokkal-vonóval a 400 ágyas klinikát és számos más egyéb épületet, és most 30 milliárd forintból a „Modern városok” program keretében új orvosegyetemi campust építünk - most lett kész! Százmilliárd forintot meghaladó építkezést biztosított a polgári kormányzás az elmúlt tíz évben csak a Pécsi Tudományegyetemnek, és kiváltotta egyes PPP programjait. Hát, engedelmet kérek!

Van határa annak, hogy milyen demagógiát mondunk, egyetemi hallgatónak is, meg egyetemi oktatóknak, hogyan presszionáljuk kívülről politikusként az egyetemi döntéshozókat, hogy meg ne merjenek szavazni egy modellváltást! Én pécsiként önök helyett is szégyellem magam, hogy ilyen mélységig süllyedhetett az egyetemi modellváltás politikai megítélése, és hogy ilyen pressziók és ilyen politikai érvelések elhangozhattak ebben a tárgykörben. A sajtó megőrizte ezeket a kijelentéseiket.

És zárásként hadd reagáljak Keresztes képviselő úrnak - ha már itt van a teremben -, aki engem tetemre hívott valamilyen sajtóorgánumban, hogy nyilatkozzak, és mondjam meg, nekem milyen érdekem fűződne ehhez a modellváltáshoz, és hogy miért nem mondom el, hogy ezt nem szabad támogatni. Azért nem szólaltam meg, mert én, önökkel szemben, tiszteletben tartottam az egyetemi autonómiát, és végig kitartottam amellett, hogy a döntést azok hozzák meg, akik az autonóm kiválasztási rendszer szerint a szenátusban képviseleti joggal és szavazati joggal rendelkeznek. Önökkel szemben én tartottam be a Pécsi Tudományegyetem modellváltási, átalakítási időszakában az egyetem autonómiáját. És zárásként: azt is megkérdeztem tőlem, hogy vajon személyes érdekem van-e ebben a kérdésben, leszek-e én kurátor. Hát, akkor most, szembenézve önökkel, színt vallok: nem jelentkeztem a kuratóriumba, és nem is leszek a kuratórium tagja.

ELNÖK: Köszönöm. Hiller képviselő úr jelentkezett. Parancsoljon!

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Énnekem kimondottan tetszik ez a vita, kimondottan tetszik. Tulajdonképpen, ha módom lenne rá, mint ahogy nincs, akkor ezt a bizottsági ülést a szélesebb közvélemény elé tárnám, abszolút támogatnám, hogy például a parlament által biztosított informatikai csatornákon keresztül ezt a vitát láthassa, akit érdekel. Nagyon sok mindent megtudunk egymás gondolkodásmódjáról, és szerintem kimondottan előnye a választónak, ha látja, megválaszthatja, hogy ki hogyan érvel. Úgyhogy abszolút sajnálom, hogy ezt itt durván huszonötön halljuk. Tudom, hogy készül jegyzőkönyv, nem kis mértékben ezért szólaltam és szólalok föl.

ELNÖK: Bocsánat, csak annyit a jegyzőkönyv számára: azért ülünk itt, mert innen van zárt láncú tévéközvetítés. *(Dr. Hiller István: Hát, ez a problémám!)* A nyilvánossági részét minden bizottsági ülésnek biztosítani kell, ebből a szempontból ez tehát megvan. Köszönöm.

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Igen. Nagyon köszönöm a segítséget. Szerencsére az Országgyűlés alelnökeként pontosan tudom, hogy mi az, hogy zárt láncú közvetítés - ez a problémám. *(Derültség.)* Teljesen egyetértek az elnök úrral; ez a zárt lánc nem tetszik nekem. Én arról beszélek, milyen érdekes lenne, ha ezt a legszélesebb közvélemény láthatná, tehát ha megteremténék a lehetőséget, hogy különböző képviselők, egyébként adott esetben az oktatás, ezen belül a felsőoktatás egy nagyon-nagyon fontos részéről hogyan beszélnek és hogyan vitatkoznak a magyar törvényhozás szaktanárságában.

Engem abszolút érdekelt ez a pécsi része a vitának. Nem is úgy gondolom, hogy pars pro toto volt, sokkal inkább totum pro parte *(Derültség.)*, és az egészet láttam benne. De néhány kérdésre, nem az egyik vagy másik, tehát nem a Nyíregyházi vagy nem a Pécsi vagy éppenséggel a Debreceni Egyetem kapcsán, hanem az egész magyar felsőoktatás és az önök által létrehozott modellváltás kapcsán a véleményemet, kérem, engedjék meg, hogy akkor elmondhassam, előrebocsátva, hogy professzor úr előterjesztését nemcsak képviselőként szavazom meg, hanem ha egyetemi polgár lennék - egy másik egyetemen az vagyok -, akkor ott is így szavaztam volna.

Először is, kérem annak a megértését, hogy az a feltételezés, amelyet Vinnai képviselő úr úgy mondott, hogy ez egy lehetőség, a miniszterelnöki biztos úr különböző interjúira is utalva, aki egyébként azt mondta, hogy nemcsak ezekben a listákban, hanem a régióban is a magyar felsőoktatás leszakadt; kérem, a régió legjelentősebb egyetemei a következők: a bécsi, a prágai, a krakkói, és a magyar történelem miatt hadd hozzam ide a heidelbergit. Mondhatnám még Göttingent, Bolognát és Padovát; ennél távolabbra, javaslom, hogy ne menjünk. Tudom, eljutottak Oxfordba, tudom, hogy eljutottak a Sorbonne-ra, de... A felsoroltak közül a régióban egyetlenegy nem tudnak mondani, amelyik nem állami fenntartású - egyetlenegy sem! A bécsi egyetem állami fenntartású egyetem, a világranglisták közül - én sem szeretem őket, de vannak - a legtöbbet emlegetett, úgynevezett sanghaji listán a 151-199. közötti besorolásban van. Ezek után következik a prágai Károly Egyetem, amelyik a 200-250. között van, a krakkói a 250-300. között, és a varsói bent van az első 400-ban, a 300-400. között. A heidelbergi Ruprecht-Karls-Universität a 69. a sorban ezen a listán, Baden-Württemberg tartomány tulajdona - na, próbálják azt meg alapítványi formába áttenni!

Az az indoklás tehát, miszerint a modellváltás, amely állami fenntartásból alapítványi fenntartásba teszi át, színvonal-emelkedést hoz, ez egész egyszerűen semmilyen módon nem bizonyított - semmilyen módon nem bizonyított! Nincs olyan példa, amelyik ezt bizonyítaná. Az a háttéranyag, amelyekből egyébként az önök jogalkotói megalkották a törvényt - sajnálatos módon egyébként nem a minisztérium; kimondottan sajnálom, de nem a minisztérium csinálta a törvényjavaslatot -, az a háttéranyag az egyik finn egyetemet emeli ki, mint amelyik állami fenntartásból alapítványi fenntartásba ment. Sajnálattal kell közölnöm, hogy nincs bent a rangsorban az első 400 között. Ez a példa, az önök által egyébként nyilvánosan egy alkalommal kimondott példa. Az alapállítás tehát semmilyen módon nem bizonyított.

A második ennek a kuratóriumnak a jogosultsága, amelyről Szabó képviselő úr és Mellár professzor úr is beszélt. Tisztelettel kérem önöket, hogy mondjanak egyetlenegy a transzatlanti világban bárhol működő alapítványi egyetemet, amelynek a kuratóriumi tagjai élethossziglan tartó kuratóriumi tagsággal rendelkeznek. Egyetlenegy nem fognak tudni mondani, ilyen nincs.

Hoppál képviselő úr, államtitkár úr által egy mondatban megemlített oxfordi egyetem soha nem volt állami, mindig is - minthogy az angol nyelvű világ leghosszabb ideje meglévő, kontinuos egyeteme - alapítványi egyetem volt. Az óceán túlsópartján levő, leghíresebbnek mondott alapítványi fenntartású egyetem, a Georgetown University Washingtonban az egyik legjobban gazdálkodó alapítványi egyetem a világon, soha az életben nem volt állami fenntartású egyetem. Ezt tehát sajnálatos módon ismét nem tudja bizonyítékként a modellváltásnál felhasználni, hogy tudniillik ez javítja a modellt.

Önök létrehoztak 2011-ben egy nemzetinek nevezett felsőoktatási törvényt, azt kell mondjam, hogy a koncepcionális, az alapvető hiba ott történt. Ha megnézik, hogy mely hatályban levő felsőoktatási törvényt váltotta az önök 2011-es, tényleg kapkodva összerakott törvénye, akkor látják, hogy az, amit önök szeretnének és amit gazdasági szakemberek, akiket kuratóriumokba egyébként helyesen beültetnek, mondják, a gazdaság és a felsőoktatás szorosabb kapcsolata az addig hatályban levő törvényben ez erősebben benne volt, mint a mostaniban, csak azt méltóztattak 2011-ben szétverni úgy egy az egyben. Olyan tételeket hoznak vissza tíz évvel később, ami tartalmában abban volt benne, egy kicsivel gyengébben most, ahogy ezt visszahozzák.

Viszont közben kinevezték a kancellárokat. Tessenek majd megnézni, hogy Stumpf miniszterelnöki biztos úr miket mond a kancellárokról, hát én nem mondtam olyanokat az elmúlt öt évben, mint amiket ő mond! Itt vitatkoztunk, tisztelt képviselők, ebben a teremben, amikor bevezették a kancellári rendszert, azt mondták, hogy ez a

gazdálkodásban meg a színvonalemelésben milyen jó dolgokat hozott. Most meg a miniszterelnöki biztosuktól azt olvasom, kérem nézzék meg, hogy ez a gazdálkodásban előrelépést nem hozott, viszont megduplázta az apparátust; kiszerveztek funkciókat az egyetemekből, és drágább lett a fenntartás, mint idáig; az irányításban kettősség tapasztalható, ami az egyetem vezetésében problémákat okozott; a kancellári rendszer nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. Én végigolvastam az összeset, mindet, ez elég súlyos kritika.

Arról szeretnék gondolkodni, amiről beszélnek, hogy egyébként nemcsak a fenntartói jogokat adják át, erről még egy szót beszéljünk egymással, ennek a délutánnak már úgyis annyi, hanem a tulajdonosi jogokat is, viszont valóban úgy van, ahogy elnök úr és államtitkár úr is mondja, az állam az önök akarata szerint hosszabb távon is finanszírozási szerződést köt az immáron nem állami fenntartású tulajdonban lévő egyetemmel. Ennél nagyobb biznissz a világon nincsen. Egy önök által kinevezett kuratórium kezébe teszik az egyetemet, majd biztosítják az önök által kinevezett embereket és testületet arról, hogy finanszírozzák, pénzelik őket. Komolyan mondom, hogy abszolút zseniális találmány, hogy már nem vagytok a mieink, de garantálom, hogy pénzt adok nektek. Ez a felsőoktatás finanszírozásában, azt gondolom, hogy számos problémát fog felhozni.

Aztán, mivel mégiscsak az oktatás egészével foglalkozunk, tisztelettel megkérem, hogy valaki segítsen már nekem megérteni az önök oktatáspolitikájának egészét, amelyben a közoktatásban olyan centralizációt hajtanak végre, amely a magyar önálló tanügyi igazgatás történetében soha nem volt, szegény Klebelsberggről elnevezve a központi intézményt, a felsőoktatásban pedig az állam szerepének teljes leértékelése folyik, és onnan meg kivonulnak. Hogy ha ezt most végignézik egy tanuló szempontjából és nem a törvényhozó szempontjából, akkor látják azt az elképesztő koncepciótlanságot és vegyes nézőpontot, amikor egy 18 éves koráig a magyar oktatásügyben tanuló diák egy túlcentralizált intézményrendszerben tanul, majd utána egy olyan egyetemre jelentkeznek, amihez a magyar államnak igazából egy köze van, hogy finanszírozza, legalábbis részben. Könyörögve kérem önöket, mondjanak még egyetlen európai oktatási rendszert, amelyben ez a kettősség ennyire együtt van, egyet mondjanak nekem!

Arról is szeretnék beszélni, amiről Vinnai képviselő úr szerintem helyesen beszélt, megjegyzem, Hoppál államtitkár úr is szót ejtett arról, hogy egy adott városban egy egyetem, egy felsőoktatási intézmény mennyire nem csak egy oktatási intézmény, mennyire a város sajátja. Ennek vannak jogi aspektusai is, a legnagyobb foglalkoztató, munkaadó, de van egy lokálpatrióta szál. Ez az én egyetemem, tehát egy szegedi embernek, gondolom, hogy a szegedi egyetem büszkeség. Csináltattunk felmérést, és annyira meggyőző volt Vinnai képviselő úr, hogy megcsináltatom ezt Nyíregyházán is. Ez most Szegedre vonatkozik. A közvéleménykutató cég egy önök által is jegyzett cég, reprezentatív a felmérés. „Egyetért-e ön azzal, hogy a Szegedi Tudományegyetem egy alapítvány tulajdonába kerüljön, amelynek vezetőit a kormány nevezi ki?” Igen erősen nem ért egyet vele 46,6 százalék; inkább nem ért egyet vele 16,7 százalék, az 63,3 százalék. Ez kizárólag állandó lakcímmel rendelkező szegedi polgárok körében végzett felmérés. Teljes mértékben egyetért 11,9 százalék; inkább egyetért 8,3 százalék, az durván 20; 16,5 százalék nem tudja eldönteni a kérdést. Magyarul: 63-20. Az nem is olyan rossz. De most ezt, esküszöm, megcsináltatom Nyíregyházán! *(Dr. Hoppá Péter: Kontraindikált! - Az elnök megkocogtatja poharát.)* Tényszerűen az történt, mint ami a kérdésben van, mert az alapítvány tulajdonát megtestesítő kuratórium tagjait a kormány nevezi ki, mindegyiket. Ez szerintem valóban egy messze a felsőoktatás egészén túlmutató döntés.

Végezetül: én úgy gondolom, hogy önök nem a felsőoktatás színvonala érdekében hozták ezt a lépést. Azt gondolom, hogy pozíciófoglalásról van szó, abban az értelemben is, ami túlmutat egy választási cikluson, és próbálják ezt úgy megtenni, hogy az önök által kinevezett - itt többen vagyunk, akik történészek vagyunk, dolgoztunk, önök dolgoznak ebben a szakmában, kérem szépen, az, hogy egy testület örök életre kap jogosítványt, ennél szebb feudális vonást nem nagyon lehet tudni. Ezek után már csak az lesz, hogy örökölhető is. Komolyan mondom, az, hogy kineveznek egy akármilyen tiszteletre méltó személyt, de annak örök életére szól ez a megbízatás, tudniillik az egyes törvények záradékában, önök nyilván pontosan tudják, az van, hogy a kuratórium összetételéről a kuratórium önmaga dönt egy önök által meghatározott időpont után. Senki más. Tulajdonról, fenntartásról. Azokban az intézményekben, ahol megtörtént a modellváltás, vagy ahol folyamatban van, senki nem a rektort tekinti ma már az egyetem valódi vezetőjének. Senki. És a szenátust sem. A szenátusnak és a rektornak protokolláris funkcióik lesznek ebben az önök rendszerében. Leginkább kezét szoríthat a bekerült hallgatóval és egyetemi polgárrá fogadja, a végén meg átadja a diplomát. De valójában pénzről, irányvonalról, az egyes stratégiai ágazatok elosztásáról, az állami finanszírozás belső részleteinek megosztásáról mind a kuratórium dönt. Mind! Ezért én ezt koncepcióban nem tudom elfogadni, és kimondottan ellene vagyok.

Azt pedig, hogy ezt egy egyébként ellenzéki képviselő javaslatára kell és érdemes elmondani, ezt meg főleg nehezményezem, már abban az értelemben, hogy én ezt olyan nagy horderejű ügynek tartom, amely önmagában megért volna egy bizottsági ülést.

Az utolsó gondolat arról a három egyetemről szól, amelyik a három vidéki tudományegyetemünk. Mert az egyes szakegyetemeknél, akár gazdasággal foglalkozó, akár például a Simon képviselő úr által képviselt városban működő, másnak látom a helyzetet, mint a tudományegyetemek esetében. De a magyar állam tulajdonából a vidéki felsőoktatás három legerősebb bástyáját kiengedni, ez szerintem történelmi véték, ez bűn. Ez bűn! Lehet arról beszélni, hogy egy szakirányban főprofilú egyetem, bármilyen karral is rendelkezik, azért, kérem, soha senki nem vitatta el, hogy a Soproni Egyetem leginkább az erdőszet és a faipar dolgaiban elsődleges, és nem a közgazdaságtanban, miközben van neki közgazdasági kara, de mindenki tudja, hogy nemzetközi hírneve ebből van, ez a fő profilja. Másnak látom ezt az esetet, mint amikor a három nagy vidéki tudományegyetemünkről beszélek. Azt a pécsi, a szegedi és a debreceni tudományegyetemet kiadni a magyar állam kezéből és tulajdonából, végérvényesen katasztrofális hibának tartom.

Valóban, függetlenül attól, hogy milyen fázisában vagyunk egy politikai ciklusnak, mondanám, így különösképpen, és mint ahogy az előbb is, azt gondolom, hogy világos, őszinte mondatokat mondtunk egymásnak, nem lesz olyan megszólalásom, amely oktatásügyben a szélesebb nyilvánosság elé tartozik, amiben ezt nem fogom megemlíteni. Tehát kérem szépen, számítsanak arra, hogy ebben mi koncepcióban fogunk ütközni, a véleményünk láthatóan különbözik. Ne hátsó támadásnak fogják föl az elkövetkező háromnegyed évben, nekem ez a meggyőződésem, ezt fogom mondani. Biztos vagyok benne, hogy igazam van; nyilván önöknek más a meggyőződésük. De itt, egyre inkább szűk körben, helyes, ha ezt tudjuk egymásról. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Keresztes László Lóránt hozzá kíván szólni. Én tisztelettel arra szeretném kérni képviselő urat, hogy mivel a következő napirendi pont is az öné, ha lehet, ne duplikálja majd az elmondandóját. Tehát vagy most, vagy akkor, csak hogy ne ismétlődjenek majd esetleg még egyszer, az időgazdálkodás miatt. Tessék parancsolni!

Dr. Keresztes László Lóránt szóbeli kiegészítése

DR. KERESZTES LÁSZLÓ LÓRÁNT (LMP) előterjesztő: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Valóban, a következő napirendi pontnál mint előterjesztő szerettem volna ugyanebben a kérdésben felszólalni, de Hoppál képviselő úr mondta, hogy tetemre hívott, ezért muszáj megszólalnom ebben a kérdésben. De akkor így fogok eljárni, gyakorlatilag előterjesztőként hozzáteszem a sok tekintetben hasonló javaslatához azt, amiről úgy gondolom, hogy még nem hangzott el.

Először is, akkor tudjuk le, azt gondolom, Hoppál Péterrel volt itt némi félreértés vagy nem félreértés. Én azt gondolom, Hoppál Péter képviselő úrnak nem sikerült igazat mondania, amikor tetemre hívott, megvádolt bizonyos dolgokkal. Én kérem, képviselő úr, valóban, a sajtó megőrizte az igen-igen sok felszólalásomat, Pécsen nagyon sokszor megszólaltam, jártam Szegeden, ott is beszéltem az ügyben, jártam Miskolcon, ahol már megvalósult a modellváltás, jártam Debrecenben, Budapesten is nagyon sokat beszéltem erről a kérdéstről, de egyetlenegy olyan alkalom sem volt, ahol bármikor az egyetemi polgárságot, az egyetemi döntéshozókat, az egyetemi vezetőket presszió alá helyeztem volna. Ez nem igaz, képviselő úr. Én mindig a politikai döntéshozókról beszéltem, illetve alapvetően a kormány szándékairól. És pontosan azért, aminek az indoklását egyébként Vinnai képviselő úr nagyon világosan megadta a mai ülésen is. Ezért is jó egyébként, hogy egy ilyen ülésről készül jegyzőkönyv, mert bekerült ebbe a jegyzőkönyvbe az, amit egyébként hallhattunk különböző kari tanácsi ülésekről, s a többi, hogy egy az egyben azt mondta Vinnai képviselő úr, hogy aki a modellváltásból kimarad, az a fejlesztésből is kimarad. Tehát gyakorlatilag egy világos ultimátumot adtak az egyetemi vezetőknek, gyakorlatilag megsarolták őket. Én nagyon köszönöm Vinnai képviselő úrnak, hogy ezt ilyen őszintén elmondta, hogy itt van a szakbizottság jegyzőkönyvében. Na, én emiatt szólaltam fel, tisztelt Hoppál képviselő úr és tisztelt bizottság.

Ugyanakkor az én javaslatom, ha megnézik, nyilván politikai deklaráció, határozati javaslat, de mentes a pártpolitikai szólamoktól. Azzal a szándékkal terjesztettem az Országgyűlés elé, hogy én figyeltem az ilyen rögtönzött, rettenetes rohamtempóban lezavart egyeztetések során azokat a felvetéseket és garanciákat vagy elvárt garanciákat, amelyeket az egyetemi vezetők, az egyetemi polgárság megfogalmazott, és én ezeket fogalmaztam meg elvárásként egy ilyen rendkívül jelentős folyamat előtt, hogy ezeket ezzel az országgyűlési határozati javaslattal a kormány figyelmébe ajánlva, beépítse. Tehát amit én megtettem, tisztelt képviselő úr, az nem az egyetemi vezetők presszionálása, az egyetemi polgárság presszionálása volt, hanem az óáltauk elvárt garanciáknak egy határozati javaslatban történő érvényesítése. Én úgy láttam, tisztelt képviselő úr, hogy ön ezt nem tette meg. És ismétlem, pontosan a Vinnai képviselő úr által is megismételt módon - nem őt akarom személyében bántani; ugye, ez nagyon sok tekintetben elhangzott a politikai döntések irányítóitól -, gyakorlatilag valóban kényszerhelyzetbe állították az egyetemeket.

De hasonlóképpen el tudom mondani azt, beszélünk arról, hogy nagyon sok szempontból kivéreztetett helyzetbe hozták az egyetemeket. Tisztelt Hoppál képviselő úr, én rengetegszer felszólaltam amiatt, amit egyébként Bódis államtitkár úr, rektor úr is elmondott, hogy egy negatív dolog, hogy rengeteg pénzt elvontak itt a koronavírus-járvány kapcsán az egyetemektől, és mi minden eszközzel küzdöttünk azért, hogy ezt visszapótolhassák az egyetemi működési bevételek tekintetében. Én nem hallottam, tisztelt Hoppál képviselő úr, hogy ön erről beszélt volna. Hasonlóképpen, talán emlékszik, Pécsen nem olyan régen egy nagyon fontos, patinás és értékes ingatlan a Mathias Corvinus Collegium tulajdonába került egy országgyűlési döntéssel. Pont azért terjesztettem be akkor az Országgyűlés elé javaslatot, hogy ez az ingatlan kerülhessen

később az egyetem birtokába; erre ön, Hoppál képviselő úr, nemmel szavazott. Nem hallottam, hogy egyszer is megszólalt volna amellest, hogy az egykor 30 ezer fölötti hallgatói létszámmal rendelkező Pécsi Tudományegyetem most már 20 ezer alatti létszámmal rendelkezik; egyszer sem hallottam, hogy képviselő úr tiltakozott volna az ellen, amit ugye, már nagyon helyesen megfogalmazott Vinnai képviselő úr, hogy elfogadhatatlanok - szó szerint elfogadhatatlanok - az oktatói bérek, hogy ma Magyarországon nettó 185 ezer forint körül keres egy doktori fokozattal rendelkező egyetemi adjunktus. Tisztelt Hoppál képviselő úr, én kérem, hogy csatlakozzon ehhez a küzdelemhez, és együtt fejezzük ki, hogy 2010 tavasza óta ez a kormány ezt nem teljesítette, és hogy modellváltástól függetlenül, azonnal meg kell teremteni ennek a forrásait, hogy a megfelelő béreket biztosítani lehessen. Én azért szólítottam fel, képviselő úr, mert ugyan ön politikai vitákban nem nagyon vesz részt, de legendásan aktív a közösségi oldalakon, ezért én bíztam benne, hogy esetleg ott majd válaszol.

No, de akkor áttérve és letudva előterjesztői, e tekintetben egyébként nagyon-nagyon fontos kötelezettségemet, én föltenném megint csak a kérdést - nyilván egy bizottsági ülésen nincs itt a minisztérium illetékese -, hogy mégis, annak a fejlesztési szándéknak, amiről most a kormány beszél, mi köze az alapítványi kiszervezéshez. Rengeteg forrásról beszélnek, európai uniós 1500 milliárd forintról. Hát, egyrészt láthatjuk, hogy ha a kormánynak valóban fontos lett volna a felsőoktatás fejlesztése, akkor 2010 után nekiállt volna, hozzáfogott volna ehhez a folyamathoz, megvalósíthatták volna - ezt nem tették meg. És ha csak Hiller képviselő úr által is említett nagy vidéki egyetemeket tekintjük, akkor a három vidéki egyetem, Szeged, Debrecen és Pécs esetében 30 ezerrel csökkent az Orbán-kormány 2010-es hatalomra lépése óta a hallgatói létszám. Tehát ez visszatükrözi az Orbán-kormány politikáját, hogy valójában mennyire tekinti fontosnak a felsőoktatást. Tehát kérdezem, mégis mi akadályozza meg, hogy modellváltás vagy fenntartóváltás nélkül ezt a bizonyos fejlesztési folyamatot végrehajtsák, biztosítsák a többletforrásokat és azokat a szükséges reformokat, amelyek az egyetemek hatékonyabb működéséhez szükségesek, végrehajtsák. Ezt meg lehet csinálni anélkül, hogy az egyetemeket kiszerveznék magánalapítványokba.

Ilyen szempontból, nem akarom ismételni a vitában elhangzottakat, de nagyon remélem, hogy lesz olyan vállalkozó fideszes képviselő, aki válaszol arra is, amit Hiller képviselő úr, Mellár Tamás képviselő úr feltett, hogy mégis mi indokolja azt, hogy visszahívhatatlan, örök időkre kinevezett kurátoroknak adják oda szőröstül-bőröstül az egyetemi vagyont, az egyetemi ingatlanokat, az egyetemi döntéshozatalt. Látható, hogy ezek az alapítványok, a kuratóriumok minden döntést magukhoz vonhatnak, gyakorlatilag nem sérül az egyetemi autonómia, hanem ilyen szempontból megszűnik. Erre mi szükség van, és ha önök a fejlesztés fontosságát komolyan gondolják, akkor mégis mi indokolja ezt? Miért nem eleve ilyen módon készítették elő, ha éppen alapítványi kiszervezés mellett döntöttek, hogy az egyetemi polgárság által megválasztott szenátus adhassa, delegálhassa a kurátorokat, visszahívhassa? És miért nincsenek meg azok a garanciák, hogy valóban tudományos, szakmai kérdésekben ne lehessen elvonni az egyetemi polgárságnak, az egyetemi vezetőknek, szenátusnak, rektornak a döntési jogosultságát?

Tehát összességében, ha megnézik a javaslatomat, és kérem, aki még nem tette, az fussa át legalább, valóban úgy készítettem elő ezt a javaslatot, hogy a lehető legkevesebb pártpolitikai állítás kerüljön bele, és konkrétan garanciális elvárásokat tartalmaz, amiket az Országgyűlés akár egyetértésben megfogalmazhat egy ilyen nagy jelentőségű folyamat előtt, hogy ezen kereteken belül tud elképzelni bármiféle gondolkodást az egyetemi modellváltást illetően.

Én nagyon szeretném megkérni itt a bizottságban szavazati joggal rendelkező kormánypárti képviselőtársaimat, ha van olyan pontja ennek a javaslatnak, amivel nem értenek egyet - egyetemi autonómiáról, a források biztosításáról stb. van szó -, akkor jelezzék, melyik az a pont, amely miatt úgy döntenek, hogy nem tudják megszavazni, melyik az a pont, amelyikről úgy gondolják, hogy elfogadhatatlan az önök számára, vagy melyik az a pont, amely ellentétben áll azzal a folyamattal, amelyet most a kormány elindított.

Abban pedig tökéletesen egyetértek mind Mellár képviselő úrral és Hiller képviselőtársammal, hogy ilyen durván beavatkozni és ilyen módon rohamtempóban, saját állításaikkal is szembe helyezkedve a nagy vidéki, valóban regionális szerepkörrel bíró tudományegyetemeket belekényszeríteni az eljárásba, az valóban gyalázatos. Rengeteget vitatkoztam, szoktunk késő esti órákon a plenáris üléseken vitatkozni Bódis rektor úrral, és ő maga mondta kevesebb mint egy évvel ezelőtt, hogy a nagy vidéki tudományegyetemek esetében nem lehet elkapkodni ezt a modellváltást, mert olyan jelentősége van. Maga államtitkár úr, rektor úr mondta ezt ki. Év végén valóban Palkovics miniszter úr is tett ilyen jelzést, majd hirtelen, rohamtempóban egy olyan eljárásban jött be ez a diktátum, ez a fenyegetésekkel megtámogatott diktátum, amikor gyakorlatilag a koronavírus-járvány okozta korlátozások miatt még érdemi együttműködést, tárgyalást, megbeszéléseket sem lehet folytatni, ugye, a legtöbb helyen mindenféle online üléseken próbáltak erről kommunikálni. Tehát ez teljes mértékben elfogadhatatlan. Ilyen szempontból, ez az általam benyújtott javaslat ugyan nem tartalmazza, de mindenképpen indokolt halasztást kérni ebben a folyamatban, és bölcs belátását kérni minden képviselőnek, hogy ez ne egy ilyen nehéz helyzetben, egy járvány sújtotta helyzetben, akár függetlenül is a választásoktól, hanem egy olyan időszakban kerülhessen az Országgyűlés elé, és kelljen megtárgyalni, amikor valóban érdemi konzultációkra, tárgyalásokra, megbeszélésekre, egy széles körű társadalmi egyeztetésre lehetőség nyílik.

És visszatérve Pécsre, visszatérve Hoppál képviselő úrhoz: én azt gondolom, abban egyetérthetünk, hogy Pécs és a pécsi egyetem jövője összefonódik, és nem lehet sem a pécsi egyetemet, sem Pécs városát ilyen helyzetbe hozni, amilyen helyzetben most vannak, hogy gyakorlatilag emberek rettegnek, családok ezreinek az egzisztenciális félelem jutott osztályrészül itt a diktátumok kapcsán. *(Dr. Hoppál Péter feláll, és dr. Keresztes László Lóránt felé fordulva széttárja karjait.)* És konkrétan már olyan információkat lehet hallani, hogy már a modellváltás előtt komoly elvárások fogalmazódtak meg a létszámleépítések tekintetében. Én azt gondolom, hogy ezt nem lehet megengedni, tisztelt képviselő úr, ezért én tisztelettel arra kérem önt, hogy pécsi képviselőként viselkedjen pécsi képviselőként. Ön nem a miniszterelnöktől, nem egy párttól, hanem a pécsi polgároktól kapta a mandátumát. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Ha jól értettem, akkor képviselő úr a következő előterjesztését is elmondta most. *(Dr. Keresztes László Lóránt: Igen.)* Köszönöm szépen. Ezt csak azért tisztázzuk, mert akkor ennek megfelelően tudjuk a dolgok menetét intézni.

De most térjünk vissza ahhoz, amit tárgyalunk, tehát Mellár képviselő úr indítványához. Van-e további hozzászólás ahhoz? *(Dr. Hoppál Péter: 30 másodperc!)* Mellár képviselő úrhoz? *(Dr. Hoppál Péter bólint.)* Parancsoljon, képviselő úr!

DR. HOPPÁL PÉTER (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. 30 másodperc erejéig szeretnék egy idézetet felolvasni az ellenzéki összefogás pécsi polgármesterének január 29-ei közleményéből, annak végéről: „Tiltakozom a Pécsi Tudományegyetem alapítványi fenntartásba adása ellen, és kérem a szenátus Pécs

városért felelősséget érző tagjait, hogy mai ülésükön az intézmény modellváltását ne támogassák. Péterffy Attila, Pécs Megyei Jogú Város polgármestere” No comment.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Bizottság! Mielőtt Mellár Tamás viszonzulásra lehetőséget kap, engedtessek meg, hogy néhány dolgot az ő előterjesztése apropóján felvessek. Egyrészt vagy nem értette képviselő úr, vagy mellőzte valamilyen módon, ennél rosszabbat nem kívánok feltételezni, azokat a törvényi garanciákat és jogi kereteket, amelyek meghatározzák a felsőoktatás működését most is, a jövőben is, és a fenntartóváltás ezt nem érinti. Tehát a felvételi rendszer nem változik, ha már itt az esélyegyenlőség kérdése szóba került, van felvételi. A kollégiumi és lakhatási feltételek nem változnak. A hallgatói normatívák és a hallgatói juttatások nem változnak. Sőt, a munka törvénykönyve alá kerülés nem jelenti azt, hogy a közalkalmazotti jogállás előnyei megszűnnének, mert azok mind megmaradnak. Csak jelzem, hogy ez így korrekt, hogyha ezeket elmondjuk.

Kiéheztetésről beszélt. Képviselő úr, az elmúlt tíz évben nem küldtek el egyetlenegy felsőoktatási intézményből sem oktatókat. Volt ilyen a Draskovics-csomag következtében, ez kétségtelenül igaz, de az egy másik időszakban volt. Ön most ezekkel egy platformon van.

És nézze meg a költségvetési számokat! Ön közgazdászként nagyon jól tudja, fellapozza és látja, hogy hogyan és mint alakultak.

A pandémia dolgát azért tekintsük egy rendszerszintű dolognak, mert ez az egész világon egy rendszertelen és nem normális valami, ami éppen sújt bennünket. Senki nem örül neki, ez természetesen így igaz.

Különböző képzések elhalásától vagy megszüntetésétől fél. Azon túlmenően, hogy az egyetemek úgy mennek bele a rendszerbe, hogy nincsen változtatás, de csak a figyelmébe ajánlom, hogy a Miskolci Egyetem, ahol szintén sokféle képzés van, bölcsész- is többek között meg jogi képzés is, működik, és alapítványi fenntartásban van durván egy esztendeje. És alapvetően jók a tapasztalatai. Ezt csak azért mondom, hogy a valóság, úgy tűnik, hogy hoz érveket más vonatkozásban is.

Nem a kuratórium kapja a vagyont, az eddigi törvényekből is lehet látni - oda van átvezetve -, az egyetem kapja a vagyont, nem a kuratórium.

Bérekérdés. Fenntartás nélkül rendezhető, mondta Szabó Szabolcs képviselő úr. Részben igaz, részben meg nem igaz. Az a fő probléma, én magam is az egyetemi világot testközelből ismervén nagyon jól tudom, hogy az egyetem bérekérdésben úgy tud tervezni, amire fixen van fedezete minden évben.

Lehet eltéríteni béreket, ez nagyon szűk szegmensét tudja érinteni egyébként az egyetemi világnak, ez is tagadhatatlan. Amit be tud vállalni biztonsággal, az az, ami a költségvetési számokból és a garantált bérilletményből következik. Merthogy nincsen arra módja az államháztartási törvény szerint, hogy adott esztendei bérmegtakarításokat úgy vigyen át a következő évre, hogy azt fel tudja használni; nincsen arra módja, ha az egyetemnek van tulajdonában akármilyen százalékosan üzleti érdekelttség, lásd vállalat, annak például osztalékát tudja beforgatni ilyen célokra, mert megint más a megítélése jogszabály szerint akkor, ha ez államháztartási törvény keretei között érvényesíthető vagy azon kívül érvényesíthető.

Hogy mennyire gyors vagy nem gyors. Itt mindenki azt mondja, hogy nagyon gyors. Én nyilvánvalóan nem tudok sem Szeged, sem Pécs esetében autentikusan megnyilatkozni, mert én debreceni vagyok. De én azt nagyon jól tudom, hogy a Debreceni Egyetemen legalább három éve folyamatosan, újra és újra vezetői értekezletektől kezdve sok helyen előjövő kérdés, hogy hogyan tudja az egyetem racionalizálni és gazdasági értelemben a potenciálját jobban kihasználni, és mindig arra a végkövetkeztetésre jutottak, hogy beleütköznek egy csomó jogszabályi keretbe,

ami per pillanat a működését érinti. Csak megjegyzem, hogy ilyen körülmények között is a Debreceni Egyetemnek az államtól kapott támogatása az összkiadásának a 25 százaléka; az összes többi piaci, pályázati és egyéb bevétel. Ha ez a korlát most megszűnik, akkor ez még nagyobb arányra tud növekedni. És az lenne a cél, hogy a többi egyetemenél is lehetőség nyíljon ebbe az irányba, próbálják kihasználni; szerintem van rá lehetőség Miskolcon is Pécsen is, nem is kevés lehetőség. Ráadásul a jogi garanciák pedig, azt gondolom, megvannak ebből a szempontból.

Valóban, van koncepcionális vita közöttünk, de Mellár Tamás előterjesztése ennek a koncepcionális vitának egy kis szegmense. Ezért én most nem akarok részletesebben és nagyobb súllyal belemenni különböző ügyekbe, mert való igaz, hogy itt nem értünk egyet, és azt, amit Mellár Tamás javasol, nem fogjuk tudni támogatni. Olyat is mond, hogy a kuratórium 50 százalékát delegálja az egyetem. Tisztelettel megjegyzem, hogy így elmondhattuk volna az elmúlt harminc évben, hogy a minisztérium 50 százalékát delegálja a szenátus, mert hát ő a fenntartó, ugye? Most csak mondom valamit, hogy lássuk, sok esetben kellően abszurd tud lenni egy-egy javaslat, vagy megítélés kérdése, hogy ki tekinti abszurdnak, és ki nem tekinti abszurdnak. Mindenesetre én sem árulok zsákmacskát, nem titok, hogy mi nem fogjuk támogatni.

Képviselő urat illeti a viszonzás lehetőség.

Dr. Mellár Tamás reflexiói

DR. MELLÁR TAMÁS (Párbeszéd) előterjesztő: Köszönöm szépen, elnök úr, igyekszem rövid lenni. Nagyon köszönöm Vinnai képviselő úrnak, hogy megerősítette azt, hogy az egyetemek regionális szerepe mennyire fontos. Éppen ezért bátorítottam azt mondani, hogy jó lenne, ha állami kézben maradt volna vagy maradna ez a dolog, mert az mégiscsak egyfajta biztonságot adna a hosszú távú működéshez, tervezéshez, és ahhoz a szerephez, amelyet be kell tölteniük. Mert így, ebben az alapítványi formában, ahol egy olyan kuratórium van, amelyre senki nem tud semmilyen befolyást gyakorolni, hiszen örökös a hatalmuk, ezt én nem látom olyan típusú dolognak, ami elő tudná segíteni ezt a regionális szerepvállalást.

Hoppál képviselő úr azt mondta, hogy nagyon szégyelli, amiket mi mondtunk, nemcsak én, hanem Keresztes képviselőtársam is. Én mondom hasonló. Én egy dolgot szeretnék javasolni, hogy mérjük már meg ezt a dolgot: én akkor kihívnám Hoppál képviselő urat, hogy Pécsen nyilvánosan vagy online térben tartsunk hárman egy vitát, jó? És akkor a pécsi polgárok hadd hallgathassák ezt meg, és hadd mondhassák el ők a véleményüket, hogy valójában kivel is értenek egyet, jó? Megtehetjük, és akkor majd meglátjuk, hogy kinek mire van szüksége e vonatkozásban.

Kiéheztetés. Ugye, ha megnézzük, hogy az egyetemek költségvetése hogyan alakult GDP-arányosan, akkor azt lehet látni, hogy az elmúlt tíz esztendőben ez bizony nem emelkedett, nem növekedett. Ha egy számot mondanék, a Harvard Business Schoolnak az egyéves költségvetése pont annyi, mint az egész magyar felsőoktatásra szánt központi pénz. Tehát én azt gondolom, hogy vannak itt természetesen hiányok és problémák, és nem véletlen, hogy ez a fizetésekben is így jön elő. Borzasztóan alacsonyok az egyetemi oktatói keresetek, és az elmúlt tíz esztendőben ez relatíve egyre jelentősebb és jelentősebb lett. Hogy nekem negyvenkét éves munkaviszony után az egyetemi tanári fizetésem harmada annak, mint amit itt a parlamentben kapok?! Hát, ezt én valahol valami szörnyűséges rossz dolognak gondolom és tartom, mert én azt gondolom, hogy ha mi az egyetemi tanároktól azt várjuk el, hogy valóban magas szintű oktatást és képzést végezzenek, akkor jobban meg kellene őket becsülni. Vajon akkor, ha nem volt kiéheztetés, miért nem jutott pénz erre a területre?

Hoppál képviselő úr mindig arról beszél, hogy mennyi épületet építettek, százmilliárd forintért építettek ezt-azt-amazt. Igen. Olyan épületeket építettek, amelyek háromszor annyiba kerültek, mint amennyibe valójában kerülni kellett volna, és ennek egy jó részének abszolút semmi köze sem volt ahhoz, hogy az egyetemen milyen színvonalú képzés legyen; ez kifejezetten Mészáros Lőrinc és társainak az etetése volt. (*Moraj.*)

Hiller képviselő úr beszélt a nyilvánosságról. Elnök úr, akkor az elképzelhető, hogy a mostani vitának, a mostani beszélgetésnek a felvételét mi megkaphatjuk, és akkor nyilvánossá tehetjük? Mert azt gondolom, ez lenne az igazán jó megoldás, mert ebből a zárt láncból sem a zárt, sem a lánc szó nem nagyon tetszik nekem. Az lenne a jó, ha valóban, a polgárok első kézből kaphatnának információkat arról, hogy ki mit mond, és akkor majd meglátjuk, hogy végül is kinek van igaza vagy kinek nincs igaza.

A pénzről még valamit. Itt is Hiller képviselő úr mondta, hogy ez azért egy világi új dolog, új történet, hogy az állam, a költségvetés ad pénzeket a magánintézményeknek, a magánegyetemnek, és akkor ő pedig azt csinál ezzel a pénzzel, amit akar. (*Simon Róbert Balázs távozik az ülésről.*) Tehát ez az egyik lánc az, hogy a vagyon magánkézbe való átadása után egy folyó jövedelemátadás is megtörténik; de van még egy harmadik vetülete is, amire egyébként Keresztes képviselőtársam is utalt, ez az 1500 milliárd forint. Ez az 1500 milliárd forintos fejlesztés nyilvánvalóan nagy többségében európai uniós pénz lesz. A jövőben elég nagy valószínűséggel ennek egy jó részét nem kormányzati úton fogják majd elosztani, hanem majd az egyetemek pályázhatnak erre. No de, ha az egyetemek önállóak lennének, autonómok lennének, akkor ezeket a pénzeket nem lehetne lenyúltni, és nem lehetne a megfelelő köröknek odaadni! Ha viszont most a kormány nevez ki kuratóriumot, és ők döntenek ezekről a gazdasági kérdésekről, akkor ezeket a pénzeket tovább lehet majd adni, vissza lehet csatornázni abba a körbe, amiben voltak. Ez tehát egy fölkészülés arra az időszakra, amikor majd egy újfajta leosztás fog megvalósulni.

Azt gondolom, ennyi, mert nagyon későre jár már az idő. Köszönöm szépen.

Határozathozatal

ELNÖK: Köszönöm. Szavazás következik. Ki az, aki támogatja Mellár Tamás képviselő úr H/14823. számú indítványának tárgysorozatba vételét? Aki igen, kézfelemeléssel jelezze! (*Három.*) 3 igen. Aki nem támogatja? (*Nyolc.*) 8 nem szavazat mellett a bizottság nem támogatta. Köszönöm szépen.

Az egyetemek és az egyetemi autonómia megvédéséért címmel benyújtott H/14866. számú határozati javaslat (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)

Következik Keresztes László Lóránt és képviselőtársa indítványa, amellyel kapcsolatban az előbb, mint említette, elmondta, amit el kívánt mondani. Természetesen meg kell kérdeznem elnökként, hogy kíván-e valaki a bizottság tagjai közül hozzászólni. (*Jelzésre:*) Vinnai képviselő úr, parancsoljon!

Hozzászólások

DR. VINNAI GYŐZŐ (Fidesz): Nagyon röviden - köszönöm a szót, elnök úr -, mert hasonló az előterjesztés Mellár Tamáséhoz. Nem tudjuk támogatni, de engedjék meg nekem, hogy elmondjam azt a véleményt, amely a regionális szerepkörre vonatkozik. Igenis, meghatározó egy egyetem egy régióban, fönntartom ezt a véleményt. Ezért kell átalakítani, hogy minél jobban működjenek, tudjanak gazdálkodni, érdekeltté tegyék az oktatókat, legyen egy bérfejlesztés, külső gazdasági szereplőket vonjanak be. De hát önök is tudják, hogy vannak már konzisztóriumok,

azok már ennek a csírái voltak, és a modellváltás még jobban kinyitja ebbe az irányba a kaput. Ezt lehet bírálni, lehet nem szeretni; véleményem szerint ez egy lehetőség.

Forrást is kapnak. És még egyszer elmondom: itt vannak az európai uniós források, legalábbis a tervek. Mert ha ezek a tervek megvalósulnak, akkor ez nem a presszionálásuk, hanem egy lehetőség: 1509 milliárd forint uniós forrásból a tervek szerint 955 milliárd jut a struktúraváltás támogatására, az oktatási, kutatási, művészeti tevékenység és az infrastruktúra megújítására; 382 milliárd forint a tudományos és innovációs parkok, nemzeti laboratóriumok létrehozására; és 172 milliárd forint - ez egy elképzelés, még egyszer mondom - a felsőoktatás, felnőttképzés és a szakképzés képzéseinek megújítására és az összhang megteremtésére.

Igenis, fönntartom a véleményemet, hogy ez egy nagyon komoly lehetőség, végre belevágunk ebbe. Úgy, mint az egészségügy átalakításába: a legnagyobb orvosi béremelést mindenki halogatta, a hálapénz kérdését, amely az ötvenes években alakult ki, most megtettük egy nagy lépéssel. Hasonló módon az egész egyetemi szféra bekerülhet ebbe a fejlesztésbe. De értelemszerűen a modellváltás intézményei lehetnek a nyertesei, hiszen ezermilliárd forint struktúraváltásra a tervek szerint.

Természetesen lehet azt mondani, Hiller István is említette, hogy nem ért egyet a koncepcióval, és másképp lesz. Jelen pillanatban, azt gondolom, hogy ez egy nagyon tisztességes törekvés, és természetesen, ha más kormány lesz, de én ezt nem tudhatom, mert nem jövőkutató vagyok, akkor az másképp rendelkezhet az uniós források felhasználásáról. Jelen pillanatban, még egyszer, érdekeltté kell tenni az oktatókat, forrást juttatni, fejlesztést megvalósítani, a regionális szerepkört erősíteni. És persze, az egyetemek emeltek volna bért, ahogy Pósnán László mondta, csak soha nem tudtak nagyon szűk keretben, mert nem volt hozzá forrásuk. Nem beszélve a PPP-ről. Bocsánatot kérek, nem az önök kormánya volt az, ami eladósította, és PPP-beruházásban kollégiumokat, épületeket, infrastruktúrát fejlesztett? Az mindenkinek jó volt, csak nem volt jó az ott dolgozóknak, nem volt jó a hallgatóknak, nem volt jó az államnak, csak annak a magánszemélynek volt jó, például Nyíregyházán is. Ez majdnem 400 millió forintot vesz ki éves szinten az egyetem zsebéből, hogy ezt a PPP-t fizessék minden évben. Van, ahol már sikerült a kiváltása, de itt még csak napirenden van.

Úgyhogy nem tudjuk támogatni ezt az előterjesztést.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kíván valaki még hozzászólni? *(Jelzésre:)* Szabó Szabolcs. Parancsoljon!

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm szépen. Tényleg nagyon rövid leszek, csak két apró reakció Vinnai Győző képviselő úr hozzászólására. Egyrészt lehet, hogy az egészségügyi béremelést a mai napon nem nagyon kellene említeni, mint jó példa, mert látjuk, hogy hányan nem írták alá a szerződést, merthogy átgondolatlanul... *(Dr. Vinnai Győző: 4 százalék!)* Azért 5500 ember az sok! *(Dr. Vinnai Győző: 96 százalék igen! - Az elnök megkocogtatja poharát.)* Például a Jahn Ferenc Kórházban, ahová Csepel és Soroksár, a választókerületem tartozik, ott a II. belosztály beadta a kulcsot, mert nincsen elég dolgozó, és bizonyos belgyógyászati kezeléseket csak azon az osztályon végeztek. Tehát vérző belgyógyászati problémával küszködő beteggel nem tudnak mit kezdeni a Jahn Ferenc Kórházban, ahová sok százezer ember tartozik. Tehát ezt azért érdemes figyelembe venni. *(Dr. Vinnai Győző közbeszól.)* Képviselő úr, azért Csepelt meg Soroksárt még én ismerem jobban, meg a mi kórházi ellátórendszerünket.

A másik. Én most nem akarok belemenni az egyetemi gazdálkodásba, majd azon a parlamenti vitán tervezek beszélni arról, hogy az egyetemi gazdálkodással mi volt

eddig a probléma, és hogy tudták azt elérni trükközéssel, hogy papíron úgy néz ki, mintha javult volna a helyzet, miközben nem, ez könyvviteli trükközés volt. Például egyébként az én karomról is körülbelül 50 státusz megvonását rendelték el másfél éve. Szóval, ez egy ilyen trükkös megoldás volt, hogy papíron úgy néz ki, mintha jó lenne az egyetemi világ finanszírozása, miközben a valóságban semmire nem volt pénz. De ezt most zárójelbe teszem.

A „PéPéPé” konstrukciókra vagy „PíPíPí” konstrukcióra, ki hogy szereti jobban, gondoltam, annyit azért reagálok, hogy annak kapcsán kettős felelősség van: felelős ezekért a beruházásokért az egyetem is, vagy felsőoktatási intézmény, mert nem csak egyetemek, hiszen Nyíregyháza akkor még főiskola volt, illetve az akkori kormány is. Vannak ebben olyan példák, ahol ez jól működött, mert a főiskola vagy az egyetem olyan dolgot olyan méretben úgy talált ki, ami utána később jól működött, meg volt olyan, ahol ez nem működött és túltervezték, és egyszerűen olyan infrastruktúrát építettek ki ebben a PPP-konstrukcióban, amit aztán nem tudtak használni, mert hirtelen eltűntek a diákok. És ha én jól emlékszem, Nyíregyháza inkább ez a kategória. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Kíván-e az előterjesztő reagálni? *(Jelzésre:)* Parancsoljon!

Dr. Keresztes László Lóránt reflexiói

DR. KERESZTES LÁSZLÓ LÓRÁNT (LMP) előterjesztő: Köszönöm, elnök úr. Egy picit megütötte a fületem, amit Vinnai képviselő úr mondott a bérfejlesztés kapcsán. Itt a fejlesztési forrásokat és a modellváltást összekapcsolták teljesen világosan, de akkor ez azt jelenti, hogy bérfejlesztésre nem számíthatnak azon egyetemek oktatói, akik nem vesznek részt a modellváltásban? Azért ez nagyon-nagyon ijesztő dolog lenne, remélem, hogy ez azért nem így van. Ilyen kijelentést én eddig... *(Dr. Vinnai Győző közbeszól.)* Jó, ez mindenképpen megnyugtató, mert nyilván óriási a mulasztás, gyalázatosak, megalázóak az oktatói, kutatói béreket, ezeket rendezni kell, függetlenül a modellváltástól meg ettől a vitától.

Én kitűnőnek tartom Mellár Tamás ötletét. Természetesen én nagy örömmel veszek részt egy vitában, remélem, hogy Hoppál képviselő úr is minden bizonnyal részt vesz, és legalább a pécsi egyetemet érintően tudunk erről egy vitát folytatni. Ez mindenképpen üdvöztető lenne.

És még egy utolsó dologra utalnék. Felolvasott képviselő úr Péterffy polgármestertől egy nyílt levelet, én ebben egy kérést véltem felfedezni. Azért ezzel együtt is szeretném jelezni, hogy nem tartozik előzetes egyeztetési kötelezettséggel polgármester úr, hogy kiadjon egy nyilatkozatot. Nyilván ő maga dönti el, hogy milyen módon és hogyan kommunikál.

Én azt szeretném megerősíteni, hogy ez a határozati javaslat azokat a garanciális feltételeket és elvárásokat tartalmazza, amit az elmúlt hónapokban az egyetemi vezetők, az egyetemi polgárság fogalmazott meg, és én ezért kérem tisztelettel a bizottságot, úgy éreztem, mindenki elismeri, hogy rendkívül fontos kérdéstről van szó, hogy e határozati javaslat mentén akár tudunk a plenáris ülésen egy fontos kérdés kapcsán vitát folytatni. Köszönöm szépen.

Határozathozatal

ELNÖK: Köszönöm szépen. Elhangzott tehát az előterjesztői viszonzás. Szavazás következik. Ki támogatja a H/14866. számú képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételét? Kérem, kézfelemeléssel jelezzék! *(Szavazás.)* 3 igen. Aki nem támogatja? *(Szavazás.)* 8 nemmel a bizottság nem támogatta. Köszönöm szépen.

Az egyetemi hallgatók önköltséges képzési díjának a koronavírus-járvány következtében bevezetett online oktatásra tekintettel való csökkentéséről szóló H/14947. számú határozati javaslat (Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba vételéről)

Következik Tóth Bertalan, Harangozó Tamás, Hiller István, Kunhalmi Ágnes képviselők önálló indítványa, egyetemi hallgatók önköltséges képzési díjának a koronavírus-járvány következtében bevezetett online oktatásra tekintettel való csökkentéséről szóló határozati javaslat H/14947. számon. Kíván-e az előterjesztő érvelni mellette? *(Jelzésre:)* Parancsoljon, képviselő úr! *(Dr. Keresztes László Lóránt távozik az ülésről.)*

Dr. Hiller István szóbeli kiegészítése

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP) előterjesztő: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Ez a javaslat egy szomorú kényszerhelyzet logikus következménye. Arról van szó, hogy amint önök pontosan tudják, valamivel kevesebb mint fele az egyetemi hallgatóinknak úgynevezett költségtérítéssel képzésben részesül, ami azt jelenti, hogy különböző szakokon előre meghatározott összeget fizet. És itt kell megállni, hogy igazából miért is. Ez a költségtérítés részben a megszerzendő és megszerzhető tudás egyfajta ellenszolgáltatása, másrészt azoknak a szolgáltatásoknak a díja, amelyeket a hallgató az adott intézményben igénybe vehet, könyvtári szolgáltatás, informatikai szolgáltatás, a legkülönbözőbb tanszékek, intézetek, illetve az adott felsőoktatási intézmény egésze által nyújtott szolgáltatás. Gondoljunk például nemzetközi kapcsolatokra, hogy ösztöndíjakról tudomást szerezzenek, pályázatok, karrieriroda által nyújtott szolgáltatások; vannak olyan intézmények, ahol úgy is hívják, hogy hallgatói szolgáltatási osztály. A lényeg az, hogy pontosan értsék: nem egyszerűen azért fizet költségtérítést egy hallgató, hogy meghallgathassa a reményeink szerint tapasztalt és bölcs professzort, hanem azért is, hogy az egyetem, felsőoktatási intézmény által nyújtott, biztosított szolgáltatásokat igénybe vehesse. Ezeket jelen pillanatban nem tudja igénybe venni.

Félreértések elkerülése végett: amint az előzőekben önökkel mint kormánypárti képviselőkkel nem értettem egyet koncepcionálisan, ez itt most nagyon nem az önök hibája, létrejött egy helyzet, amelyben egyszerűen nem tudja kihasználni azokat a lehetőségeket, amelyeket, bármelyikünk is van kormányon, biztosít egy egyetem, merthogy online oktatás van, a könyvtáraink zárva vannak... Hadd ne mondjam végig a sort, ha tetszenek gondolni, negyed hétkor szívesen sorolom, de gondolom, értjük egymást. Ha viszont nem tudja igénybe venni azt a szolgáltatást objektív akadály miatt, amiért egyébként normál esetben fizet, akkor kérem, fogadják el tőlem, hogy mivel a szolgáltatás színvonala objektív okok miatt csökkent, kevesebb szolgáltatáshoz tud hozzájutni, addig, amíg kevesebb szolgáltatáshoz tud hozzájutni, nem méltányos, hogy ugyanazt az összeget fizetni, mint amikor a teljes szolgáltatás egészéhez tud hozzájutni. Ezért azt javaslom, azt javasoljuk ebben, hogy meghatározott arányban, mi a költségtérítés 50 százalékában határozzuk meg a költségtérítéssel képzésű hallgatók költségtérítését azon időszakra, amíg nem tudják igénybe venni. Ószintén remélem, hogy ez szeptembertől már nem így lesz, ezt mindannyian akarjuk, de azt biztosan tudjuk, hogy ebben a szemeszterben, valljuk meg, ez már nem fog menni.

Gondolják ezt végig! Ne fiztessünk a diákokkal olyasmért, amiért egyébként nem kapnak semmit, mert nem kaphatnak semmit. Nem vettük figyelembe azt, hogy a digitális oktatás színvonala hogyan arányul a hagyományos face to face oktatás színvonalához, mert ez annyira eltérő, hogy ezt ne egy politikus ítélje meg. Ott is nyilván beszélgethetünk, de ez most nem alkalmas időpont arra. Azt viszont kérem tényszerűen belátni, hogy az előbb elmondott szolgáltatásokat, amelyeknek sorát, még

egyszer mondom, akár intézményenként, akár együttesen, de felsőoktatási intézményeket jól ismerő képviselőként pontosan tudják ezeket, egyszerűen nem tud kérni szolgáltatást, ugyanakkor meg fizet érte. Nem gondolom, hogy költségvetési tétel. Természetesen minden forint hiányzik a mindenkori költségvetésnek, pontosan ismerem, de most valami olyasmiről van szó, amiben a méltányosság - és a hallgatók döntő többségében azért mégiscsak nem nagypénzű emberekről van szó - nagyon igényelné, hogy ebben legyen parlamenti konszenzus közöttünk.

Kérem, hogy gondolják végig ezt a javaslatot. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Kíván-e hozzászólni valaki? *(Jelzésre:)* Vinnai képviselő úr, parancsoljon!

Hozzászólások

DR. VINNAI GYŐZŐ (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr, nagyon rövid lesznek így fél hét magasságában.

Ugye, van magyar állami ösztöndíj és van önköltség, amikor a képzési költségüket fedezik tulajdonképpen a hallgatók. Ez a pontszámokban is megjelenik, mert csak költségterítéses képzésre jutott be valaki. Az egyetemnek lenne lehetősége erre, tehát az önköltség összegének megváltoztatására alapvetően a felsőoktatási intézménynek lenne lehetősége. Éppen az előbb beszéltünk arról, hogy milyen helyzetben vannak az egyetemek; nem várható el, hogy ők most módosítsák a hallgatói képzési szerződést. Bár abban talán közelít a gondolatom Hiller Istvánéhoz, hogy bizonyos szolgáltatásokat nem tud igénybe venni, de az oktatót fizetni kell, aki online módon oktat, az egyetem, az intézmény rezsiköltségét fizetni kell. A diákhitelnél hitelmoratórium van, 2021. június 30-áig, akár a Diákhitel 1-et vagy a Diákhitel 2-t nézem, vagy önköltségre vonatkozik, vagy egyébre veszi föl, ráadásul a Diákhitel 2 kamatmentes; van még Diákhitel Plusz is, amelyet fölvehetnek. De értem azt, amit Hiller István vagy az előterjesztők mondanak, de nem tartom jónak azt az érvelést, sőt rossz iránynak tartom, hogy azért kell csökkenteni, mert a digitális oktatás érdemben gyengébb minőséget jelent. Nem! *(Dr. Hiller István: Pont az ellenkezőjét mondtam.)* Benne van az előterjesztésben, olvastam, hogy a digitális oktatás gyengébb oktatási lehetőség, mert nem olyan teljes körű a spektrum. Mondom, ebben még egyet is tudunk érteni, hogy a könyvtárat meg a sportlétesítményeket nem tudja igénybe venni mint beiratkozott hallgató, mint nappali tagozatos hallgató. De szerintem más irányban kellene gondolkodni, hogyha ebben van esetleg hajlandóság.

Ilyen formában én ezt a magam részéről nem tudom támogatni. Egy picit olyan a helyzet, mint az iparűzési adóval, kedves képviselőtársaim, hogy csökkentjük, mert nehéz helyzetbe kerültek a vállalkozók - itt a hallgatók, mert nem tud mindent igénybe venni -, és akkor rést ütünk az önkormányzatok vagy itt az egyetemek költségvetésén. És önök, mondjuk, a másikkal kapcsolatban pont ellentétes álláspontot képviselnek, hogy kompenzálja teljesen az állam a kieső iparűzési adót.

Tehát, summa summarum, azt tudom mondani, hogy értem én a javaslat lényegét, vagy érthető a javaslat lényege, de ebben a formában nem tudjuk támogatni.

ELNÖK: Köszönöm. Van-e további hozzászólás? *(Nincs ilyen jelzés.)* Nincs.

Tisztelt Bizottság! Hadd jegyezzem meg, hogy az egyetemeknek saját hatáskörben van erre lehetősége. És meg is tették sok helyen. Egészen konkrétan úgy néz ki a dolog, hogy azokon a területeken, ahol csak és kizárólag online képzés van, az teljesen egyenértékű azzal, ami korábban volt a jelenléti oktatás. Tehát itt ilyen szempontból jogalapja nincs ennek. Ahol viszont vannak olyan természetű gyakorlati követelmények, amelyeket teljesítenie kell a hallgatóknak, ez alól egyébként a szaktárca

tud felmentést adni - nyilván a járványügyi előírások betartása mellett -, nos, ilyen helyeken, ahol mondjuk, nem száz százalékban megszűnik, csak csökken a gyakorlat aránya, ott az egyetemek ezt megtették, ezt már most megtették. Egészen konkrétan Debrecenről tudom, hogy jó néhány esetben ezt megcselekedték. Tehát ilyen szempontból ez működik.

Ott, ahol viszont ténylegesen online oktatás van, függetlenül attól, hogy valaki állami ösztöndíjas vagy költségtérítéses képzésen van, ugyanazt kapja, ez is, meg az is. És ha őszintén beszélünk, az online oktatás az oktatói oldalon és a hallgatói oldalon egyaránt jóval nagyobb leterheltséget jelent, mint a jelenléti oktatás.

Szeretném megjegyezni, hogy a jelen helyzetben fel van függesztve minden felsőoktatási intézményben az átszorítás, ami azt jelenti, hogy kredit, illetve tanulmányi átlag szempontjából, ami korábban volt, ez most mind fel van függesztve, megint csak ebből a logikából fakadóan. De hogy generálisan 50 százalékkal kell csökkenteni, az azért nem lenne szerencsés, mert nem egységes minden képzési terület KKK-ja - képzési és kimeneti követelményrendszere -, nem egységes a kreditterhelése, nem egységes az, hogy mikor mit kell és hogyan kell teljesíteni. Tehát egy ilyen generálszabályozás ebből a szempontból több problémával járna. Én azt hiszem, az egyetemi autonómia ebből a szempontból megnyugtató módon tudja ezt rendezni, és az egyetemek ezt bölcsen meg is cselekedték, minden olyan területen, ahol erre volt módjuk és lehetőségük.

Képviselő úr, ha gondolja, a viszonzválaszra természetesen megilleti a szó.

Dr. Hiller István reflexiói

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP) előterjesztő: Az embernek több évtizedes képviselői tapasztalata az, amikor érzi, hogy igazából a másik azért mondja, hogy nem, mert a másik oldalon ül, és nem azért, mert úgy gondolja. Énszerintem önöknek ezzel a javaslattal az a bajuk, hogy egy ellenzéki képviselő tette, és nem az, hogy nincs igazunk.

Értem a hozzáállást; nem tetszik, de értem. Elfogadni nem tudom, mert mélyen meg vagyok győződve arról, hogy pontosan tudják, miről van szó. Dehogy arról vitatkozom, hogy az online oktatás színvonalában hogyan aránylik az élő oktatáshoz! Pontosán arról beszéltem, hogy ezt nem lehet generálisan megítélni; ez nemhogy karokra vonatkozóan, hanem oktatónként más, és ráadásul előadásonként. Nem erről beszélek.

Mindannyian voltunk egyetemisták, és jó néhányan tanítottunk egyetemen, főiskolán. Pontosán tudják, hogy azért nem tudják igénybe venni az egyetemi szolgáltatásokat, mert e miatt a rohadék járvány miatt nem járhatnak be az egyetemre. Hát, úgyis tudják! Egy sereg informatikai, egy sereg információs, egy sereg hallgatói szolgáltatások részlege által kezelt részt, tehát nem a tudásátvevést, hanem a különböző felkészülést szolgáló vagy éppenséggel az egyetem, főiskola által nyújtott szolgáltatások mindegyikét jelen pillanatban nem tudják használni. Objektíve. Érteném, hogy viszonttámadnak, ha én azt mondtam volna, hogy ez a maguk hibája, de teljesen elmondtam, hogy nem a maguk hibája, e miatt a rohadék járvány miatt van így! Csak kérem szépen annak belátását, hogy nem igaz, hogy ugyanazokat a szolgáltatásokat igénybe veszi az önök gyermeke, ismerőse, rokona meg az enyém, mert nem tudnak bejárni. Ugyanannyit fizetni, miközben nem tudja igénybe venni a szolgáltatások egészét, igazán beláthatnák, hogy se nem méltányos, se nem igazságos.

Azt az érvelést meg hagyjuk, hogy ez egyetemi hatáskörben van, mert egyébként itt most pont az állam szerepéről beszélek. Természetesen azt nem várom, hogy az egyetem a saját költségvetéséből ezt kidobja az ablakon. Az állam szerepéről beszélek, hát mi most nem egyetemi szenátusban ülünk! Bizony, úgy van, ahogy a képviselő úr

mondja, nem is érvelnék, hogy csökkentsem bármelyik egyetem költségvetését, persze hogy azt mondom, hogy ezt a központi költségvetésből kompenzálni kell, ez egy világos következménye ennek az egésznek.

Fogadjunk, hogy egyébként, ha ezt a Pénzügyminisztériummal kiszámoltatják, egy félévre - legalábbis remélem, hogy a javaslatom egy félévre szól, egyikünk se akarja, hogy ez hosszú ideig tartson -, akkor 120 ezer embernek megkönnyítik az életét. És egyébként meg, azt gondolom, hogy helyes és jó dolgot tesznek. Egy nem jelentős összeg, fogadjunk, hogy nem jelentős összeg. Mindannyian csináltunk már költségvetést, pontosan tudják, hogy ez nem fogja hazavágni se a költségvetési vitát, amit itt folytatunk, se azt, amiről beszélek.

Megértettem, ahogy szavaznak, őszintén sajnálom. Lehetnének olyan pontok, amelyekben egyetérthetnénk, komolyan mondom. De ha nem, nem. Megértettem. Köszönöm.

Határozathozatal

ELNÖK: Köszönöm szépen. A javaslatról kell döntenünk. Ki támogatja a H/14947. számú indítvány tárgysorozatba vételét? Aki igen, kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* 3 igen. Ki az, aki nem támogatja? *(Szavazás.)* 8 nemmel a bizottság nem vette tárgysorozatba. Köszönöm szépen.

Az ülés berekesztése

Tisztelt Bizottság! Napirendi pontjaink végére értünk, és egyúttal az ülés végére is értünk. Köszönöm a részvételt. Jó egészséget mindenkinek!

(Az ülés befejezésének időpontja: 18 óra 42 perc)

Dr. Pószán László
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezetők: Podmaniczki Ildikó és Prin Andrea